

САНДРА БРАУН ТАЙНАТА

Превод от английски: Катя Георгиева, —

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

„Тя пак е тук“, помисли Дрю Макаслин и отби топката. За трети път тази седмица жената седеше на същата маса, най-близката до оградата около корта. Пъстрият чадър отчасти засенчваше лицето ѝ.

Нямаше я, когато двамата с Гари започнаха да играят, ала в момента, в който се появи пред бара на клуба, той разбра, че е дошла. Пропусна една топка, защото вниманието му се отклони към грациозното движение, с което тя приглади полата си, преди да седне.

— С всеки ден ставаш все по-добър — похвали го Гари, когато се срещнаха до мрежата да си поемат дъх, да пийнат по глътка лимонада и да изтрият потта, която просмуканите препаски вече не можеха да попиват.

— Но не достатъчно добър — възрази Дрю и надигна шишето. Над него погледна към жената в бара. От първия ден, когато я забележа там, тя възбуждаше любопитството му.

Бе се навела над масата и почукваше с молив по бележника си — жест, който сега той свързваше с нея. Какво, по дяволите, пишеше през цялото време?

Бавно остави бутилката и сините му очи подозрително се присвиха. Дали пък не беше поредната журналистка-кръвопийка? Пази Боже! Не би се изненадал, ако някой енергичен главен редактор му бе изпратил това маце, за да измъкне от него интервю.

— Дрю? Чу ли ме?

— Моля? — Обърна очи към съперника си. Един като никога приятелски настроен съперник. — Извинявай. Какво каза?

— Казах, че формата ти се е подобрила от миналата седмица. Изкара ми душата да бягам по корта, а ти почти не си се задъхал.

Дрю се усмихна — както някога, когато още не знаеше какво значи трагедия.

— Ти си добър, ама не си нито Жерулайтис, нито Борг, нито Макенроу. Извинявай, приятелю, обаче трябва да стана дяволски по-добър от теб, за да съм готов отново да играя с големите. А още съм

много далеч от тях... Е, не исках да те обидя. — Някога знаменитата му усмивка отново блесна под хавайското слънце.

— Благодаря — намуси се Гари. — Нямам търпение да доживея деня, в който след мача аз ще съм оплезил език, а ти ще имаш сили да прескочиш мрежата.

Дрю го потупа по рамото:

— Ето това искам! — засмя се той, вдигна ракетата и я завъртя с разсеяния финес, придобит от годините, през които имаше чувството, че тя е продължение на ръката му.

Група зрителки, струпани от другата страна на оградата, избухнаха в одобрителни аплодисменти. Дрю се върна на линията за сервис и виковете им се усилиха.

— Днес твоите обожателки са в пълен състав — забеляза Гари.

— Проклети глупачки — изръмжа Дрю и се обърна да погледне жените, които се бяха накачулили върху оградата като гладни животни в зоологическа градина. А той трябваше да е обедът им. Намръщи им се сърдито, но това сякаш повече ги възбуди, отколкото да ги отблъсне. Подвикваха му и нахакано флиртуваха. Една смъкна презрамката на потника си и му показа едрата си гърда, на която бе татуирано неговото име, украсено с цветя, сърчица и влюбени птички. Друга бе нанизала високо на бедрото си препаска като тази, която той винаги носеше на челото си, когато играеше, за да попива потта му.

Дрю отвърна очи с погнуса. Опита се да се съсредоточи върху топката, която потупваше, докато пресмяташе как ще забие сервиса в задния ляв ъгъл, слабото място на Гари. Една от „обожателките“ му извика някакво прелъстително предложение и Дрю стисна зъби. Не знаеха ли те, че жените са последното нещо на света, което го интересува? Боже мой, та Ели бе умряла само преди...

„Престани, Макаслин, не мисли за Ели!“, заповяда си той. Не можеше да мисли за Ели, когато се опитваше да играе, защото иначе играта отиваше по дяволите...

— Господин Макаслин?

— Същият — бе отговорил той весело в телефонната слушалка онзи слънчев ден в рая, когато един мъж най-малко би допуснал, че жена му ще загине сред купчина изкривен метал и разбито стъкло.

— Сам ли сте?

Дрю отдръпна слушалката от ухото си и я изгледа озадачено. Засмя се високо:

— Да, сам съм, ако не се брой синът ми. Защо, това гаден разговор ли ще бъде? — Смяташе, че се шегува. Нямахше представа колко наистина гаден ще бъде разговорът.

— Господин Макаслин, обажда се лейтенант Скот от полицейското управление в Хонолулу. Станала е автомобилна катастрофа...

По-нататък почти не си спомняше.

Сега вдигна топката и започна леко да я подхвърля, сякаш искаше да я претегли на ръка. Всъщност се опитваше да изтрие от съзнанието си спомените, от които вътрешностите му се преобръщаха. Очите му се плъзнаха към жената, която все още седеше на масата в бара. Бе опряла буза на ръката си и разсеяно гледаше в пространството. Изглеждаше сляпа и глуха за всичко около себе си. Не чуваше ли каква врява вдигат поклонничките му до оградата? Не събуждаше ли той поне малко любопитство в нея?

Очевидно не. Дори не бе погледнала към корта. Кой знае защо, безразличието ѝ го подразни и това бе съвсем нелогично — единственото, което искаше през годината, изминала от смъртта на Ели, бе да го оставят на мира.

— Хей, Дрю — извика звънлив глас откъм тълпата почитателки, — като свършиш да си играеш с топките си, можеш да си поиграеш с нещо мое!

Двусмислието бе толкова явно и толкова нагло, че кръвта му кипна и когато заби сервиса, топката прелетя като куршум. До края на сета игра все така бясно и Гари успя да спечели само две точки.

— Ако знаех, че едно неприлично предложение от обожателките ти е достатъчно, за да играеш като шампион, още преди седмици щях да ги наемам за по един час — пошегува се Гари и преметна кърпата през врата си.

Дрю вече бе прибрал нещата си в сака, бе сложил ракетата в калъфа и тръгна към стълбите, които водеха до бара над кортовете.

— Сигурен съм, че повечето от тях наистина могат да бъдат наети за по един час.

— Не бъди толкова строг към тях. Все пак са твои почитателки.

— Бих предпочел повече почитатели измежду спортните журналисти и коментатори. А от тях нямам нито един. Всичко, което правят, е да обясняват на света, че съм изхабен. Свършил. Непрекъснато пиян.

— Ти наистина беше непрекъснато пиян...

Дрю спря на стъпалото над Гари и се обърна гневно към него. Ала лицето на приятеля му бе невинно, открито и съвсем искрено. Това, което му каза, беше вярно. Гневът му се стопи.

— Нали? — въздъхна той.

— Но вече не си. Сега си старият Дрю. Страшен удар! Всеки път, когато топката идваше към мен, виждах целия си живот как минава пред очите ми. Добре обмислени маневри и ловка тактика да се възползваш от слабата ми лява страна.

— Мислех, че не си забелязал — усмихна се Дрю.

— Ами, не съм!

Смеейки се дружески, изкачиха последните няколко стъпала. Дрю веднага видя, че жената е още там. По масата бяха разпръснати листовце хартия, а пред дясната ѝ ръка стоеше чаша минерална вода. Трескаво пишеше нещо в един жълт бележник.

Трябваше да мине покрай масата ѝ. Оттам беше пътят му за съблекалнята и ако заобиколеше, само би привлякъл внимание към себе си.

Бяха почти до нея, когато тя вдигна очи. Погледна ги несъзнателно, сякаш неволно бяха смутили потока на мислите ѝ. Обаче погледна право към Дрю, право в очите му и от този поглед той примижа и престана да чува бърбенето на Гари.

Очите ѝ веднага се сведоха отново към бележника, но не преди Дрю да забележи, че бяха невероятно зелени и обкръжени от тъмни дълги мигли.

Тогава реши. Щеше да играе на ези-тура със себе си. Ако жената бе още тук, когато той излезеше от съблекалнята, щеше да я заговори. Ако не, нищо не губеше. Всъщност нямаше желание да се запознава с която и да е жена. Просто тази го бе заинтригувала. Ако беше честен пред себе си, трябваше да признае, че основната причина да възбужда

любопитството му беше, че тя не проявяваше никакъв интерес към него.

Да, щеше да го остави на шанса. Ако жената беше още там, когато излезеше от съблекалнята, щеше поне да я поздрави. Това нямаше да му навреди.

„Още нещо“, напомни си той. „Не се бави под душа.“

Сърцето на Ардън кънтеше като барабан.

Бяха минали цели пет минути, откак той мина толкова близо, че можеше да го докосне, откак за пръв път видя лицето му на живо, а сърцето ѝ още не можеше да се успокои. Тя изтри потните си длани с отдавна мократа кърпичка, която стискаше в юмрука си. Когато вдигна чашата си с газирана минерална вода, ледът в нея изтрака.

Той я бе погледнал. Очите им се бяха срещнали. За малко, съвсем за малко. И въпреки това сякаш светкавица я ослепи, когато за пръв път видя Дрю Макаслин, след като знаеше как са свързани двамата. Напълно непознати, а с обща тайна, която щяха да споделят цял живот.

Погледна към корта, където той бе играл така блестящо. Преди няколко месеца не знаеше нищо за тениса, особено за професионалния тенис. Сега бе почти специалист. И определено знаеше много за кариерата на Дрю Макаслин.

На корта слязоха четири дами, смешни в скъпите си екипи за тенис и с екстравагантни златни и диамантени бижута. Тя се усмихна снизходително при спомена как Роналд я караше да се включи в секцията по тенис на техния клуб в Лос Анджелис.

— Това не е за мен, Рон. Аз не съм спортен тип.

— Ти предпочиташ по цял ден да си седиш въщи и да пишеш своите стихчета, които после заключваш и не даваш на никой да ги погледне. За Бога, Ардън, няма нужда да играеш добре. Не ме интересува дали можеш да играеш тенис или не. Това просто е добре за кариерата ми, да не говорим за ценните връзки, които можеш да завържеш, ако си активен член на клуба. Трябва да се сближиш с жените на другите лекари.

Той се наложи. Тя така и не стана голяма тенисистка, ала играеше достатъчно добре, за да я канят на всички турнири, спонсорирани от провинциалния клуб, а това задоволяваше

изискванията на Роналд да общува с подходящи според него приятелки като за съпруга на изтъкнат лекар.

После се появи Джоуи и ѝ даде добро извинение да ограничи светския си живот. Джоуи ѝ даде извинения за много неща. Някои от тях би искала да забрави. Би ли могъл синът ѝ, нейният обожаван, болезнено сладък, невинен син да разбере фаталното решение, което промени живота ѝ? Би ли ѝ простил онова, което тя не можеше да си прости?

Бе се молила за неговата прошка в деня, в който спускаха мъничкия му ковчег в късия гроб. Бе се молила и за прошка от Бога заради горчивината, която чувстваше, като гледаше как едно умно, красиво дете угасва в болницата, докато други здрави деца играят, бягат и правят бели.

Отърси се от мислите си, отпи глътка вода и се поздрави наум за начина, по който се държа с Дрю Макаслин. Бе публична тайна, че откак се бе оттеглил в старателно охраняваното си имение на този остров, той избягваше интервюта и всякакъв вид известност.

Дни наред Ардън бе обмисляла как да се доближи до него. По време на дългия полет от континента и дори след пристигането си на Мауи бе отхвърляла план след план. Единственото положително нещо, което бе направила, беше, че се сдоби със стая в курорта и клуба, в който Дрю играеше всеки ден. Спокойствието му бе гарантирано от управата. Днес за пръв път, откакто го наблюдаваше, той не влезе в съблекалнята през металната врата направо от корта.

Единственият ѝ изход бе да не се натрапва, да се появи пред погледа му и да чака да види какво ще стане. Щеше да се преструва, че не му обръща внимание. Не бе трудно да усети, че по-настойчивите му почитателки го дразнеха.

И днес Дрю я забеляза. Тя го разбра инстинктивно. Бе създавала впечатление за незаинтересованост, но наблюдаваше всяко негово движение. Няколко пъти бе погледнал към нея, особено след изпълнение на добър удар. Никога не улови погледа ѝ върху себе си. Една знаменита личност като Дрю Макаслин не бе свикнала да е пренебрегвана.

В неговия случай това самомнение бе оправдано. Русата му коса бе прекалено дълга, ала подхождаше на изисканата му красота. Стройното му тяло не издаваше, че напоследък бе злоупотребявал с

алкохола. Загорелите му ръце и крака, които се движеха с точността и силата на добре смазана машина, бяха олицетворение на мъжка грациозност, а русите косми по гърдите му контрастираха с тропическия тен на кожата му. Бе малко по-широк в раменете от повечето тенисисти, но всеки, който бе виждал играта на мускулите му под тениската, с готовност прощаваше този му недостатък.

Беше очевидно, че след трагичната смърт на съпругата му Дрю Макаслин би предпочел жените да не забелязват мъжкия му чар. Не, тя се бе държала точно както трябва, поздрави се Ардън. Днес той я бе погледнал. Може би утре...

— Сигурно имате много приятели и роднини...

Тя се обърна, стресната от мъжкия глас. За свой ужас се оказа точно срещу ципа на чифт къси бели панталони. Пламна и вдигна поглед, за да проследи високото тяло на Дрю Макаслин, облечено в тъмносин екип, закопчан само до средата, така че да открива бронзовите гърди, покрити със златисти косми. Усмивката му бе мечтата на зъболекаря — равни бели зъби и мощна челюст, издаваща упорит характер. Сините му очи бяха точно толкова поразителни, колкото се говореше.

— Моля? — попита Ардън с тон, който се надяваше, че няма да издаде сковаващата я нервност.

— Пишете страшно много. Реших, че това може да са пощенски картички до вкъщи: „Бих искала да си тук“, или нещо подобно.

Гласът му бе чист, ясен баритон, без никакъв акцент и някак странно интимен.

Тя се усмихна, спомняйки си привидното си безразличие.

— Не, не са картички. У дома не ме чака никой.

— Значи никой не би могъл да възрази, ако седна при вас.

— Аз бих могла да възразя.

— А възразявате ли?

Ардън ликуваше, ала не смееше да го покаже. Замълча само за миг, после отговори:

— Не. Струва ми се, че не.

Той хвърли сака си под стола срещу нея, седна и протегна ръка през отрупаната с листи маса:

— Дрю Макаслин.

Тя я пое.

— Ардън Джентри.

Докосваше го! Като гледаше стиснатите им ръце, се замисли какво чудо бе, че това беше техният първи физически контакт, когато...

— На почивка ли сте? — попита той любезно.

Тя пусна ръката му и се облегна назад на стола си, борейки се с чувството на замайване.

— Донякъде. Съчетавам работата с удоволствието.

Дрю направи знак на сервитьора и кимна към чашата ѝ:

— Искате ли още нещо?

— Ананасов сок.

— Наистина не сте отгук. Още не ви е омръзнал.

Би предпочела да не бе толкова хубав, когато се усмихваше. Откровеното му физическо привличане я разсейваше от причината, поради която искаше да се запознае с него, да спечели доверието му, да стане негов приятел, ако бе възможно.

— Ананасов сок за дамата, а за мен четири чаши вода, моля.

— Да, господин Макаслин. Днес играхте добре.

— Благодаря. Побързай с водата, умирам от жажда.

— Да, господине.

— Наистина играхте добре — отбеляза Ардън, когато келнерът отиде да изпълни поръчката.

Той я погледна.

— Не мислех, че сте забелязали мача.

— Трябваше да съм сляпа и глуха, за да не го забележа. Не разбирам много от тенис, но знам, че сега играете много по-добре, отколкото преди няколко месеца.

— Значи знаете кой съм?

— Да. Виждала съм ви един или два пъти по телевизията. — Дрю доби по момчешки обиден вид и тя се усмихна: — Вие сте знаменитост, господин Макаслин — прошепна Ардън окуражително. — Хората по цял свят знаят името ви.

— И повечето от тях не се стесняват да ме зяпат, когато съм пред публика. — Това бе едно едва намекнато предизвикателство.

— Като вашата агитка ей там — кимна тя към оградата отсреща. Почитателките му вече се бяха разпръснали.

Той изпъшка:

— Ще повярвате ли, че започнах да работя тук, защото ми беше обещана анонимност и спокойствие? Освен това тук е най-добрият корт на Мауи. Обаче не бяхме предвидили, че гостите на курорта имат достъп до кортовете. Когато се разчу, че тренирам... — Въздъхна измъчено. — Виждате какво става.

— Повечето мъже биха се поласкали от такова обожание.

Дрю се усмихна подигравателно и бързо смени темата:

— И какво е това все пак? — посочи към разпилените по масата листи.

— Бележки. Аз съм писател на свободна практика.

Отдръпването му бе незабавно и осезателно, въпреки че не се помръдна. Очите му станаха студени и твърди. Чувствените му устни се свиха печално. Пръстите му гневно се свиха около запотената чаша с вода, която келнерът бе оставил.

— Разбирам — произнесе той напрегнато.

Ардън сведе поглед към листите под чашата с ананасов сок.

— Струва ми се, че не разбирате. Аз съм писателка, не журналистка. Не съм тръгнала за интервю. А и вие започнахте този разговор, господин Макаслин, не аз.

Тя не чу отговор и го погледна. Дрю беше отново предишният, леко усмихнат, дружелюбен, макар и малко неспокоен, също като нея.

— Моля ви, наричайте ме Дрю.

— Добре, Дрю. А аз съм Ардън.

— Какво пишете? Романи ли?

— Не още — засмя се тя. — Може би някой ден. Засега опитвам от всичко, докато си намеря мястото. Винаги съм мечтала да дойда на тези острови, но така и не съм успявала. Реших да напиша няколко очерка, за да поема разносните по пътуването. Така ще мога да остана по-дълго и няма да се тревожа за банковата си сметка.

Харесваше му звукът на гласа ѝ и начина, по който накланяше главата си първо на една страна, после на друга, докато говореше. От това тъмната ѝ коса се люшкеше над врата и голите ѝ рамене. Океанският бриз развяваше позлатените от слънцето кичури и игриво ги хвърляше в лицето ѝ, явно прекарало на островите достатъчно време, за да поруменее, ала не толкова, че да добие грубия загар, който той смяташе за отблъскващ. Ардън Джентри имаше кожа, която на човек му се искаше да докосне. И коса. И устни.

Дрю се прокашля.

— Очерци за какво?

Тя започна да му обяснява, че пише един материал за туристическата страница на „Лос Анджелис Таймс“, друг за някакво модно списание. Смяташе също да вземе интервю от местен ботаник и да напише статия за популярен вестник по градинарство. Той почти не я слушаше.

За пръв път, откак срещна Ели, се случваше някоя жена да го заинтригува. Това го изненада, защото никога не би допуснал, че ще иска отново да се обвърже. Не че би се стигнало до нещо повече от едно питие или един обикновен разговор. Но след като се запозна с Ардън, почувства, че някой ден може да преодолее смъртта на Ели и да потърси друга женска компания.

Не можеше да не почувства женствеността на Ардън Джентри. Би трябвало да е сляп. Тя бе красива жена. В нея имаше някаква спокойствие, което му допаднаше. Опита се да се съсредоточи върху това и върху мекия ѝ глас и да не обръща внимание на другите ѝ качества.

От момента, в който седна, се мъчеше да не гледа гърдите ѝ и да не се чуди дали стегнатата им форма се дължи на сутиен без презрамки под зелената плажна рокля, или това бе естествената ѝ фигура. „Какво толкова? Защо пък да не погледнеш?“

Обмисли въпроса и реши, че няма нищо лошо. Почувства желание, което мислеше, че бе погребал заедно с Ели и сега не знаеше дали се срамува от него или бе доволен, че отново го изпитваше.

Не се бе възхищавал от женско тяло от последния път, когато прави любов с Ели. Грубо показаната плът изобщо не му действаше. Изпитваше същия интерес към женското тяло като всеки мъж, ала това... това бе нещо различно. Откри, че харесва в Ардън не само плътта, а и личността ѝ, очевидната ѝ интелигентност и определеното пренебрежение към неговата слава.

Старата му палавост се събуди. Зачуди се какво ли би станало, ако се наведеше към нея и ѝ кажеше: „Ардън, моля те, не се обиждай, но за пръв път, откакто умря съпругата ми, не се отвращавам от начина, по който тялото ми реагира на жена.“

Бе имал жени. Тела, нищо повече. Набавяни му от добронамерени приятели, които мислеха, че опитни в секса ръце и

устни биха го излекували. Ако след това можеше да си спомни пиянските си изпълнения, нямаше да може да се понася.

Една нощ в Париж, където публично се бе опозорил с една унизителна загуба на корта, сам си намери жена. Най-долна проститутка. Тя бе наказанието, което си наложи. Неговото покаяние. По-късно, когато изтрезня достатъчно, плака и се моли на Бога да не се е заразил с нещо, от което ще трябва ужасно да се срамува.

Това бе повратната точка. Последната глава от самоубийственото погубване на Дрю Макаслин. Никой не можеше да го спаси, освен самият той.

А освен за себе си трябваше да се грижи и за Мат.

— Откога живеете на островите?

Въпросът на Ардън го върна в много по-ведрото настояще.

— По-голямата част от съзнателния ми живот. След като започнах да побеждавам и да печеля от награди, реших, че това е идеалното място за живот на един ерген. Когато срещнах Ели, живеех в Хонолулу. Тя... — Рязко млъкна, сведе поглед към чашата си с вода и сви отбранително рамене.

— Знам за жена ви, Дрю — обади се Ардън тихо. — Няма нужда да се извинявате, че я споменахте.

Той видя в очите ѝ съчувствие, съвсем различно от нездравото любопитство, с което бе свикнал. То го подтикна да продължи:

— Баща ѝ беше морски офицер в Пърл. Елинър Елизабет Дейвидсън. Казах ѝ, че е малко прекалено жена с нейните размери — тя беше миньонче — да носи името на една първа дама и на една кралица.

— Затова го съкратихте на Ели — усмихна се окуражително Ардън.

— Да — засмя се Дрю, — въпреки че родителите ѝ се дразнеха. — Отпи глътка вода и разсеяно започна да рисува с пръст по запотената чаша. — Както и да е, след като тя загина, исках да сменя пейзажа, затова се преместих тук, на Мауи, където е много по-усамотено. Исках да си осигуря спокойствие и да предпазя Мат от всички любопитни.

Цялото ѝ тяло се напрегна.

— Мат?

— Сина ми — засия Дрю.

Сърцето ѝ се заблъска в гърлото, но Ардън успя да отговори:

— А, да. Чела съм и за него.

— Страхотен е. Най-умното, най-хубаво дете на света. Тази сутрин... — Той прехапа език. — Извинете. Като започна да говоря за него, се забравям.

— Няма да ме отегчите — възрази тя бързо.

— О, непременно, стига да ми се даде възможност. Достатъчно е да кажа, че напоследък Мат е единственото нещо в живота ми, с което мога да се гордея. Живеем на самия плаж. На него много му харесва.

Като се мъчеше да се овладее, Ардън се загледа към хоризонта. Слънцето хвърляше медни отблясъци върху повърхността на океана. Очите я боляха да се вижда в него. На северозапад синееше остров Молокай. Палмите грациозно се полюшваха от лекия ветрец. Белите пенести вълни целуваха пясъчния бряг.

— Разбирам защо искате да живеете тук. Прекрасно е.

— За мен е много добре. Целебно място, и психически, и физически.

Чудеше се защо говори така откровено с нея. Ала всъщност знаеше защо. Тя внушаваше доверие и излъчваше разбиране. Сети се за нещо и вдигна закачливо вежди:

— Казахте, че у дома не ви чака никой. Не сте ли омъжена?

— Бях. Разведена съм.

— Нямате ли деца?

— Един син. Джоуи... — Погледна го право в очите. — Той умря.

Дрю изруга тихо и въздъхна:

— Извинявайте. Знам колко е болезнено някой неволно да ви напомни за това.

— Не се извинявайте. Единственото нещо, което мразя, е когато приятелите ми не говорят за него, като че ли никога не е съществувал.

— И аз съм го изпитвал. Хората избягват да говорят за Ели, сякаш едва ли не се страхуват, че ще избухна в сълзи и ще ги притесня или нещо такова.

— Да — кимна Ардън. — Аз искам да помнят Джоуи. Той беше красиво дете. Забавно, сладко.

— Какво се случи с него? Катастрофа ли?

— Не. Когато беше на четири месеца, се разболя от менингит, който увреди бъбреците му. Оттогава беше на хемодиализа и мислех, че ще може да води доста нормален живот, но... — Гласът ѝ пресекна и двамата дълго мълчаха, без дори да забелязват звуците около себе си — смеха от масата в другия край на бара, миксера на бармана, виковете откъм корта. — Състоянието му се влоши. Получи усложнения и преди да се намери подходящ орган за присаждане, почина.

— А съпругът ви? — попита Дрю тихо.

Кога бе хванал ръката ѝ? Тя не помнеше, ала изведнъж забеляза, че я държи и леко я потупва.

— Бяхме се развели преди смъртта на Джоуи. Той повече или по-малко го беше оставил на моите грижи.

— Господин Джентри изглежда е истински кучи син...

Ардън прихна. Името му не беше Джентри, но иначе не можеше повече да се съгласи с Дрю.

— Прав сте, такъв е!

Засмяха се тихо и интимно, докато се усетиха. Изведнъж се смутиха, той бързо пусна ръката ѝ и се наведе да си вземе сака.

— Достатъчно дълго ви откъснах от работата ви. Освен това обещах следобед да остана с детето, за да може икономката ми да отиде на пазар.

— Имате икономка, която се грижи за Мат? Тя... добре ли се държи с него? — В гласа ѝ се прокрадна тревога.

— Не знам какво бих правил без нея. Госпожа Лаани работеше при нас още преди да се роди Мат. Когато Ели умря, тя се пренесе при мен. Имам ѝ пълно доверие.

Ардън усети как напрегнатите ѝ мускули се отпускат с облекчение.

— Щастлив сте, че имате човек като нея.

Дрю се изправи и ѝ протегна ръка:

— Много ми беше приятно, Ардън.

Тя стисна ръката му.

— На мен също.

Той изглежда нямаше желание да я пуска. Накрая все пак пръстите му се отдръпнаха, ала върховете им леко се плъзнаха по китката ѝ. Искаше му се да стори същото с бузата ѝ, с рамото ѝ.

Искаше му се да направи онова, което правеше косата ѝ, да погали прелъстително врата ѝ, гърдите ѝ.

— Надявам се, че ще прекарате приятно до края на почивката си.

— Сигурна съм.

Дрю пристъпи три крачки и спря. Няколко секунди претегля решението си и се обърна. Щеше да направи нещо, което не беше правил, откакто срещна Ели Дейвидсън. Щеше да помоли за среща.

— Тъъ, чудех се дали утре ще сте тук.

— Не знам — отговори Ардън тактично. Всъщност бе затаила дъх и безмълвно се молеше. — Защо?

— Ами, утре сутринта ще играя с Гари... — Пристъпи от крак на крак. — И си мислех, че ако сте тук, може би бихте гледали една-две игри и после бихме могли да обядваме някъде тук, в курорта. — Тя сведе очи, почти ги затвори, за да скрие тържеството си. — Ако нямате желание... — продължи той.

— Не — отговори Ардън бързо и вдигна глава. — Исках да кажа, да, това би било... Много ще ми е приятно.

— Прекрасно! — възкликна Дрю и дойде на себе си. Защо, по дяволите, имаше такова значение тя да се съгласи? Можеше да има жена винаги, когато поиска. И не само за обед. Въпреки това му се струваше ужасно важно точно Ардън да каже да. — В такъв случай да се срещнем тук някъде към обед? — Опита се крадешком да хвърли поглед към краката ѝ, целомъдрено кръстосани под масата. Може пък глезените ѝ да бяха дебели...

— Добре.

Глезените ѝ бяха умопомрачителни.

— Довиждане! — Устните му се разтвориха в опустошителна усмивка.

— Добре... — Тя се надяваше, че устните ѝ не треперят видимо, когато отговори на усмивката му.

Пъргавата му атлетична походка бързо го отнесе. Ардън го наблюдаваше как върви и се възхищаваше и на начина, по който се движеше, и на спортната му фигура.

Харесваше го! И бе доволна, че е така. Беше хубав мъж. Необикновен мъж наистина, но мъж. Вече не безличен и безименен въпросителен знак в съзнанието ѝ. Мъж със своя самоличност. Мъж, който бе изпитал любов и болка и бе понесъл добре и двете.

Тя бе спечелила доверието му и това я караше да се чувства малко виновна. Би ли я поканил на обед, ако му беше казала коя е? Би ли имал такова желание отново да се срещне с нея, ако знаеше, че тя бе жената, изкуствено оплодена с неговото семе? Би ли си споделял така откровено с нея, ако тя бе дошла и му бе заявила направо: „Аз съм майката-заместничка, която вие с Ели наехте. Аз родих вашия син!“

ВТОРА ГЛАВА

Докато я нямаше, камериерката бе почистила стаята и бе пуснала климатичната инсталация на пълни обороти. Ардън остави чантата и бележника си на масата, нагласи термостата на стената, отвори широката стъклена врата и излезе на терасата, гледаща към океана. Стаята бе изключително скъпа, но гледката си струваше.

Пое дълбоко въздух и докато го издишаше, произнесе едно име — Дрю Макаслин. Нейната плячка. Най-последно го бе срещнала, бе говорила с него, бе го чула да произнася името на сина си. Мат.

Не й отне много време да свали плажната си рокля и да облече кадифен халат. Излезе навън в обгръщащата я отвсякъде хавайска топлина и седна на един от двата стола на терасата. Сви крака на седалката, облегна глава на коленете си и се загледа в пейзажа.

Дрю бе предположил, че Джентри е фамилното име на бившия й съпруг. Не знаеше, че се бе отърсила от него като от стара кожа в момента, в който получи развод. Не искаше да има нищо нито общо с Роналд Лоуъри, нито дори с омразното му име.

Точно когато вече мислеше, че гневът най-последно я е напуснал, той се промъкваше и я сграбчваше. Както сега. Бе тих и неуловим като мъгла, ала също толкова задушлив и ослепяващ.

Никога ли нямаше да забрави унижението от онази вечер, когато Рон за пръв път заговори за това? Тя беше в кухнята на техния дом в Бевърли Хилс и приготвяше вечерята. Бе един от малките дни, когато той се върна вкъщи веднага след края на работното време. Но същия следобед се беше обадил, за да я предупреди, че не се очакват раждания, затова ще свърши рано в болницата и ще си тръгне навреме, за да вечеря с нея. В техния брак, който бързо я бе разочаровал, дори една вечеря заедно бе събитие. Ако Рон се опитваше да оправи нещата, Ардън щеше да свърши своята част от работата.

— По какъв случай? — попита тя, когато той дойде с бутилка вино.

Рон собственически я целуна по бузата.

— Нещо като празник — отвърна той загадъчно. Ардън знаеше от опит, че Рон обича да пази тайна, не заради удоволствието, което може би щеше да достави на някой друг, а защото това му даваше чувство за превъзходство. Отдавна се бе научила да не пита. Обикновено изненадите му се оказваха неприятни.

— Печеното ще бъде готово след малко. Защо не влезеш да видиш Джоуи? Седи си в кошарката си и гледа телевизия.

— За Бога, Ардън. Едва съм се прибрал. Последното, което искам, е да слушам бръщолевенето на Джоуи. Направи ми едно питие.

Тя се подчини, без да се замисля — по навик.

— Джоуи е твой син, Рон — забеляза, като му подаде чаша уиски със сода. — Детето те обожава, но двамата правите толкова малко неща заедно...

— Той не може да прави нормални неща.

Ардън мразеше начина, по който Рон изпи на екс питието си и стовари чашата си пред нея с мълчалива заповед да му я напълни отново.

— Точно затова е още по-важно да намериш...

— Господи! Трябваше да се сетя, че ако си дойда с добри новини, ти ще ги развалиш със своето заяждане. Ще бъда в хола. Извикай ме, когато вечерята е готова. Нашата вечеря. Искам да говоря с теб за нещо важно, така че нахрани Джоуи по-рано и го сложи да спи.

С тези думи той излезе от стаята, а тя забеляза с истинско злорадство, че дъното на панталоните му бе увиснало. Когато се запозна с него, Рон беше студент по медицина и се гордееше с атлетичното си телосложение. Сега, много коктейли по-късно, коремът му вече не беше стегнат, задникът му ставаше все по-плосък, а бедрата все по-дебели. Вече не беше толкова приятен и чаровен. И го знаеше. Останал му беше само гинекологичният кабинет, заради който бе жертвал всичко останало. Дори нейната любов.

Тази вечер, когато го повика в трапезарията за вечеря, се опита да бъде красива и привлекателна. Джоуи бе набързо приспан след една кратка и неискрена целувка от баща му. Ардън бе приготвила великолепна вечеря. По онова време ѝ доставяше удоволствие да готви.

— Е, а сега — усмихна се тя през масата на съпруга си след второто парче ябълков сладкиш, — ще ми кажеш ли най-после какво

празнуваме?

— Края на нашите проблеми — отговори той възбудено.

Краят на всички нейни проблеми би бил да види, че Джоуи е напълно здрав и живее нормалния живот на тригодишно дете. Но Ардън любезно попита:

— Какви проблеми? Работата ти върви добре, нали?

— Да, но... — Рон въздъхна. — Ардън, ти знаеш, че напоследък имах нужда да... да се отпусна, да се позабавлявам. Ден след ден виждам само жени, които се гърчат в контракции и пицят от болка.

Тя преглътна една кисела забележка. Баща ѝ не бе приемал по този начин работата си, с която се бе занимавал цял живот като един от най-добрите в Лос Айджелйс. Не бе приемал с такава нетърпимост болката на пациентките си, въображаема или не.

— Играх малко на комар и... ами... — Сви рамене и ѝ се усмихна с момчешка според него закачливост. — Фалирал съм. Затънал съм до гуша.

Трябваха ѝ няколко секунди, за да преглътне чутото. После цяла минута, за да се пребори с паниката си. Първата ѝ мисъл бе за Джоуи. Лечението му бе невероятно скъпо.

— Колко... колко си задлъжнял?

— Достатъчно, за да трябва да продам кабинета или така да го заложа, че никога да не го получа обратно, независимо колко пикльовци изродя.

Току-що изядената вечеря ѝ преседна.

— О, Господи! Кабинетът на баща ми...

— По дяволите! — изрева Рон и стовари юмрук на масата така силно, че порцеланът и кристалът издрънчаха. — Кабинетът не е негов, а мой! Той беше един провинциален доктор с демодирани методи, докато аз превърнах този кабинет в една съвременна...

— Фабрика. Така работиш. Без капка съчувствие към жените, които лекуваш.

— Аз им помагам!

— О, разбира се, ти си много добър лекар. Един от най-добрите. Ала ти нямаш чувства, Рон. Ти не виждаш човека в жената, която лекуваш. Интересуваш се само от чековата ѝ книжка.

— Ти обаче нямаш нищо против да живееш тук и да членуваш в един от най-големите клубове...

— Ти искаше тази къща и клуба, не аз.

— Когато една жена излиза от моя кабинет, тя се чувства на седмото небе.

— Ти имаш чаровни маниери. Знам това, Рон. Не съм глупава. Но всичко е само показност. Ти можеш да омаеш един човек, като го накараш да мисли, че се вълнуваш за него.

Той се облегна с лукаво изражение на стола си и протегна крака напред.

— От собствен опит ли говориш?

Ардън сведе очи към чинията. Не ѝ бе отнело дълго време след сватбата, за да разбере, че всичкото му ухажване и клетви за любов са били да спечели не една любеща съпруга, а един добре разработен и печеливш кабинет.

— Да. Знам защо се ожени за мен. Ти ме искаше заради кабинета на баща ми. Съвсем съзнателно го тормозеше, докато получи удар и умря. Сега имаш всичко, което си искал... — Все повече се ядосваше и в заключение изкрещя: — А сега ми казваш, че си на път да загубиш всичко, защото си го проиграл!

— Както винаги, си правиш изводи, без да си чула и половината от онова, което ти казвам! — Рон си наля пълна чаша вино и го пресуши. — Получих възможност да направя много пари.

— Как? От наркотици ли?

Той се смръщи, ала продължи:

— Спомняш ли си, когато преди около година уредих на едно семейство да осинови онова бебе? Те не искаха никакви разправни, никаква бюрокрация, просто дете с редовни документи.

— Помня — отговори тя предпазливо. Какво бе замислил? Черен пазар на бебета? Не би се изненадала. Потрепери.

— Днес имах среща с едни техни приятели. Тайна среща. Защото са много известни... — Замълча драматично и Ардън разбра, че Рон иска да му се помоли да ѝ каже кои са. По-късно щеше да съжалява, че не го бе направила. — Това семейство иска дете повече, отколкото всяко друго, което съм срещал. Опитали са всичко, за да забременее жената. Нищо не помогнало, но той се изследвал. Истински зареден пистолет! — Ухили се похотливо. Тя слушаше стоически с каменно лице. — Обещах, че ще направя каквото мога, за да им намеря дете за

осиновяване, без да се разчува. Жената обаче категорично отказа. Искала това дете да бъде от съпруга ѝ.

— Не съм сигурна, че те разбирам...

— Плът от неговата плът, негово семе — извиси Рон театрално глас. — Искат да им намеря майка-заместничка и да я оплодя с неговата сперма. Готово! Имат бебе.

— Чувала съм за майки-заместнички. А ти какво мислиш? Може ли да стане? Би ли го направил?

Той се разсмя:

— Дявол да го вземе, да, бих го направил за парите, за които става дума. Сто хиляди долара. Петдесет за майката, петдесет за мен.

— Сто хиляди... — ахна Ардън. — Трябва да са не само известни, а и богати.

— Всичко, което искат, е здраво бебе и абсолютна тайна. Тайна, Ардън. Необявен доход. Казаха, че ще ми платят в брой.

Ако не беше незаконно, беше неетично. Не можеше да си представи, че някоя жена би се съгласила на подобно нещо.

— И къде ще намериш жена, която да е готова да роди дете, само за да го даде?

Очите му се забиха в нейните и по гърба ѝ полазиха тръпки. Няколко оглушителни мига се гледаха през масата.

— Не мисля, че ще трябва да я търся много далеч — процеди Рон накрая.

Лицето ѝ преbledня като платно. Със сигурност не можеше да има предвид нея. Собствената му съпруга!

— Рон — подзе тя, отвратена от нотката на паника и отчаяние в гласа си, — нали не предлагаш аз да...

— Точно така!

Ардън скочи от стола и се обърна да избяга, ала той бе на крачка зад нея. Едва не ѝ изкълчи ръката, когато я хвана и завъртя към себе си. Лицето му бе червено и я опръска със слюнки, като изръмжа:

— Помисли поне веднъж, Ардън. Ако се съ согласиш, ще вземем всичките пари. Аз... ние няма да трябва да ги делим с никого.

— Ще се опитам да забравя, че някога сме говорили за това, Рон. Моля те, пусни ми ръката. Причиняваш ми болка.

— Ще те заболи още повече, ако те изхвърлят от любимата ти къща, в която обичаш да се усамотяваш. Ами Джоуи? Лечението му ни

изяжда. И наследството от скъпоценния ти баща. Ще го оставиш ли да върви по дяволите заради твърдите си принципи?

Тя отскубна ръката си и щеше да избяга от него. Но думите му я накараха да се замисли. Не можеше да остави Рон да проиграе всичко, което баща ѝ бе изработил за целия си живот. А Джоуи! Какво биха правили, ако не можеха да си позволят да плащат сметките за лечението му?

— Сигурна съм, че това семейство не е... не е имало предвид съпругата на лекаря, когато те е потърсило.

— Те никога няма да разберат. Не искат да познават майката и не желаят тя да ги познава. Имат намерение да представят детето за свое собствено. Единственото, което искат, е една здрава жена, която да им роди едно здраво дете. Инкубатор.

— Това ли е всичко, което съм аз за теб, Рон? Поръчител на дълговете ти? Инкубатор, от който да направиш пари?

— Питай човек, който знае. Ти не използваш това оборудване за нищо друго. Защо да не родиш с него едно бебе?

Ардън цялата се сви от обидата. Беше вярно. Редкият секс бе постоянен повод за спорове. Тя не изпитваше отвращение от секса. Откровеността на баща ѝ бе възпитала в нея уважение към неговата святост, едно здравословно очакване за удоволствие. Отвращаваше я обаче начинът, по който правеше секс Рон — без любовна игра, без нежност, без любов. Години наред се бе примирявала, докато повече не можеше да търпи и непрекъснато започна да си търси извинения.

Вместо да подхваща стария стар спор, който неизменно завършваше с това, че той почти я изнасилваше, Ардън заяви:

— Не искам да имам дете — детето на друг мъж. Достатъчно ми е, че трябва да се грижа за Джоуи. Почти винаги, когато се връщам от болницата, съм изтощена. Мисля, че просто не съм в състояние да го направя физически, а още по-малко психически.

— Ако решиш, ще бъдеш в състояние. И забрави разните му там глупости за детето на друг мъж. Това е физиологичен процес. Сперматозоид и яйцеклетка. Три-четири, и ето ти бебе!

Тя се отвърна с погнуса. Как можеше да е толкова безчувствен към чудото, на което биваше свидетел всеки ден? Не разбираше защо изобщо търпи този разговор. Може би защото все пак виждаше и своя изход...

— Какво ще обясним на хората, когато се върна от болницата без дете?

— Ще им кажем, че детето се е родило мъртво. Че сме били съкрушени и не сме искали нито голямо погребение, нито помен. Нищо.

— Ами персонала на болницата? Има твърди правила, които забраняват на лекарите да лекуват членове на семействата си. Как ще го направиш, как ще дадеш моето... бебето на жена, която не е била бременна, а ще запишеш моето като мъртвородено?

— Ти за това не се безпокой — прекъсна я Рон нетърпеливо. — Аз ще имам грижата за всичко. Парите правят хората мълчаливи. Акушерките са ми верни. Ще направят онова, което им наредя.

Очевидно бе свикнал с такива интриги. Ала тези неща бяха чужди за Ардън и мисълта за възможните последствия я караше да се чувства неспокойна.

— А как ще... ще го направим?

Сега, когато мислеше, че тя е на път да се съгласи, той се въодушеви още повече:

— Първо трябва да се уверим, че ти не си бременна... — Ухили се мръснишки. — Но това би било почти невъзможно, нали? Ще им покажа медицинския ти картон, който е съвсем чист. Не си имала проблеми с първата си бременност. Ще подпишем договор. Аз ще извърша процедурата в моя кабинет.

— Ами ако не забременея?

— Ще забременееш. Аз ще се погрижа за това.

Ардън потрепери.

— Трябва да помисля, Рон...

— Какво има за мислене! — избухна той, ала като видя как брадичката ѝ упорито се вдигна, смекчи тона и заложи на чара си: — Разбира се. Знам. Помисли няколко дни, обаче те искат отговор до края на седмицата.

Тя му даде отговора си още на следващата сутрин. Рон бе във възторг. Тогава Ардън постави своите условия.

— Какво?! — изръмжа той.

— Казах, че искам половината пари при раждането, заедно с документите за развод, подписани, подпечатани и заведени под номер. Докато родя, между мен и теб няма да има никакви интимности. От момента, в който изляза от болницата с парите си, не искам повече да те виждам.

— Ти няма да ме изоставиш, миличка. Ако на някой тук му пука, това си ти. Прекалено много те вълнува репутацията на кабинета, за да ме изоставиш.

— Вълнуваше ме. Докато татко беше жив, той беше онова, което трябваше да бъде. Силно подозирам, че под твоите грижи постепенно ще започне да се разпада. Не искам да съм тук, за да го видя. Той вече не е нещо, с което мога да се гордея. — Изправи се. — Ти ме използваш, за да получиш кабинета. Сега прави с него каквото пожелаеш. Аз ще родя това дете, защото парите ще позволят на мен и Джоуи да се освободим от теб. Сега ме използваш за последен път, доктор Роналд Лоуъри.

Рон изпълни всички нейни условия. Никога не ѝ го каза, но тя бе съвсем сигурна, че кредиторите му го притискат. Един отчаян човек няма друг избор, освен да приеме поставените му условия. И в деня, в който напусна болницата, Ардън се чувстваше омърсена, използвана, ала свободна и не съжеляваше за решението си. Парите за деветмесечния ѝ труд щяха да ѝ позволят да се грижи по-добре за Джоуи.

Но сега, почти две години по-късно, решението да роди дете от непознат събуждаше у нея противоречиви чувства. Когато тя роди момченце, мечтата на семейство Макаслин се изпълни. Детето обогати техния живот и даде на Дрю опора, когато целият свят се разпадна. Не би ли трябвало дори само това да освободи Ардън от всякакво чувство за вина? Защо продължаваше да се обвинява? Във всеки случай, сега бе твърде късно да се променя историята.

Не бе помръднала, докато си спомняше събитията, които най-накрая я бяха довели на този прекрасен остров. Сега стана и опъна схванатите си от дългото седене мускули. Прекара една спокойна вечер в стаята си, писа малко и най-вече размишлява кога да разкрие на Дрю Макаслин коя е и как да го помоли да ѝ разреши да види сина си.

— Здравсти! — Дрю дотича до края на корта и погледна нагоре към обичайната ѝ маса. — Изглеждаш свежа като краставичка.

— А ти изглеждаш разгорещен, сякаш идваш от ада.

Той се засмя изненадано.

— Точно така се чувствам. Гари ми вади душата за парите, които му плащам.

— Добре си ги изкарва... — Ардън бе наблюдавала последните два гейма от напрегнатия мач, а Дрю бе играл с пълните си възможности, каквито са били преди скръбта и алкохолът да го съсипят.

Той изглеждаше доволен, че бе забелязала.

— Е, да, успях да направя някой и друг добър удар — призна скромно. — Отварям си апетит за обета.

— Не бързай заради мен. Приятно ми е да гледам.

Дрю ѝ се поклони, изтича обратно на корта и извика на изтощения Гари, че почивката е свършила. Следващия гейм не пропусна нито една точка. Но при следващия сервис Гари си отмъсти. Няколко пъти играта се изравняваше, докато накрая Дрю взе две точки подред и спечели.

Без да обръща внимание на ободряващите го момичета, които отново се бяха събрали като пъстри пеперуди до оградата, той комично се довлече до стената и вдигна поглед към Ардън:

— Не би ли трябвало матадорът да подхвърли на дамата си ухото или опашката на бика, за да посвети победата си на нея?

— Мисля, че да — засмя се тя. — Обаче, моля те, не режи ухото на Гари!

— Нямам какво да ти хвърля, освен топката за тенис. Или може би една потна кърпа?

— Предпочитам топката...

Дрю ѝ я подхвърли, а Ардън ловко я хвана и царствено кимна.

— Поръчай ми четири чаши вода и след минутка съм твой.

Тя го гледаше, докато той праметна сака си през рамо и изчезна към съблекалните. Преди да се скрие зад тежката метална врата, ѝ махна.

Дали някога се бе замислял за жената, която бе родила детето му, зачуди се Ардън, докато поръчваше неговата вода и още една чаша чай

с лед за себе си. Дали някога му бе идвало наум как се бе чувствала тя, когато бе носила част от него в тялото си? Интимност без интимност...

В деня, в който Рон реши, че е в състояние да бъде оплодена — бе мерил температурата ѝ няколко дни подред, — той ѝ нареди да дойде в кабинета му след работно време. Гола и уязвима, легна на гинекологичния стол с вдигнати на стойките крака, а Рон вкара в утробата ѝ замразената семенна течност. Ако имаха късмет, резултатите щяха да са положителни.

— Сякаш не се вълнуваш повече, отколкото от всекидневните неща — забеляза той, надвесен над нея.

— Просто побързай и свършвай по-скоро — отговори Ардън уморено. Плоските му шегички вече не ѝ действаха.

— Не си ли поне малко любопитна? Не ти ли е интересно как изглежда, кой е? Трябва да призная, че е доста красив мъж. Не би ли искала поне малко да се възбудиш преди това, за да е някак по-официално? — Ръката му болезнено замачка гърдите ѝ. — Бих могъл да ти услужа. Всички са си отишли.

Тя го плесна през ръката и Рон се засмя жестоко. Наистина ли мислеше, че лигавата му угодническа усмивка би я хвърлила в огъня на страстта? По бузата ѝ се изтърколи самотна сълза и Ардън отвърна поглед.

— Свършвай, моля те...

— Утре ще го направим пак — обяви той, когато тя седна.

— Утре ли?

— И вдругиден. През трите дни на овулацията... — Надвеси се над масата и я потупа по бедрото. — А после ще седим и ще чакаме.

Тя се молеше да е забременяла от първия опит. Не би могла да го понесе и следващия месец. Молбите ѝ бяха чути. След шест седмици Рон бе сигурен, че е бременна. Веднага съобщи радостната новина на семейството и каза на Ардън, че двамата са във възторг.

— Ще трябва много да се пазиш — предупреди я той. — Не искам нещо да ни провали точно сега.

Тя не мислеше за живота, който носеше в утробата си, като за дете, като за личност, като за човешко същество. Мислеше за него само като за средство, което би дало на нея и Джоуи шанса за щастие, за освобождаване от алчността и егоизма на Рон.

През седмиците, когато сутрин ѝ се гадеше и през дългите изтощителни дни, когато трябваше да кара Джоуи до болницата и обратно, се опитваше да не мрази плода, който не можеше да си позволи да обича. Когато приятелите поздравяваха нея и Рон с бременността, Ардън се насилваше да се усмихва, да приема благопожеланията им и да понася ръката на Рон, собственически праметната през рамото ѝ.

В деня, в който за пръв път усети детето да мърда, изпита миг на невероятно щастие. Но това чувство бе незабавно потиснато, изхвърлено, скрито в някакво тайно ъгълче на душата ѝ. Само нощем, сама в стаята си, докато мажеше надутия си корем с успокояващ лосион, си разрешаваше да мисли за детето. Дали щеше да е момче или момиче? Синеоко или чернооко? А може би щеше да наследи нейните зелени очи?

Тогава започна да мисли и за бащата, чието семе носеше в себе си. На какво ли приличаше? Дали беше мил? Дали щеше да е добър баща? Дали обичаше жена си? Сигурно. Тя явно го обичаше дотолкова, че да позволи на друга жена да роди неговото дете...

— Ето ме и мен...

— О! — възкликна Ардън, притисна ръка към гърдите си и бързо се обърна. Обектът на нейните мисли се бе навел усмихнат над нея, опрял ръка на облегалката на стола ѝ, близо до голия ѝ гръб.

— Извинявай — искрено се смути Дрю. — Не исках да те стресна.

— Не, не, няма нищо... — Тя усещаше, че страните ѝ пламтят и изглежда толкова объркана, колкото се и чувства. — Просто бях много далеч оттук.

— Надявам се, че мечтите ти са заслужавали пътешествието.

Очите му бяха невероятно сини на загорялото му лице и бяха обкръжени от гъсти черни мигли, изрусели по краищата. Белите му зъби блестяха. Миришеше чудесно на сапун и на скъп одеколон. Очевидно бе решил да остави слънцето да изсуши косата му, защото мокрите кичури се спускаха немирно върху челото му.

Заради онова, което си бе мислила, Ардън не искаше да го вижда като мъж с лице и тяло. Красиво лице. Привлекателно тяло. Бузите ѝ

пламтяха при спомена за раждащата живот инжекция, която Рон ѝ бе направил. Тя отмести поглед и облиза нервно устни.

— Не бяха точно мечти — отговори безгрижно, както се надяваше. — Просто се бях отнесла. Нали разбираш, прекрасен пейзаж, звука на прибоя, въздишките на вятъра...

Той се отпусна на стола срещу нея. Носеше кремави панталони и синьо поло. Отпи от ледената чаша с вода и рече:

— Понякога слизам на плажа пред моята къща, особено вечер, и седя цял час или дори повече, без дори да усещам как минава времето. Сякаш сънувам, само дето не спя.

— Мисля, че съзнанието ни има способността понякога да изключва, когато знае, че имаме нужда да избягаме.

— Аха, това ли правиш? Опитваш се да избягаш от мен?

Ардън се засмя и помисли, че никоя нормална жена не би искала да избяга от мъж, който изглежда като него, когато се усмихва.

— Не. Във всеки случай, не преди да ме почерпиш един обед.

— Също като Мат. Винаги иска да го почерпят, преди да прегърне или целуне! — Забеляза стреснатото ѝ изражение и изруга под носа си: — Ардън, ох... по дяволите! Не исках да кажа това. Нищо не искам срещу този обед. Имах предвид...

— Знам какво имаше предвид — усмихна се тя отново. — Не си ме обидил. Наистина!

Дрю сведе очи, без да крие, че устните ѝ му харесват.

— Обаче навежда на определени мисли, нали? За целувки и така нататък...

— Не знам — отговори Ардън сковано.

Цяла сутрин се бе колебала какво да облече. Сега ѝ се искаше да не бе толкова смела. Няколко месеца след смъртта на Джоуи се бе отдала на скръбта и бе допуснала да стане немарлива към себе си. Преди да се впусне в това пътешествие, започна усърдно да тренира, да се храни пълноценно, оправи си ноктите, погрижи се за кожата си, подстрига се и обнови гардероба си, доколкото ѝ разрешаваше ограниченият ѝ бюджет. Бе изненадана от резултатите. Толкова много ли я бе потискал Рон? Сега изглеждаше по-добре, отколкото когато и да било. Този ден не правеше изключение.

Черната еластична блуза без презрамки прилепваше плътно към гърдите ѝ и подчертаваше всяка извивка. Късата бяла пола бе с

модерна кройка — с копчета отляво. Бедрата ѝ изглеждаха кадифено-загорели на фона на бялата тъкан. Каишките на черните ѝ сандали без ток обхващаха глезените ѝ. Единствените ѝ бижута бяха верижка около врата и големи бели обици.

Пред огледалото в стаята си бе решила, че изглежда елегантна. Елегантна и шик. Защо сега имаше чувството, че се бе облякла предизвикателно?

Защото очите на Дрю, след като дълго я оглеждаха с очевидно одобрение, я накараха да се чувства съблазнителна. Тя знаеше, че той ще забележи извивката на гърдите ѝ. Никога не бе мислила, че е чувствена, но сега, когато лазурносините му очи се плъзгаха по тялото ѝ, усещаше как всичките ѝ сетива полудяват.

— Може би трябва да започнем с обеди и да продължим оттам нататък — подхвърли Дрю, когато очите му най-после се върнаха към нейните.

— Добре...

ТРЕТА ГЛАВА

Дрю я заведе в един от ресторантите в курорта. С почителност като към кралски особи управителят ги настани на маса с изглед към океана. Въпреки че повечето посетители бяха във всекидневно облекло, от цялата обстановка лъхаше на еlegantност — тапети в зелено и розово, черни лакирани столове и навсякъде вази със свежи цветя.

— Коктейли, господине? — попита сервитьорът.

— Ардън?

— Доматен сок, моля.

— Перие и сода — поръча за себе си Дрю. Сервитьорът кимна мълчаливо и се отдалечи.

Дрю посегна към фразелата, раздели я на две и ѝ подаде половината.

— Заради мен ли поръча това? — попита остро.

— Какво? — настръхна тя. — Питието ли?

— Това „питие“ всъщност не е никакво питие. Ако искаш нещо друго, поръчай си. — Приличаше на свита пружина, която всеки момент ще отскочи. — Обещавам, че няма да го грабна от теб и да го изкъркам. Вече съм преминал етапа, когато се разтрепервах за една чаша... — Сякаш за да докаже думите си, той се зае с необичайно старание да маже с масло своята половина от фразелата.

Ардън остави хляба в чинията си и скръсти ръце в скута си.

— Аз си поръчвам онова, което искам, господин Макаслин! — Студеният ѝ тон го накара да вдигне глава. — Всеки, който те познава, знае, че си имал проблеми с алкохола. Но, моля те, не мисли, че съм някаква мисионерка, която си е поставила за цел да те спаси от изкушението. Ако не мислех, че си преминал етапа, в който си се разтрепервал за една чаша, изобщо нямаше да съм тук с теб.

— Ядосах те.

— Да, ядоса ме. И ще ти бъда благодарна, ако никога повече не се опитваш да мислиш вместо мен.

Келнерът донесе напитките и остави менютата пред тях. Ардън погледна през масата към Дрю. Бе обидена и не се опитваше да го крие.

— Извинявай — обади се той, когато сервитьорът се оттегли. — Много съм чувствителен към критика, въпреки че напоследък напълно си я заслужавам. Станал съм доста мнителен и виждам обиди там, където ги няма.

Тя заразглежда сребърните прибори и се наруга наум, заедно бе толкова заядлива. Какво искаше, да спечели приятелството му, или да го отблъсне? Когато вдигна зелените си очи, погледът им бе чувствително смекчен.

— Аз също искам да ти се извиня. Години наред позволявах на моя съпруг да мисли и говори вместо мен. Струва ми се, че и двамата засегнахме болните си места. — Дипломатично се усмихна и вдигна чашата си. — Освен това наистина обичам доматиен сок...

Дрю се засмя, вдигна своята чаша и се чукна:

— За най-прекрасната дама на острова! Отсега нататък ще приемам за чиста монета всичко, което кажеш или направиш.

Ардън би предпочела да беше вдигнал друга наздравица, която нямаше толкова общо с честността, ала отвърна на усмивката му.

— Какво искаш за обед? — Той отвори кожената папка с менюто.

— Предложи нещо.

— Черен дроб?

Тя избухна в смях.

— Това е единственото нещо, което не бих яла, както и да е приготвено.

Усмивката му бе широка и чудесна.

— Добре. Аз също не мога да го понасям. Мисля, че нашето приятелство е предопределено.

Докато разглеждаше менюто, Ардън не можеше да не помисли, че и Мат ще мрази черния дроб.

Тя си поръча салата от скариди, която ѝ бе сервирана в черупка от пресен кокосов орех, украсена с авокадо и орхидеи. Беше почти прекалено красиво, за да се яде. Дрю си взе филе миньон със зелена салата. По време на обедата се опознаваха. Ардън в отговор на въпроса му разказа, че родителите ѝ са починали, че майка ѝ е умряла, докато тя е следвала литература, а баща ѝ е починал от удар няколко години

по-късно. Не се впусна в подробности, особено за работата на баща си като гинеколог.

Дрю бе израснал в Орегон, където все още живееше майка му. Баща му бе починал преди няколко години. Дрю бе започнал да играе тенис в прогимназията.

— Тогава малко държавни училища имаха школи по тенис. Когато треньорът видя, че тенисът ми се удава, ме покани в новия отбор, който създаваше. Аз всъщност предпочитам баскетбола, но той продължи да настоява и накрая се предадох. Скоро се амбицирах да играя все по-добре. Докато постъпих в гимназията, вече печелех местните турнири.

— Ала после си продължил в колеж...

— Да, за ужас на менажера ми, Хам Дейвис, който ме пое, когато бях във втори курс. Изпитите вечно пречеха на тренировките. Обаче аз знаех, че моето тяло няма да ми разреши да играя тенис до края на живота ми, затова реших, че е по-добре да се подготвя за деня, когато повече няма да мога.

— Но си наваксвал, нали? След като си започнал да играеш в кръговете, винаги си побеждавал... — Ардън лапна последното парче папая. За десерт бяха поръчали пресни плодове и сега завършваха с кафе.

— Имах някои добри години — сви той скромно рамене. — Имах и предимството да играя няколко години в зряла възраст, когато не гуляех по цяла нощ, както някои тенисисти, които са за пръв път на турнир. — Отпи от кафето си. — Системата не е уравнивотелна. Когато започваш, всичко е дяволски скъпо — пътуване, хотел, храна. После, когато успееш, когато печелиш пари от наградни фондове и сключваш договори за реклама, всичко ти е платено. — Поклати глава и се засмя: — Рискувах да пропусна няколко ценни договора, когато и най-добрите обувки за тенис не биха ми помогнали да не се спъвам по корта след поредния запой.

— Пак ще ги получиш.

Дрю потърси очите й.

— И Хам казва така. Наистина ли го вярваш?

Толкова ли беше важно мнението й за него, или му трябваше просто някой да го окуражи?

— Да. Щом видят, че играеш както преди, щом спечелиш един или два турнира, отново ще си на върха.

— Всеки ден се появяват нови и нови млади момчета, които искат да вземат мястото ми.

— Тях не ги бива за нищо — махна тя пренебрежително с ръка.

— Бих искал да имам твоята увереност в мен — усмихна се той накриво.

— Ъъъ, господин Макаслин, извинете ни, ама...

Дрю се намръщи, обърна се и видя мъж и жена, застанали плахо до масата. Те носеха хавайски ризи на цветя и имаха типичния вид на туристи.

— Да? — В най-добрия случай отговорът му можеше да се нарече хладен.

— Ние... ъъъ... — Жената се поколеба. — Дали бихте ни дали един автограф за нашия син? Ние сме от Албукърки, а той точно започва да се занимава с тенис и мисли, че вие сте чудесен.

— Закачил е ваш плакат в стаята си — допълни мъжът.

— Той...

— Нямам нищо за писане — отсече Дрю и грубо им обърна гръб.

— Аз имам — намеси се Ардън, като забеляза смутеното и посърнало изражение на загорелите им лица. Извади от чантата си топката за тенис, която той ѝ бе подхвърлил на корта и му я подаде. — Защо не им я подпишеш, Дрю?

Отначало си помисли, че като нищо може да я отреже да си гледа работата. Но като видя разкаянието в очите ѝ, Дрю се усмихна и пое топката. Взе от жената химикалка и надраска подписа си върху грапавата ѝ повърхност.

— Много ви благодаря, господин Макаслин. Нямам думи да ви обясня какво ще означава този спомен за нашия син. Той...

— Хайде, Луис, остави човека да се навечеря. Много се извиняваме, че ви обезпокоихме, господин Макаслин, ала просто искахме да ви кажем, че нямаме търпение да ви видим отново да играете. Успех!

Дрю стана, ръкува се с мъжа и целуна ръка на жената — жест, от който тя едва не припадна, ако можеше да се съди по трепкащите ѝ клепки.

— Успех и на сина ви. Приятна почивка.

Те се отдалечиха, като разглеждаха безценния си сувенир и обсъждаха колко мил е той и колко нямат право всички онези журналисти, които го представят като неприятен и заядлив.

Дрю погледна към Ардън и тя се приготви да бъде поставена на място. Но той само попита:

— Готова ли си?

Ардън кимна, Дрю я хвана подръка и ѝ помогна да стане от стола. Излязоха от ресторанта и не проговориха, докато не тръгнаха по панорамната пътека, която свързваше отделните постройки.

— Благодаря ти — каза той простичко.

Тя спря и го погледна.

— За какво?

— За това, че тактично ме предупреди да не се държа като простак.

Очите му ѝ се сториха твърде непреодолими, затова се загледа в третото копче на ризата му. Ала вниманието ѝ веднага се отклони към снопчето косми над него.

— Не трябваше да се намесвам.

— Радвам се, че се намеси. Виждаш ли, това е още едно нещо, към което съм много чувствителен. Месеци наред след смъртта на Ели всеки път, когато си покажех носа от вратата, върху мен се нахвърляха журналисти, които искаха „коментар“. Скоро започнах да се вбесявам, само щом някой ме познаеше.

— Представям си, че подобна популярност може да е досадна.

Какви ли бяха на пипане тези косми? Страхотният им златист цвят така контрастираше със загорелите му гърди...

— В най-добрия случай е досадна. В най-лошия е направо ад. Когато бях най-зле, тълпите от трибуните ми се подиграваха и ме замерваха. Подсъзнателно ги обвинявах. Моите почитатели ме изоставяха, защото пиех. Пиех, защото почитателите ме изоставяха. Омагьосан кръг. И все още настръхвам, когато някой се приближи към мен. Все ми се струва, че ще хвърли обида в лицето ми.

— Това, което току-що видях, не беше нищо друго, освен неподправено възхищение... — Ардън се насили да откъсне очи от гърдите му и вдигна поглед към него: — Ти все още имаш хиляди почитатели, които просто чакат да се върнеш в големия тенис.

Дрю дълго се взира в искреното ѝ лице и едва не се загуби в зеления водовъртеж на очите ѝ. Тя ухаеше на цветя. Изглеждаше студена и самоуверена, и в същото време топла и всеотдайна. Той вдигна ръка с намерение да докосне тъмния кичур до бузата ѝ, но размисли и я отпусна. Накрая каза:

— Това, че те срещнах, е най-хубавото нещо, което ми се е случвало от дълго време.

— Радвам се — отвърна Ардън откровено.

— Ще те изпратя до стаята ти.

Минаха заедно през фоайето на главната сграда. До асансьора Дрю рече:

— Почакай ме тук. Веднага се връщам.

Преди да е успяла да се учуди какво е решил да прави, той бе изчезнал. Тя натисна копчето, ала се наложи да пропусне два празни асансьора, докато Дрю се върна тичешком с нещо, увито в бяла хартия.

— Извинявай — каза задъхано. — На кой етаж си?

Качиха се на асансьора. Женското любопитство я убиваше, но в очите му светеха пламъчета. Ако бе решил това да е изненада, нямаше да я разваля. На вратата Ардън му протегна ръка:

— Благодаря за чудесния обед!

Той не пое ръката ѝ. Разви пакета, извади една гирлянда от цветя, пушна небрежно хартията на пода и вдигна гирляндата над главата ѝ.

— Сигурно са ти подарявали десетки, откак си тук, ала исках и аз да ти дам една...

От упойващия аромат и от близостта му въздухът започна да не ѝ стига. Зави ѝ се свят. Гърлото ѝ се стегна от напирещите чувства. Ала успя да прошепне:

— Не, никога не съм имала. Благодаря. Цветята са прекрасни...

— С теб стават още по-хубави.

Дрю надяна гирляндата през главата ѝ и я постави на голите ѝ рамене. Крехките росни цветчета хладнееха върху кожата ѝ. Не отдръпна ръце, а ги опря леко на раменете ѝ. Обзеха я объркани и противоречиви чувства.

Този мъж и всичко, свързано с него, я покоряваше, изпълваше съзнанието ѝ, сърцето ѝ. От него тялото ѝ потъваше в непозната, но толкова сладостна летаргия... Копнееше да ѝ се поддаде. Цветята,

легнали върху гърдите ѝ, трепкаха от бесните удари на сърцето ѝ. Предпазливо ги докосна със скованите си пръсти.

С периферното си зрение видя как ръката му посяга към нейната, погалва я, обхваща я. Пръстите му бяха тъмни, с къдрави златисти косъмчета по кокалчетата. Бяха топли, уверени, силни. Тя вдигна глава и го погледна с очи като блестящи от роса цветя.

— Алоа — прошепна той местния поздрав. Наведе се и я целуна първо по едната буза, после по другата и тихо произнесе името ѝ: — Ардън... — Палците му се плъзнаха по ключиците, дъхът му гъделичкаше ухото ѝ. — Сега, като свършихме с обедата... — „О, не!“, простена тя наум. „Ето го и предложението!“ Дрю се отдръпна и пусна раменете ѝ. — Какво ще кажеш за една вечеря?

Дори докато се обличаше за вечерята, Ардън знаеше, че когато Дрю я покани на среща, трябваше да се извини и да откаже. Най-разумно би било да отговори: „Извинявай, би било чудесно, обаче довечера трябва да си остана тук, за да работя върху един очерк.“ Вместо това се чу да казва: „С удоволствие, Дрю.“ Той се усмихна и тръгна към асансьора. Тя влезе в стаята си, обвита в облак от романтични чувства. Не след дълго обаче си спомни защо бе решила да се запознае с него.

За няколко минути, докато ръцете му я докосваха, а дъхът му галеше косите ѝ, бе забравила за своя син. Бе започнала да мисли за Дрю не като за баща на сина си, а просто като за мъж — мъж, към когото чувстваше опасно привличане.

След несполучливия си брак и омразния сексуален живот с Рон не вярваше, че някога отново ще поиска да има нещо общо с мъж. Нетърпението, с което очакваше да прекара още няколко часа в компанията на Дрю, при това поради съвсем погрешни причини, за нея бе шокиращо.

За нейните цели щеше да е къде-къде по-добре, ако той не беше толкова привлекателен... и вдовец... и самотен като нея. Нямаше ли задачата ѝ да е по-проста, ако бе намерила и двамата родители на детето си здрави и весели? Когато започваше, за нея нямаше значение нито какви са те като хора, нито как изглеждат. Интересуваше я само

да намери детето, на което бе дала живот, но никога не бе виждала. Не беше лесно.

Всеки път, когато си спомняше сивия дъждовен ден, в който погребя Джоуи, сякаш бъркаше в отворена рана.

Никога в живота си, дори след смъртта на баща си и майка си, не се бе чувствала толкова самотна. След като получи развод, се бе посветила на грижите за момченцето си. Гледаше го как с всеки изминал ден ставаше все по-зле и се мъчеше да не се моли за смъртта на някое друго дете, за да може Джоуи да получи нужния бъбрек. Ала Бог все едно не би изпълнил подобна молба, затова така и не я произнесе на глас.

Когато накрая дойде времето, той умря толкова сладко, колкото и живя. Молеше я да не плаче и ѝ обещавахе, че ще ѝ запази легло до своето на небето. Часове след като изпусна последния си дъх, Ардън държеше тънката му ръчичка и се вглеждаше в успокоеното му лице, опитвайки се да го запамети.

Рон разигра ролята на съкрушен от скръб заради малкото приятели, които бяха дошли на погребението. Тя се отврати от лицемерието му. Джоуи храбро бе крил разочарованието си всеки път, когато Рон не изпълняваше обещанието си да дойде да го види в болницата.

След погребението той я притисна до стената:

— Имаш ли още от онези пари, които ми измъкна?

— Не е твоя работа. Аз си ги изработих.

— Да те вземат дяволите, трябват ми!

Ардън не можеше да не забележи, че пропадането му бе все по-очевидно. Той носеше отчаянието си като знаме, но това не събуждаше в нея и капка съчувствие.

— Това си е твой проблем.

— За Бога, Ардън, помогни ми. Само сега, и обещавам...

Тя затръшна вратата на лимузината пред носа му и нареди на шофьора да потегли незабавно. Дори на погребението на сина си Рон мислеше само за себе си.

През следващите няколко месеца бе толкова потънала в скръб, че не различаваше дните. Живееше в бездната на отчаянието. Само на хартията можеше да довери чувствата си, да се примири с тях. Есетото за това, какво е да загубиш дете, бе продадено на едно женско списание и

имаше огромен успех. Молеха я да напише и други, ала Ардън нямаше такива амбиции. Имаше чувството, че само запълва времето до собствената си смърт, защото нямаше нищо, за което да живее. Освен другото дете...

Един ден тази мисъл просто я осени. Тя наистина имаше причина да живее. Някъде на света имаше още едно дете. В същия момент реши да го намери. Никога не бе имала намерение да обърква живота му. Не би могла да е толкова жестока към родителите, които бяха направили всичко, за да го имат. Искаше само да го види. Да разбере как се казва, дали е момче или момиче. Бе помолила Рон да ѝ сложи пълна упойка точно преди да роди, за да не си спомня самото раждане и за да не научи неволно нещо за детето, което раждаше за някой друг.

— Какво искате да кажете, как така няма никакви документи? — попита Ардън с чувство на безсилие първия път, когато се опита да получи информация.

Лицето на администраторката не трепна.

— Искам да кажа, госпожо Лоуъри, че вашият картон изглежда е сложен не на мястото си и още не мога да го намеря. Случва се в такава голяма болница.

— Особено когато един влиятелен лекар ви помоли или ви плати да го „сложите не на място“. Освен това името ми е госпожа Джентри!

Навсякъде ставаше същото. Документите за раждането бяха изчезнали мистериозно и от болницата, и от общината. Но за нея изобщо не беше загадка кой бе виновен за тази странна немарливост.

Тя не знаеше кой адвокат се бе занимавал с официалните документи, ала сигурно бе нает от Рон и значи нямаше да ѝ каже нищо. Рон правилно бе предположил, че след смъртта на Джоуи Ардън ще се почувства принудена да намери второто си дете и се бе погрижил никой да не ѝ даде и най-малката информация.

Акушерката, която ѝ помагаше по време на раждането, бе последната ѝ надежда. Намери я в една благотворителна болница, която се занимаваше с аборти.

Позна я още щом я забеляза да излиза един следобед от болницата.

— Помните ли ме? — започна тя без предисловия. Плахите очи на сестрата отскочиха към паркинга, сякаш търсеше начин да избяга.

— Да — прошепна жената уплашено.

— Вие знаете какво стана с моето бебе, нали? — заяви Ардън, макар че само предполагаше.

— Не!

Колкото и искрено да звучеше отговорът, тя разбра, че акушерката лъже.

— Госпожице Хенкок, моля ви, кажете ми всичко, което знаете. Едно име. Моля ви... Само едно име...

— Не мога! — проплака жената и закри лицето си с ръце. — Не мога. Той... той ме наблюдава. Предупреди ме, че ако ви кажа нещо, ще разкаже всичко за мен.

— Кой ви наблюдава? Бившият ми съпруг ли? — Акушерката енергично закима. — С какво ви изнудва? Не се страхувайте от него. Аз мога да ви помогна. Можем да съобщим на полицията...

— Не! Боже мой, не. Вие не... — Тя преглътна риданието си. — Вие не разбирате. Аз бях... Имах проблеми с наркотиците. Той ме уволни от болницата, но ми намери работа тук. И... — Тесните ѝ рамене се разтресоха. — И ме заплаши, че ако някога ви кажа нещо, ще ме издаде на полицията.

— Нали сега сте чиста. Ако вие... — Гласът ѝ угасна, като видя признанието за вина, изписано на измъченото лице на жената.

— Не точно аз. Моят мъж ще умре без... без своето лекарство. Трябва да му го намирам.

Беше безсмислено да продължава. Ардън отново потъна в черното блато на самосъжалението и отчаянието. Точеха се ден след ден, без някаква разлика между тях.

Затова един съботен следобед седеше на дивана в хола си, втренчила невиждащ поглед в екрана на телевизора. Не знаеше колко дълго бе седяла така. Не знаеше и какво гледаше.

Ала изведнъж нещо привлече вниманието ѝ. Едно лице.

Едно лице, към което се насочи камерата. Тя се отърси от тежката си депресия и усили звука. Беше спортно предаване. Събитието на деня бе турнирът по тенис. В Атланта? Някъде. Състезание за мъже.

Откъде познаваше това лице? Красиво. Русо. С широка бяла усмивка. Къде? Кога? В болницата? Да, да! Деня, в който напусна болницата само с чантичката си с петдесет хиляди долара в брой. На

стълбите отвън имаше някаква суматоха. Журналисти с микрофони и камери. Телевизионни екипи, които пълзяха по мраморното стълбище, за да намерят по-добро място за снимане.

Бяха се събрали, за да посрещнат една красива двойка, която излизаше от болницата с новороденото си бебе. Високият рус мъж с ослепителната усмивка бе прегърнал покровителствено през раменете дребничката си и също толкова руса жена, която носеше мърдащ бархетен вързоп. Ардън си спомняше радостта, която излъчваха и усети как я прободе завист към любовта, с която мъжът се усмихваше на жената и детето. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Проби си път през тълпата към таксито, поръчано за нея. Бе отказала предложението на Рон да я откара до вкъщи.

Оттогава не се бе сецала за тази сцена. А това бе същият мъж. Заслуша се в думите на коментатора.

— Дрю Макаслин полага героични усилия днес тук след съкрушителната си загуба миналата седмица в Мемфис. Пред последните няколко месеца той е в непрекъснат спад.

— Който до голяма степен е свързан с личната трагедия, която преживя тази година — допълни друг глас зад кадър.

— Без съмнение...

Дрю Макаслин загуби точка и Ардън разчете по устните му една грозна псувня, която не би трябвало да се показва по телевизията. Очевидно и режисьорът прецени така, защото прехвърли на друга камера и показва Макаслин на точката за сервис, съсредоточен върху топката, която методично подхвърляше. Сервисът бе изпълнен безупречно, но страничният съдия не го призна.

Макаслин размаха алуминиевата си ракета към корта и се нахвърли с ругатни и обиди върху съдията. Телевизията благоразумно прекъсна прякото предаване, за да покаже реклама. След като бяха обяснени предимствата на новата американска кола, отново включиха мача.

Ардън поглъщаше всяка дума на коментаторите, които се опитваха да извинят поведението на Макаслин със скръбта му по неговата съпруга, загинала при ужасна автомобилна катастрофа в Хонолулу, където двамата живеели заедно с невръстния си син. Макаслин игра грубо и войнствено и загуби мача.

Когато същата вечер си легна, тя още мислеше за професионалния тенисист и се чудеше защо бе толкова заинтригувана от него, след като го бе виждала само веднъж. Някъде към полунощ ѝ се стори, че го бе виждала повече от веднъж. Седна в леглото. Сърцето ѝ биеше бясно, мислите се блъскаха в главата ѝ и бързо изчезваха.

Отметна завивките, скочи и закрачи из стаята, възбудено удряйки слепоочията си.

— Мисли, Ардън! — заповяда си тя. — Мисли! — По някаква причина бе ужасно важно да си спомни.

Агонизиращо бавно мозайката започна да се сглобява. Тогава я болеше. Светлини, движещи се светлини. Ето, това беше! Возеха я на носилка по болничния коридор, а над главата ѝ проблясваха светлини. Караха я към родилната зала. Всичко бе почти свършило. Оставаше само да роди бебето и щеше завинаги да е свободна от Рон.

Докато я търкаляха през полутъмното фойе, с крайчеца на окото си зърна една двойка. Светлината се отразяваше от двете им руси глави. Никой от тях не я забеляза. Те се усмихваха, щастливо притиснати един към друг, и си шепнеха нещо възбудено и съзаклятнически. Какво не беше наред в тази картина? Нещо, но какво? Какво?!

— Спомни си, Ардън — прошепна тя, отпусна се на края на леглото и обхвана с две ръце главата си. Те бяха щастливи също като всяка друга двойка, която ще има бебе. Те...

Всичко изведнъж спря. Дишането ѝ. Сърцето ѝ. Водовъртежът на мислите ѝ. След това отново се раздвижи, отначало лениво, а после, когато светлината в края на тунела започна да расте, все по-бързо, докато в съзнанието ѝ избухна заключението. Жената не беше бременна!

Тя нямаше да ражда. Просто седеше отвън, във фойето, и развълнувано си шепнеше със съпруга си. Около тях витаеше някаква тайна, приличаха на деца, замислили чудесна лудория.

Макаслин бяха богати. Познаваха ги по цял свят. Той бе красив, а Рон ѝ бе казал, че бащата на нейното бебе е красив. И напуснаха болницата с новороденото си дете в същия ден, в който я напусна и Ардън.

Тя бе родила тяхното дете!

Обви ръце около себе си и тържествуващо се затъркала по леглото. Беше права. Трябваше да е права. Всичко съвпаднаше.

Забележимо изтрезня, като си спомни другото, което бе научила този ден. Госпожа Макаслин бе мъртва. Синът на Ардън — спортният коментатор бе споменал, че Дрю Макаслин има малък син — растеше без грижите на любеща майка и с баща, който не бе физически и емоционално устойчив.

Дрю Макаслин се превърна във фикс-идея за Ардън. Месеци наред тя четеше всичко, което можеше да намери за него, минало и настояще, прекарваше цели часове в библиотеката и се ровеше в спортните страници на вестниците, разказващи за дните на неговия подем. В новите вестници четеше за упадъка му.

Един ден прочете, че почти се е оттеглил. Бе цитиран менажера му, който бе заявил: „Дрю знае, че не е във форма. Той ще се съсредоточи върху възстановяването си и ще прекара известно време със сина си в новия им дом на Мауи.“

Тогава започна да крои планове да замине за Хавай и по някакъв начин да се запознае с него.

— И сега, след като се запозна, какво ще правиш? — попита тя образа си в огледалото. Не бе допускала, че ще се поддаде на неговия чар и красота. — Помни защо си тук, Ардън. Бъди безпристрастна — каза на отражението си.

Но то ѝ се подигра от огледалото. Не приличаше на жена, която се мъчи да бъде безпристрастна. Зелената копринена рокля без презрамки дори не се опитваше да скрие фигурата ѝ. Жълтият колан обхващаше тънкия ѝ кръст и привличаше вниманието към заоблените линии над и под него. Кремавото сако само възбуждаше любопитството докъде са голи раменете, които покрива. Вместо бижута носеше цветната гирлянда. Цветята бяха почти същия цвят като колана ѝ. Бе опънала косата си назад в стегнат кок, ала строгостта му се смекчаваше от тежките кичури, които се бяха измъкнали и падаха върху челото и врата ѝ.

Жената, която я гледаше със замъглени зелени очи, имаше вид, сякаш се бе впуснала в бурна любовна авантюра.

— Боже мой — прошепна тя и притисна студените си треперещи пръсти към челото си. — Трябва да престана да мисля за него по този

начин. Иначе ще разваля всичко. И трябва да го накарам да престане да мисли за мен като... като за жена.

Трябваше да бъде обезкуражен. Ардън го усещаше с всичките си женски инстинкти.

Той бе обичал жена си. Вероятно все още я обичаше. Но всичко в него говореше за изключителна мъжественост. Не беше от мъжете, които биха живели дълго без допълващото ги женско присъствие.

Искрите, които прескачаха между тях — а тя повече не можеше да се прави, че не ги забелязва — заплашваха да провалят нейния план. А планът ѝ бе да се сближи с него и да спечели доверието му като приятел. Когато докажеше, че няма намерение да застраши отношенията му със сина му, щеше да му разкрие коя е всъщност и да отправи своята молба: „Ще ти бъда вечно благодарна, ако ми разрешиш от време на време да виждам сина си.“

„Запомни това“, напомни си Ардън, когато на вратата се почука. „Безпристрастност“, повтори си отново и изостави всякакви други мисли за Дрю Макаслин.

Оказа се обаче невъзможно да изпълни поетото към себе си обещание, когато той бе толкова красив с тъмносините си панталони, бежовото спортно сако, което бе почти същия цвят като дългата до яката му коса, и светлосинята риза, явно подбрана да е в тон с очите му.

Тези очи я огледаха от главата до петите и обратно. Спряха се за малко върху лицето ѝ и се задържаха в близост до гирляндата. Ардън определено имаше чувството, че гледат не цветята, а формата на гърдите ѝ под тях.

— Ти просто разкрасяваш цветята — подзе той с тон, който потвърди подозренията ѝ.

— Благодаря.

— Няма за какво... — Едва сега вдигна очи към нейните и ѝ се усмихна: — Готова ли си?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вечеряха заедно всеки ден от следващите три. Ардън знаеше, че прави трудното невъзможно, но не можеше да откаже поканите му. Двамата с Дрю наистина се сближаваха, ала не по начина, по който трябваше. В нейния план нямаше място за чувства. Затова на четвъртия ден му отказа с неубедителното извинение, че се налага да работи върху очерка си за оцеляването на тропическите видове в нетропически климат — статия, която вече бе изпратила.

Вместо да насочи мислите си далеч от него, тя прекара цялата вечер в чудене къде и с кого вечеря той. Дали си беше у дома с Мат? С някой приятел? С друга жена? Съмняваше се, че е последното. Когато бяха заедно, Ардън привличаше цялото му внимание.

— Може би прекалено много бързам, обсебвам времето ти за почивка, нахлувам в чужда територия? — попита я той, когато тя отклони поканата му за вечеря. Въпросът бе зададен с безгрижен тон, но от леко смръщените му вежди Ардън разбра, че говори сериозно.

— Не, Дрю, нищо такова. Още в деня, когато се запознахме, ти казах, че няма никой, с когото трябва да се съобразявам. Просто ми се струва, че може би имаме нужда една вечер да си починем един от друг. И аз не искам да обсебвам времето ти. И наистина имам работа.

Той прие отказа ѝ, макар и недоверчиво и неохотно.

Тя бе ужасена от всичко, което ставаше с нея всеки път, когато бяха заедно. Играеше си с огъня и го знаеше, ала часовете, през които не беше с него, бяха станали безцветни и монотонни. Дрю никога не я бе целунал, освен веднъж, когато ѝ подари гирляндата от цветя. Не я докосваше извън обичайното кавалерство. И все пак я караше да се чувства лекомислена, млада и красива. Всички тия емоции бяха симптоми на влюбване. А то просто не можеше да стане. Ардън бе дошла на Мауи, за да види сина си. Това бе основната ѝ цел, а Дрю Макаслин бе само средство за постигането ѝ.

И въпреки това...

На сутринта след вечерта, когато не се срещнаха, тя се насочи към кортовете, кълнейки се пред себе си, че отива там, не за да го види. Той можеше дори и да не играе.

Когато я забеляза, пиеше лимонада. Хвърли шишето на Гари и се затича към нея.

— Здравсти! Щях да ти се обадя по-късно. Ще вечеряме ли днес заедно? Моля те...

— Да.

Припряната му покана и спонтанното ѝ съгласие изненадаха и зарадваха и двамата. Засмяха се — тихо, стеснително, като през цялото време се изпиваха един друг с поглед.

— Ще те взема в седем и половина.

— Добре...

— Ще гледаш ли мача?

— За малко, а после трябва да се върна в стаята си, за да поработя.

— А аз обещах на Мат да си поиграя с него на плажа.

Винаги, когато Дрю споменеше името на момчето, сърцето ѝ подскачаше от нетърпение.

— Надявам се, че не те отнемам прекалено много от него?

— Вечер не излизам, преди да си е легнал. Не му липсвам. А всяка сутрин, когато стане, вижда, че аз още спя.

— И Джоуи правеше така — засмя се Ардън. — Идваше в спалнята, отваряше ми очите и ме питаше дали съм се събудила.

— Аз пък мислех, че само Мат знае този номер! — Отново се засмяха заедно. После той забеляза: — Губя темпо. Трябва да се върна на корта, но довечера ще се видим.

— Играй добре.

— Опитвам се.

— И успяваш.

Дрю ѝ намигна и отиде при търпеливия Гари, който не си губеше времето, а флиртуваше с ятото техни зрителки. Ардън се зачуди дали и тя не изглежда като една от тях, когато някой ги гледа отстрани двамата с Дрю. Изведнъж ѝ стана неприятно. Беше ли наистина просто една от почитателките му?

Когато Дрю почука на вратата ѝ, не бе съвсем готова. Освен подсъзнателните мисли за него през целия следобед, внезапно ѝ дойде вдъхновение и работи като бясна върху един от очерците си. Едва ѝ стигна времето да се изкъпе, преди да е пристигнал.

Втурна се към вратата, като още си закопчаваше ципа.

— Извинявай! — кимна задъхано.

Той се бе облегнал лениво на вратата, сякаш не го бе накарала да чака цяла минута. Огледа пламналите ѝ бузи, краката по чорапи и се усмихна:

— Чакането си струваше.

— Влез. Само да си сложа бижутата и обувките, и съм готова. Направи ли резервация? Надявам се да не пропуснем...

— Ардън — прекъсна я Дрю, затвори вратата след себе си и я хвана за раменете, — не се притеснявай. Имаме време.

— Добре... — Тя пое дълбоко въздух. — Няма да бързам.

— Хубаво... — Той се засмя и я пусна. Огледа стаята и накрая спря погледа си върху нея, докато си обуваше сандалите. Бе се подпряла с една ръка на стената и повдигнала единия си крак, за да закопчае каишката. Движението ѝ бе грациозно, женствено и несъзнателно предизвикателно.

Плъзна поглед по дългия ѝ строен крак. Мускулите бяха меко очертани и идеално биха паснали в ръката му. Зърна нежната като паяжина дантела по ръба на комбинезона ѝ и се усмихна на нейната женственост. И не можеше да не забележи как натежаха гърдите ѝ, когато се наведе напред. Деколтетото на роклята ѝ разкри сенчестата долина между тях. Той наум постави устните си там и ги притисна към двете страни. После заповяда на непокорните си очи да се обърнат към нещо по-безопасно.

Косата ѝ винаги му се бе струвала мека и приятна за пипане, дори когато бе вързана назад. Тази вечер я бе разпуснала и пръстите го сърбяха да се заровят в нея, да опитат дали тъмните кичури бяха толкова копринени, колкото изглеждаха. И не само те.

— Готово! — рече Ардън, отблъсна се от стената и се насочи към дългата ниска масичка срещу огромното легло. Дрю не си бе позволявал да мисли за леглото, да си представя как пленителното тяло, което разглеждаше толкова отблизо, лежи голо на него. — Остават бижутата.

Роклята ѝ без ръкави бе от някаква мека материя, която прилепваше към приятно закръглените ѝ, ала стройни бедра. Всичко, което носеше, изглеждаше великолепно на нея, независимо дали бе официално или ежедневно. Той си каза, че би могла дори на джинси и тениска да придаде вид на висша мода. Би изглеждала страхотно и без нищо...

По дяволите! Мислеше за нещо, за което си бе обещал да не мисли.

Пръстите ѝ закачиха обиците на ушите, които сега си представяше как ще докосне с език. Сърцето му заблъска бясно, когато тя вдигна ръце да си сложи тънка златна верижка и гърдите ѝ се разлюляха под роклята.

— Дай да ти помогна — предложи Дрю несигурно и дойде зад нея. За миг, преди да поеме краищата на верижката от нея, очите им се срещнаха в огледалото. Ръцете ѝ бяха все още вдигнати, цялата ѝ поза и чувствена, и уязвима.

Ардън бавно отпусна ръце, а той закопча верижката. Когато свърши, тя побърза да се отдръпне.

— Чакай... — внимателно я задържа Дрю. — Ципът ти е зайл.

— О — едва успя да произнесе Ардън.

Подлудяващо бавно той смъкна ципа. Тя усети студения въздух върху пламналия си гръб. Стоеше неподвижно, без да смее да се помръдне и го остави да свали ципа чак до кръста ѝ. Очите му също така бавно го проследиха. Голата гладка кожа, която се откри, издаваше, че под роклята няма сутиен.

Очите му отново срещнаха нейните в огледалото. Бяха тъмни и горещи като син пламък. А нейните блестяха от желание.

Напрегнатото му тяло излъчваше сексуални послания. Ардън знаеше, че ако отстъпи макар и милиметър назад и се допре до него, ще усети страстта му. Съмняваше се дали ще стигнат до вечерята. Решението зависеше от нея.

Но изобщо не можеше да става въпрос да легне с Дрю. Би било лудост да усложни и без това обърканата ситуация. А и тайно се страхуваше, че може да се разочарова. Или, още по-лошо, можеше разочарованият да е той. Още не можеше да се отърси от суровите нападки на Рон към нейната сексуалност.

Най-добре беше нещата да си останат такива, каквито бяха. Приятелски. Не беше ли възможно мъж и жена да бъдат само платонически приятели? Не искаше ли тя именно това от Дрю Макаслин още от самото начало?

Мъдро, благоразумно, страхливо Ардън наведе глава и почти незабележимо я поклати. Той разбра и вдигна ципа.

— Беше се закачил един конец. Вече го оправих.

— Благодаря — отвърна тя и направи крачка назад.

Нямаше да се отърве така лесно.

— Ардън?

Тя взе чантичката си и чак тогава се обърна към него.

— Да?

— Отдавна не ми се е случвало да съм в женска стая, да гледам как се облича жена, която ме интересува. Досега не бях осъзнал колко ми липсва женско присъствие.

Ардън отмести поглед към широкия прозорец, където на фона на мастиленосиньото небе се открояваха силуетите на палмите.

— Да живееш сама си има своите недостатъци и за една жена.

Дрю пристъпи към нея.

— Какви например? — прошепна нетърпеливо.

Това трябваше да спре. И тъкмо тя трябваше да го спре. Вдигна очи към него и се опита да се усмихне закачливо:

— Например няма кой да ти оправи ципа...

Разочарованието му пролича от лекото отпускане на раменете, но той призна поражението си с усмивка, която разреши прациящото напрежение в стаята.

— Виждаш ли? Какво бихте правили без нас всички вие еманципирани жени?

Веселото шеговито настроение продължи и докато караха по тесните планински пътища на Мауи. Местността Каанапали бе един от малкото застроени райони на острова — пълен бе с елегантни хотели, ресторанти и клубове.

Дрю спря пред „Хаят“.

— Била ли си някога тук?

— Не, но ми се искаше да го видя, преди да се върна у дома.

— Подготви се. Не прилича на никой друг хотел в света.

Това веднага се забелязваше. Фоайетата на повечето други хотели имаха тавани. Този нямаше. Таванът му, висок много етажи, бе звездното небе. Фоайето бе оформено във вид на джунгла с тропически дървета и цветя. Когато валеше, илюзията бе пълна. Покритите части бяха украсени с огромни китайски вази, пред които дори мъжът до нея изглеждаше дребен. Безценните килими и ориенталски антики му придаваха вид на палат, без да отнемат от уютната му домашна атмосфера.

Пресякоха просторното фоайе. Дрю почти не я остави да се зазияпа в луксозните магазини и галерии. Поведе я направо по витата стълба към Лебедовия двор.

— Чувствам се като селянче, попаднало за пръв път в града. Стои ли устата ми отворена?

— Обичам селянчетата — отговори той и я стисна силно през кръста. — А устата ти, както и всичко друго у теб тази вечер, е възхитителна.

Тя бе доволна, че метр д'отела веднага ги отведе до осветената от свещи маса край изкуственото езерце, по чиято повърхност с царствено достойнство се плъзгаха лебеди. Както по-голямата част от ресторанта, и този салон бе на открито. Гледаше към малко езеро с водопад и вулканични скали.

Постоянните клиенти бяха във вечерни облекла и Ардън се радваше, че бе облякла най-официалната си рокля. Дрю сякаш прочете мислите ѝ:

— Не се впечатлявай толкова — прошепна ѝ той иззад менюто. — На закуска е пълно с хора по бански и джапанки.

Тя се отдаде на впечатленията си и почти не забеляза кога Дрю бе повикал сервитьора.

— Искаш ли вино с вечерята?

Спокойно посрещна предизвикателния му поглед:

— Да, благодаря.

Той поръча бутилка скъпо бяло вино. Ардън не показа изненадата си. През цялото време, докато бяха заедно, Дрю не бе пил нищо алкохолно.

— Понякога пия по чаша вино на вечеря — обясни той.

— Не съм питала.

— Вярно е, ала сигурно се чудиш дали ще ми понесе.

— Веднъж те помолих да не мислиш вместо мен. Ти си голямо момче. Би трябвало да знаеш какво ти понася и какво не.

— Не се ли страхуваш, че ще се напия и ще започна да буйствам?

Тя прие предизвикателството. Наведе се към него и прошепна:

— А може би ми се иска да станеш малко по-буен... — След като го каза се сети, че пеперудите имат инстинкт да летят право към пламъка.

Дрю присви прелъстително очи:

— Нямам нужда от нито глътка вино, за да стана съвсем буен.

Ардън спря, преди да си е опърлила крилето:

— Вярвам ти, че няма да го направиш.

Той ѝ разреши да отстъпи. Тонът му говореше, че иска да смени темата.

— Има защо да се безпокоиш. През последната година повече време съм бил пиян, отколкото трезвен. Не вярвам някога да го забравя. — Стисна здраво зъби, сви юмрук и леко удари по масата. — Господи, бих дал всичко, за да върна назад някои от нещата, които съм натворил.

Тя добре разбираше безсилието и чувството на отвращение към самия себе си, които Дрю изпитваше.

— Ние всички правим грешки и после ни се иска да започнем всичко отначало. Но не можем. Трябва да живеем със собствените си решения. Понякога цял живот — добави Ардън тъжно.

Той тихо се засмя:

— Думите ти звучат толкова пораженчески, толкова безнадеждно. Не мислиш ли, че винаги ни се дава още една възможност да оправим нещата?

— Да, слава Богу. Мисля, че имаме още един избор. Или се опитваме да поправим грешките си, или се научаваме да живеем с тях.

— Коего значи да се предадеш.

— Да. А ти искаш винаги да печелиш...

— Не можех да живея с помията, която бях създал от собствения си живот. Трябваше да направя нещо.

— Аз също — прошепна тя на себе си.

— Моля?

Трябваше ли да му признае всичко сега? Сега?! Дрю бе започнал темата за грешките и опитите да се поправят. Той го вършеше в

собствения си живот. Със сигурност би разбрал желанието ѝ да поправи своите грешки. Нали? Ами ако не я разбереше? Ако се ядосаше и избягаше, ако я оставеше сама и Ардън никога не го видеше отново? Никога нямаше да види и Мат. Не. По-добре да почака, докато зърне поне веднъж сина си. Тогава щеше да признае на Дрю, че тя е майката на Мат. Тогава, не сега. Изправи се на стола и му се усмихна лъчезарно:

— Защо водим този мрачен разговор? Ето, идва виното. Да не се ровим точно сега в грешките от миналото.

Телешкото бе превъзходно, както и останалите блюда. Единствената им бутилка бе наполовина пълна, когато след два часа свършиха вечерята. Сита и доволна, ала въпреки това лека като перце, Ардън сякаш летеше по стъпалата. Бе опиянена, но не от виното, а от романтичната атмосфера и от привличането на мъжа до нея.

В бара един пианист свиреше на малък роял. Океанският бриз разлюляваше листата на дърветата във фоайето и разнасяше аромат на цветя.

Спряха под меката светлина на красива лампа.

— Хареса ли ти вечерята? — попита той и хвана двете ѝ ръце.

— Да... — Тя гледаше косата му и се чудеше какво ли би било да зарови пръсти в нея, обезумяла от страст. Взря се в устните му. Най-еротичната сцена, която бе запомнила от един филм, бяха мъжки устни върху женски гърди в едър план. Живо си спомняше как езикът му нежно обикаляше тъмното зърно и как оставяше влажни следи по гладката кожа. Устните на Дрю събудиха в съзнанието ѝ спомена за тази сцена и цялото ѝ тяло пламна.

Рон никога не бе губил време за любовна игра и никога не я бе питал какво иска. А и на нея вероятно това не би ѝ харесало с Рон. Ала и се струваше, че много би ѝ харесало с Дрю...

— Какво?

— Кое какво?

— Каза ли нещо? — попита Дрю. Очите му бавно оглеждаха лицето ѝ.

— Не — прошепна тя. — Нищо не съм казала.

— Така ли? Стори ми се, че каза нещо... — Сега изучаваше устните ѝ и както се бе изчервила от собствените фантазии, би

припаднала от смущение, ако знаеше къде неговото въображение поставяше нейните устни. — Какво искаш да правим?

— Да правим ли? Не знам. Ти какво искаш?

„Господи, не питай!“

— Да отидем да потанцуваме?

— Звучи забавно... — Тя леко се прокашля и ненужно приглади роклята си. Да се движат. Точно от това имаха нужда. Когато стояха неподвижно, дотолкова се записваха един в друг, че не забелязваха нищо наоколо.

— Долу има клуб. Никога не съм ходил, но можем да го опитаме.

— Добре.

Той я поведе по друга стълба с пиринчени перила и в стил от началото на века. Отвори тапицираната врата и бяха посрещнати от усмихната управителка, взрив от дискомузика, шумни разговори, смях и облак тютюнев дим.

Дрю я погледна с безмълвен въпрос. Ардън вдигна очи със същия въпрос. Едновременно се обърнаха и тръгнаха обратно по стълбата. Когато стигнаха до фоайето, и двамата се смееха.

— Сигурно остаряваме — предположи той. — Музиката от това единствено пиано ми звучи по-добре.

— На мен също.

— И не искам да крещя, за да бъда чут... — Наведе се и допря устни до ухото ѝ, за да прошепне: — Може да реша да кажа нещо, което не желая никой друг да чуе. — Когато се отдръпна, горящият в очите му огън засилваше интимността на думите му. По гърба ѝ полазиха тръпки от вълнение. — Искаш ли да пийнеш нещо? Тя поклати глава:

— Защо не ми покажеш басейна?

Хванаха се за ръце, преплетоха пръсти и той я поведе по каменистите пътечки, виещи се през тази истинска райска градина. Алеите бяха осветени от разположени нарядко фенери, чиито пламъци примигваха драматично от вятъра. Плувните басейни, построени на няколко нива около изкуствена пещера от вулканични скали, бяха шедьовър на архитектурата.

Ардън се възхищаваше от всичко, което той ѝ посочваше, ала всъщност не я интересуваше какво точно вижда или чува. Бе чудесно да чува гласа му до ухото си, да долавя аромата на топля му дъх, да

чувства силата на здравето му тяло, когато внимателно насочваше крачките ѝ. Сърцето ѝ сякаш биеше с езическия ритъм на прибоя, който се блъскаше в брега само на няколко метра от тях.

В сенките се прегръщаха и си шепнеха влюбени. Явно усамотението бе целта на всеки, който се разхождаше из градината по това време на денонощието. И когато Дрю спря и я привлече зад една скала, тя не се възпротиви.

— Мога ли да ви помоля за този танц? — попита той с шеговита тържественост.

Ардън се засмя и отговори сериозно:

— Да, можете.

Пристъпи към него и за пръв път, откак се познаваха, разбра какво е да го прегръща, да бъде прегръщана.

Дрю я държеше в традиционната поза за валс — едната ръка обвита около кръста ѝ, другата протегната с нейната на височината на раменете. На другото му рамо почиваше нейната ръка. Не можеха да се движат много, без да напуснат скъпоценното скривалище, а и двамата знаеха, че поканата за танц е само извинение да се прегърнат. Затова просто се полюляваха в такт с музиката, долитаща от пианото в бара.

Минутите се нижеха, една песен се сменяше с друга, а те все танцуваха, без да откъсват поглед един от друг. Телата им, външно измамно спокойни, бушуваха отвътре, молеха за по-близък контакт, стремяха се и се огъваха, докато накрая гърдите ѝ се допряха до него.

Той тихо простена и затвори очи от удоволствие. Когато отново ги отвори, нейните очи бяха засенчени от най-крехките, най-дълги мигли, които бе виждал. Искеше му се да ги целуне. Вместо това вдигна ръката си от кръста към гърба ѝ и силно я притисна към себе си.

Тя отвори унесено очи, плъзна дланта си от рамото му към главата и зарови пръсти в русата му коса. Без да отделя поглед от очите ѝ, Дрю поднесе ръката, която държеше, към устните си, леко я целуна и я постави на рамото си. После я прихвана здраво през кръста и още по-силно я прегърна.

— Знаеш колко ми беше трудно да стоя далеч от теб, нали?

— Да — отговори Ардън и се изви към него.

— Толкова ми се искаше да те прегърна!

— А на мен толкова ми се искаше да ме прегърнеш...

— Трябваше само да поискаш — прошепна той и зарови лице в косите ѝ. — Ти миришеш толкова хубаво, толкова си красива! Честна дума, представял съм си всеки сантиметър от тялото ти, мечтаел съм да те видя, да те почувствам, да те вкуся.

Една треперлива въздишка отекна в цялото ѝ тяло и тя скри лице в гърдите му. Обви по-здраво ръце около врата му и направи крачка напред. Дрю изохка през зъби и спусна ръка надолу по гърба ѝ.

Бе горещ, много горещ... Ардън усещаше как неговата топлина се просмуква през дрехите им, изгаря тялото ѝ и го разтопява в неговото. Той се притисна още по-силно към нея и тя стреснато извика.

— Извинявай, Ардън. Не исках да съм груб, но ми е толкова хубаво...

— Дрю...

— Искаш ли да спра?

— Дрю... — Отметна глава и погледна смело в лицето му. — Не. — Тя потрепери. — Не. — После, някак отчаяно и като в треска, помоли: — Целуни ме.

Той се наведе към нея със същото отчаяние. Това бе една страстна целувка, един взрив на потискан копнеж и сдържани чувства. Устните му се впиха в нейните почти грубо, ала Ардън прие суровата му ласка, защото никога не се бе чувствала по-жива. Бе като пеперуда, измъкваща се от мрачния пашкул, като затворник на отчаянието и черната мъка, който за пръв път вижда светлината на живота.

Дрю вдигна глава и я погледна със сияещи сини очи. Дишането му бе тежко, накъсано. Като нейното. С усилие на волята обузда страстта си, вдигна ръка, погали нежно долната ѝ устна и се намръщи виновно. Тя се усмихна в знак на прошка.

Когато устните им отново се срещнаха, това бе едва доловимо докосване. Нежната ласка постепенно се превърна в мъчение.

— Дрю — простена Ардън от дъното на душата си.

— Бях груб. Не исках...

— Знам.

— Полудявам от желание за теб.

— Вземи каквото искаш.

В гърдите му се надигна стон на първично удоволствие и отново наведе глава към нея. Разтвори устни. Тя направи същото. Дълго

останаха така, наслаждавайки се на очакването, на ускорения си пулс, на желанието си.

След това езикът му се гмурна в устата ѝ, оттегли се и дойде отново — отново и отново, докато ѝ се струваше, че умира. Чувстваше как тялото ѝ разцъфва, разтваря се за любов. Езикът му се втурна около устата ѝ — гъделичкаше я, изучаваше я, вкусваше я с такова умение, че Ардън безсилно се вкопчи в него и когато вече трябваше да се отдръпне, за да си поеме дъх, тихо извика името му.

Ръцете му се спуснаха по тялото ѝ и обхванаха гърдите ѝ. Те почти изскочиха от дълбокото деколте и той ги покри с целувки. Ласките му бяха толкова възбуждащи, че тялото ѝ пламна от сладкото чувство за грях.

Тя бе имала нужда от това през целия си съзнателен живот. Бе имала нужда от един мъж, който да ѝ покаже какво значи да бъде обожавана, обичана заради това, което бе, който да се възхищава на нейната женственост. Преди да срещне Дрю, никога не бе мислила за себе си като за привлекателна жена. От самото начало всеки негов поглед, всеки жест ѝ показваха, че е изключително сексапилна и желана. Той бе откровен с нея от самото начало.

Но Ардън не беше.

Това, което чувстваше сега, бе чисто и честно. Ала щеше ли Дрю да ѝ повярва по-късно? Когато научеше, че тя е майката на Мат, щеше да ѝ се наложи да обяснява толкова много неща. Искаше ли да добави в списъка и прелъстяване? От тази мисъл ѝ стана лошо. Трябваше или незабавно да прекрати всичко, или да си спечели вечното му презрение.

— Дрю — прошепна Ардън в устните му, които се бяха върнали върху нейните.

— Ммм? — Той се бе унесъл в ласките си.

— Дрю — повтори тя по-твърдо и опря ръце на раменете му. — Недей... — Ръката му се плъзгаше под презрамката на роклята ѝ. Ардън изпадна в паника. Ако не го спреше сега, после нямаше да бъде в състояние. Единственият начин бе да го ядоса. — Престани! — Блъсна ръката му и се освободи от прегръдката му.

На лицето му се изписа пълно объркване. Той премигна няколко пъти. Първоначалното му недоумение отстъпи място на гняв.

— Добре — рече напрегнато. — Няма нужда да се отнасяш с мен като с непослушно дете. Но имах причини да мисля, че целувките ми са ти приятни.

Тя избягваше очите му.

— Целувките да, обаче аз не съм някоя от твоите почитателки, които...

— Само така ли го приемаш? — Дрю прекара пръсти през косата си и напразно се опита да си оправи вратовръзката. — Така ли?

Намерението ѝ наистина бе да го ядоса, ала не бе очаквала такъв гняв. Заекна:

— Аз... аз...

— Е, добре, но с какво си по-различна от другите? А? Беше повече от достъпна и заяви, че не си обвързана с никого. Какво трябваше да помисля? Или си по-различна, защото никога не си имала намерение „да стигнеш докрай“? Никакъв секс, само духовна подкрепа за широко рекламираната ми загубена душа? — Беше бесен. — Така ли? С благотворителност ли си се заела?

Ардън усещаше, че трудно удържа собствения си гняв.

— Както ти напомних още първия ден, ти дойде при мен, а не аз при теб. Колкото до „благотворителността“, не ме интересува дали ще се провалиш в ада или ще се напиеш до смърт и ще се спъваш и падаш на всеки корт по света. Честно казано, съмнявам се дали заслужаваш да бъдеш спасяван.

Той не ѝ обръщаше внимание. Наклони глава на една страна, като че ли я виждаше за пръв път:

— А може би в края на краищата не си толкова различна? Почитателките ми искат да спят с една знаменитост, за да повдигнат самочувствието си. А може би и за теб да спиш с мен би укрепило разклатеното ти самочувствие след един провален брак? — Доближи лице на сантиметри от нейното. — Какъв е проблемът? Уплаши ли се?

Тя пламна:

— Самовлюбено магаре! Да не съм ти някоя разгонена парясница! Бях само доволна да се отърва от мъжа, който имах, и много ще си помисля, преди да реша, че искам друг. А ако самочувствието ми беше разклатено, което не е вярно, щеше да ми трябва много повече, отколкото да преспя с един пропилил се, пропаднал тенисист, за да си го възстановя. Можеш да запазиш онова, което е в

панталоните ти, господин Макаслин. Тридесет и една години съм живяла без него. Мисля, че ще преживея поне още тридесет и една.

Обърна се и се затича по тъмната алея. Дрю я настигна и изръмжа:

— Обърка пътя!

Ардън се опита да се отскубне, но той не я пускаше. Нямахше намерение да се бори с него, затова се остави да я заведе във фоайето, където двамата в напрегнато мълчание изчакаха да докарат колата му. През целия път до хотела й никой не продума нищо.

— Мога да се прибера и сама, благодаря — заяви тя в момента, в който спряха, отвори вратата и се втурна към стаята си, без да се обръща. Дрю не я последва.

Едва когато изля яда си в блъскане на врати и чекмеджета, осъзна какво бе направила. Мат!

Бе провалила всички шансове да види сина си. Обля се в сълзи, повтаряйки си, че това не е защото бе загубила Дрю, а само защото отново бе загубила сина си.

На следващата сутрин очите ѝ бяха подпухнали и пареха. Ардън се претърколи по корем и зарови лице във възглавницата. При второто почукване на вратата изръмжа:

— Няма нужда да чистите!

При третото, по-властно почукване тя се възмути от амбицията на камериерката, ала разбра, че единственият ѝ изход бе да отиде до вратата и да ѝ каже да дойде по-късно.

Измъкна се от леглото и се повлече, подпирайки се на стените, защото очите ѝ бяха залепнали от сълзи. Погледна през шпионката и видя Дрю, който посягаше отново да чука. Този път той се обади:

— Ардън, отвори вратата!

— За нищо на света!

— Значи все пак си будна...

Веселият му тон ѝ харесваше колкото би ѝ харесала клечка, забита под нокътя ѝ.

— Не искам да те виждам!

— Затова пък аз искам да те видя. За да ти се извиня. А сега отвори вратата, иначе целият етаж ще чуе едно такова извинение, което

ще ги събуди по-бързо и от най-силното кафе...

Тя прехапа устни и се замисли какъв избор има. Нямахше желание да се среща с него. Снощи я бе обидил и сега не беше готова да му прости. А дори и да беше, знаеше, че изглежда ужасно. Очите ѝ сигурно бяха зачервени и подути, а косата разрошена. Когато все пак се наложеше да се изправи лице в лице срещу него, искаше да е в най-добрата си форма.

От друга страна, съвсем съзнателно го бе ядосала. Никой мъж, колкото и да бе благороден, не би бил във възторг, след като е бил така отблъснат. Цяла нощ се бе самообвинявала, че бе позволила отношенията ѝ с Дрю да провалят шансовете ѝ да види Мат. Накърнената ѝ гордост би била малко наказание за това, нали?

Открехна вратата.

— Не съм облечена.

— Облечена си — възрази той, зърнал яката и ръкава на нощницата ѝ.

— Ако настояваш да се срещнем, ще сляза във фойето. Почакай ме...

— Нямам време... — Усмивката му бе победоносна. — Хайде, Ардън, пусни ме!

Тя неохотно отвори вратата и мина пред него в стаята. Дрю затвори тихо и лениво я огледа. Голите ѝ крака я караха да се чувства неудобно. Нощницата не беше прозрачна, но ѝ се искаше да стига поне до средата на бедрата. Притеснено скръсти ръце пред гърдите си и се опита да изглежда отегчена.

— Ти беше права. Аз съм едно самовлюбено магаре... — Той мина покрай нея, отиде до прозореца и без разрешение дръпна завесите. Ардън примижа от ослепителната светлина. — Държах се като хлапак. По дяволите — въздъхна и разтърка врата си, — нищо чудно, че според теб те възприемам само като поредната си почитателка. Наистина се отнесох така. И когато ти каза не, аз не знам защо ти наговорих всичките онези неща. Не ги мислех. Не са верни и го знам. Погледна я през рамо и видя, че войнственото ѝ изражение не се бе променило ни най-малко. — Единственото, което мога да кажа за свое оправдание е, че след смъртта на Ели бях обкръжен от жени, които си въобразяваха, че могат да ме излекуват от скръбта. Имах чувството, че виждат себе си като някакви сексуални благодетелки,

призвани да ме спасят от саморазрушението. А за тях аз не бях нищо повече от поредната бройка.

Ардън отпусна ръце. И тя бе усетила същото отношение от мъжете след развода си. Приятели на Рон, самите те разведени, бяха започнали да ѝ се обаждат и да ѝ предлагат своята „помощ“. Ардън отказваше, докато най-после се предадоха.

— Както и да е — продължаваше Дрю, — затова още тази сутрин трябваше да те видя. В момента, в който снощи си тръгнах оттук, разбрах, че съм се държал като простак. Трябваше да ме изриташ.

— Помислих си го.

Той се засмя:

— Е, може би нямаше веднага да си променя мнението, но във всеки случай щеше да привлечеш вниманието ми.

Тя също се засмя.

— А сега, когато отново сме приятели — припряно заговори Дрю, — защо не дойдеш с мен в Оаху за няколко дни?

— Какво...

— Чакай малко — протегна той ръце да спре възраженията ѝ. — Без никакви ангажименти. Само за няколко дни. Запазил съм апартамент. Може пък да ти дойде идея за някаква статия. — Това беше слаб довод, ала Дрю се чудеше как да я убеди.

— Но аз не мога просто така да се изнеса оттук. Аз...

— Не ти предлагам да се изнесеш. Вземи само каквото ти трябва. Ще кажем на рецепцията, че няколко дни няма да те има, обаче искаш да запазиш стаята. — Той пристъпи към нея и хвана ръцете ѝ. — Харесва ми как изглеждаш по нощница, както косата ти е разрошена, а бузите зачервени. Имаш най-сладките устни, които някога съм опитвал. И наистина не мога да повярвам, че съм бил такъв глупак, та да позволя нещо толкова хубаво като снощи да свърши така лошо.

— Ти си нахален, знаеш ли? Как имаш очи след всичко, което ми наговори снощи, сега да дойдеш и да ми разправяш колко добре изглеждам, когато аз знам, че на нищо не приличам? — Избухването ѝ го развесели, което я вбеси още повече. — Винаги ли постигаш каквото искаш?

— Аз съм състезател и обичам да печеля... — Страстта в очите му ѝ показваше, че тя е следващата цел. И докато бе занемяла от

възхищение, Дрю настоя: — Ела с мен в Хонолулу. Така ще се опознаем по-добре.

Това бе единственото, което искаше, но знаеше, че така само ще си навлече нови неприятности. Пое дълбоко въздух и поклати глава:

— Дрю, не мисля, че...

— Моля ти се. Освен това, така ще можеш да се запознаеш с Мат...

ПЕТА ГЛАВА

Няколко секунди го гледа безмълвно. Всички аргументи, които бе измислила, ѝ се сториха неубедителни. Накрая заекна:

— И... и Мат ли ще идва?

— Да, отивам най-вече заради него. Трябва да го заведе на контролен преглед при детския лекар и да го ваксинират. А и госпожа Лаани онзи ден се оплакваше, че той расте много бързо и вече няма никакви дрехи. Решила е да обиколи пазара.

В главата ѝ настана пълен хаос. Щеше да се случи! Тя щеше да види сина си, да прекара цели дни с него. От месеци бе очаквала този момент, бе мечтала за него, бе си представяла как ще се чувства. Но не бе предвидила паниката, която я обзе — студена, сляпа паника. Сега, когато молбите ѝ се сбъдваха, бе ужасена. Опита се да се измъкне:

— Това е семейно пътуване и не искам да ви преча. Той... Мат може да не ме хареса. Госпожа... тъъ, Лаани ли беше? Може да не одобрява, че... че си ме взел.

— Наистина е семейно пътуване, ала аз случайно съм главата на семейството. Госпожа Лаани ме критикува за всичко, включително за липсата на хубава — подчертавам, хубава — жена в моя живот. Тя няма търпение да се запознае с теб. А Мат няма и две години и обича всеки, който го храни. — Обхвана лицето ѝ с ръце. — Моля те, Ардън, ела. Ако не мислех, че идеята е добра, нямаше да те поканя. — Гласът му стана забележимо по-дълбок. — Не искам да се разделям с теб дори за няколко дни.

Господи, защо не скачаше от радост? Защо се колебаеше? Дали защото се чувстваше виновна? От това ли се свиваше сърцето ѝ? Дрю я гледаше с откровен копнеж. Гледаше я като жена, в която се влюбва. Не като майка-заместничка, която са наели той и любимата му съпруга. Колко още можеше да го заблуждава?

— Дрю, не съм сигурна, че ще е добре да дойда с теб.

— Още ли ми се сърдиш за снощи?

— Не, но...

— Не те обвинявам, че си сърдита. Наговорих ти ужасни и обидни неща. — Погали я по бузата. — Не бях прав, ала всичко, което каза ти, беше вярно. Държах се като магаре. И наистина съм самовлюбен. Свикнал съм да става винаги на моето и се вбесявам, ако не се получи. Пропил съм се и съм пропаднал.

— Не! Не е вярно. Казах го нарочно, за да те засегна...

Той въздъхна.

— Бъдещето ще покаже дали е вярно или не. Сега знам само, че ме привлича една жена, когато мислех, че това никога повече няма да ми се случи. Уплашен съм до смърт, Ардън, от теб и от всичко, което чувствам. Не ме измъчвай така. Опитвам се отново да заживея като човешко същество, а не като ранено животно. Понякога се сривам. Снощи беше един от тези случаи.

— Не се преструвам на срамежлива, Дрю.

— Знам.

— И снощи не се преструвах.

Той я целуна нежно.

— И това знам.

— Има причина да не трябва да дойда.

— Не си ми дала никаква причина. Поне никаква убедителна причина. Ела, Ардън. Самолетът излита след един час.

— Какво?! — ахна тя, отблъсна го и погледна часовника на нощното шкафче. — Един час! О, Дрю... Не мога... Защо не каза... Няма да успея... — Изведнъж замълча, защото осъзна, че вече бе дала съгласието си.

Той се засмя, седна на леглото и посегна към телефона:

— Побързай, а аз ще се обадя да донесат кафе.

В момента, в който Ардън излезе изпод душа, Дрю почука на вратата на банята:

— Кафето, моля... — Тя едва откряна вратата и пое чашата. — Остават тридесет минути. Искаш ли да започна да ти приготвям куфара?

Мисълта той да се занимава с бельото ѝ отприщи верижна реакция, крайният резултат от която беше гореща вълна, разливаща се по тялото ѝ.

— Не, излизам веднага!

Ардън изгълта набързо кафето и с треперещи ръце се гримира. Каза си, че обтегнатите ѝ нерви са заради безсънната нощ. Но сигурно напрежението ѝ имаше нещо общо и с факта, че стоеше гола само на няколко метра и през една врата от Дрю. А най-вече с това, че след по-малко от час щеше да види сина си, който бе носила девет месеца в себе си, ала никога не бе зървала.

Дрю бе облечен в спортни панталони и свободен бял памучен пуловер с вдигнати до лактите ръкави. Ардън бе взела в банята копринени панталони и блуза с широки ръкави. Сви косата си отзад. Не че изглеждаше страхотно, но за толкова време това бе най-доброто, което можеше да постигне.

Когато тя излезе от банята, Дрю седеше на фотьойла до стъклената врата на терасата и прелистваше сутрешния вестник. Погледна я и подсвирна:

— Как успя да се справиш толкова бързо? Вземи си всекидневни дрехи, шорти, бански костюм и някакво вечерно облекло, но не много официално.

Ардън започна да подрежда нещата си в един сак, ала като стигна до бельото, се смути. Макар че Дрю все още държеше вестника пред очите си, погледът му не бе върху написаното. Тя усещаше как той следи всяко нейно движение, докато събираше дантелените си бикини и сутиени. Хвърли му един обвинителен поглед, ала Дрю ѝ отговори с широка невинна усмивка.

— Готова съм — обяви накрая и закопча ципа на чантата, в която освен дрехите бе успяла да вмести тоалетните си принадлежности, кутийка с бижута и обувки.

— Невероятно! — Той се изправи и погледна часовника си. — Съвсем навреме. Госпожа Лаани и Мат ще ни чакат на летището. Мо, който се грижи за градината, ще ги закара дотам. А ние, ако нямаш нищо против, ще вземем микробуса на хотела. Не ми се искаше да оставям колата си за толкова дълго на летището.

— Добре... — Ардън си сложи широкопола сламена шапка и големи квадратни тъмни очила. — И не забравяй, че съм свикнала да пътувам с доста ограничени средства.

— Определено не ти личи — забеляза Дрю и понесе чантата ѝ към асансьора. Докато го чакаха, я огледа. — Много добре изглеждаш.

— Благодаря — прошепна тя.

— Забравих нещо — обади се той вече в кабината.

— Остави нещо в стаята ли?

— Не, забравих това... — Приклезна, наведе глава под шапката ѝ и притисна устните си към нейните.

Езикът му едва я докосна, ала по цялото ѝ тяло се разля сладостна топлина. Когато Дрю се отдръпна, пулсираха и върховете на пръстите ѝ, и гърдите ѝ, и всички тайни места дълбоко в нея.

— Замъгли ми очилата — обвини го Ардън с пресекващ глас.

— Моля?

Тя поклати глава. Точно когато вратата на асансьора се отвори, той се гласеше отново да я целуне. Ардън смутено каза:

— Трябва да уредя стаята.

— Аз през това време ще отида да запазя места в микробуса.

Тя си проправи път към рецепцията. Естествено, по това време на деня бе пълно с хора, които се настаняваха, заминаваха или се записваха за различни екскурзии по суша, въздух и море до други части на острова. Докато ѝ дойде редът, няколко пъти поглежда неспокойно през рамо към портала.

Припряно обясни, че иска да плати за дните, през които е била тук, че ще замине за три дни, но иска да запази стаята си. След като го повтори няколко пъти, най-после я разбраха през врявата. Администраторът намери регистрационния ѝ картон, прекара кредитната ѝ карта през машината си, усмихна ѝ се широко, пожела ѝ приятно пътуване и ѝ благодари, че е била в техния хотел. Ардън се разтревожи да не е решил, че освобождава стаята, ала преди да успее отново да привлече вниманието му, Дрю я извика:

— Ардън, микробусът чака!

— Идвам... — Тя се провря през тълпата, той я хвана за ръка и я задърпа към микробуса.

— Някакви проблеми?

— Не.

— Добре. Едва ще успеем да стигнем.

Чак когато се понесоха към летището, Ардън осъзна, че само след няколко минути ще види сина си. Сърцето ѝ се разтуптя.

— Да не те е страх от летенето? — попита Дрю, погрешно изтълкувал причината за очевидната ѝ нервност.

— Не, нямам нищо против да летя, макар че предпочитам по-големи самолети.

— А аз обичам малките, защото мога да виждам повече. Пък и това летище е само на пет минути от вкъщи, а самолетната компания е добра за човек, който често пътува. Вече познавам почти всички летци.

Летище „Каанопали“, както ѝ бе казал той, не можеше да се сравнява с големите аерогари. Сградата бе горе-долу с размерите на бензиностанция на самообслужване. Но пък гъмжеше от живот. В момента, в който някой самолет кацаше и сваляше своите девет пътника, друг излиташе.

Микробусът рязко спря, Дрю праметна чантата ѝ през рамо, слезе пред нея и ѝ подаде ръка.

— Трябва да са някъде тук... Аха, ето ги! — кимна напред.

Тя пое дълбоко въздух, стисна за миг очи и се обърна. Коленете ѝ трепереха, ала Дрю не забеляза. Той се бе запътил към една малка горичка.

— Мат!

Ардън го видя и сърцето ѝ се преобърна.

Бе облечен с бяла ризка и яркочервени къси панталонки с кръстосани на гърба презрамки. Пухкавите му крачета бяха обути с бели три-четвърти чорапи и бели обувки. Като чу гласа на баща си, той спря несигурно, обърна се, изписка и се втурна към него. Една жена с бяла униформа, широка колкото и висока, се затича подире му с изненадващо малки крачки като за размерите си.

Ардън не виждаше нищо, освен русото момченце, което едва не падна от вълнение, докато стигне до краката на баща си. Дрю го вдигна и го подхвърли над главата си. То се заля от смях.

— Хей, виелица такава, по-бавно, че пак ще си обелиш коленете.

— Хоп, хоп! — извика детето.

— После. Сега се запознай с дамата. Ардън — обърна се Дрю към пребледнялата жена до себе си, — това е Мат.

Тя се опитваше да го погълне целия с ненаситните си очи. Търсеше нещо познато, но не откри почти нищо. На цвят беше като баща си — руса коса, сини очи. Ъгловатата му брадичка смътно ѝ напомни за баща ѝ.

Не забеляза да прилича на нея, ала не можеше да е по-сигурна, че бе неин син. Усети го по напрегането на гърдите си, които сякаш се

изпълниха с млякото, на което никога не бе позволено да излезе, по свиването на утробата си при спомена за всяко движение на малките юмручета и крачета. Усети го по копнежа да го докосне, да притисне сладкото му малко здраво телце към себе си.

— Здравей, Мат — успя да произнесе.

Детето я зяпна с интерес.

— Кажй „алоа“, Мат — напомни му Дрю.

— О-а — отзова се то, извъртя се и срамежливо скри лице във врата на баща си.

Дрю обви ръце около него, погали го по гърба и погледна към Ардън над русите му къдрици.

— Още работим върху възпитанието — усмихна се той извинително.

— Господин Макаслин, реших да го оставя да се натича, за да се умори, преди да излети самолетът — съобщи задъхано бавачката.

— Добра идея. Госпожо Лаани, запознайте се с госпожица Джентри. Тя ще е наша гостенка през следващите няколко дни.

— Алоа, госпожо Лаани — промълви Ардън и едва откъсна поглед от вратлето на сина си. На времето обичаше да целува там Джоуи. Както казваше, „за подслаждане“.

Възрастната полинезийка я оглеждаше с откровено любопитство. Изглежда, хареса онова, което видя, защото кръглото ѝ лице разцъфна в широка усмивка:

— Алоа, госпожице Джентри. Радвам се, че идвате с нас. Понякога ми е трудно да се занимавам с двама мъже.

— Чудесно — съгласи се Дрю. — Вашата работа е да се занимавате с Мат. Оставете Ардън да се занимава с мен.

Ардън се изчерви под шапката си, но госпожа Лаани се разсмя от сърце. Ардън веднага я хареса. Въпреки размерите си, тя бе облечена спретнато. Бялата ѝ униформа блестеше от чистота и беше безупречно изгладена. Косата ѝ бе подстригана късо и трайно накъдрена, оформяйки около главата ѝ тъмен ореол със сребърни нишки.

Един от служителите се показва на вратата:

— Господин Макаслин, готови сме да качим на борда вашите гости.

— Натоварихте ли всичкия багаж? — попита Дрю служителя, който провери имената им в списъка на пътниците.

— Да, господине, разбира се.

— Вземете и това — рече той и му подаде чантата на Ардън.

— Нямам нищо против да я взема със себе си в самолета — предложи тя.

— Не, госпожо — възрази чиновникът. — Седалките са много малки. Всичкия багаж се товари отзад.

Един мъж по риза, който според Ардън трябваше да е техният пилот, потупа Дрю по гърба:

— Кога ще изиграем още един мач? Най-последно се възстанових от предишния.

Насочиха се към стълбата, като продължаваха да бърбят. Дрю още носеше Мат на ръце. Ардън не можеше да откъсне очи от него. Беше благодарна, че суматоката около качването в самолета ѝ даваше възможност да го гледа на спокойствие, без някой да забележи.

Госпожа Лаани едва се пхна през тесната врата на самолета и се разположи на едно от последните места, за да не трябва да се провира през пътеката.

— Искаш ли да седнеш на мястото на втория пилот? — предложи летецът на Дрю.

Той се усмихна по момчешки палаво:

— Знаеш, че това е любимото ми място! — Обърна се към Ардън: — Имаш ли нещо против да седиш до Мат?

Тя само поклати глава, защото нямаше доверие на гласа си.

Седна до прозореца, за да не се чувства Мат затворен. Дрю го закопча на седалката до нея и точно зад себе си.

— Потегляме, немирнико. Ти ще си навигаторът, искаш ли?

Мат се усмихна и показа осемте си бели зъбчета. Но когато пилотът включи мощните двигатели, вьодушевлението му угасна, очите му се разшириха, а долната му устна започна да трепери. Ардън сложи ръка на коляното му и когато детето я погледна уплашено, му се усмихна. Дрю се обърна, намигна му и го потупа по главата.

Мат седя тихо, докато самолетът набра височина и той се успокои, че в момента нищо не го заплашва. На борда имаше само един непознат, който веднага заспа.

Както и госпожа Лаани. Мат загуби търпение и започна да се дърпа. Ардън поиска разрешение от Дрю и от пилота и разкопча колана му.

— Само не го оставяй да пълзи много наоколо — предупреди я Дрю. — Ако стане много палав, подай го насам.

— Не, ще се оправя.

Дрю продължи разговора си с пилота, а тя насочи цялото си внимание към Мат. Както бе копняла. Като всяко момченце, той не можеше да седи на едно място — въртеше се на седалката си, опитваше се да стане, залиташе несигурно и пак сядаше. Изучаваше всичко около себе си.

Ардън наблюдаваше всяко негово движение, обожаваше го и го скътваше в паметта си за времето, когато ще трябва отново да се раздели с него. Не бе правила планове за след момента, в който ще види сина си. Но знаеше, че не може да го изтръгне от живота, който има. Не можеше да причини това на баща му и знаеше, че няма да е добре и за самия Мат. Защото в момента тя искаше само да обича Мат, тайно и мълчаливо, ала да го обича така, както само една майка може.

Потупа по скута си и той се поколеба само за миг, преди да припълзи. Огледа я внимателно, посегна към джоба ѝ и пипна с влажния си пръст стъклата на очилата ѝ.

— Благодаря — пошегува се тя и извади очилата да ги почисти. — Между теб и татко ти изобщо няма да мога да виждам с тях.

Мат се усмихна широко и посочи към Дрю:

— Та-ко!

— Да — засмя се Ардън.

Докосна бузата му и се възхити колко е мека. Косата му също. Сега бе почти сребриста, но с възрастта щеше да стане пшениченоруса като на Дрю. Протегна му показалеца си и той го обхвана с мокрите си пръстчета.

— Баба Мравка лазила, лазила и питала: „Къде има едно малко краченце?“ — изрецитира тя и го започна да го гъделичка по коляното, докато той прихна.

После го привлече в прегръдките си и Мат не се дръпна. Стисна го толкова силно, колкото мислеше, че би ѝ позволил. Миришеше на бебешки сапун, на чисти дрехи и на слънце. Госпожа Лаани се грижеше добре за него. Ардън се радваше на жилавото му тяло. Джоуи бе толкова мъчително крехък. Когато се разделеше с Мат, щеше да си тръгне със съзнанието, че момченцето е здраво и нормално.

И като всяко нормално и здраво малко момче той въстана срещу толкова много внимание. Отскубна се, като по пътя отмъкна и шапката ѝ. Тя на игра я нахлупи на главата му, но шапката почти го скри. Вдъхновена, сложи очилата на носа му. Детето трябваше да държи неподвижно главата си, за да не паднат и иззад тъмните стъкла с любопитство гледаше как Ардън рови в чантата си. Когато тя извади огледало и му го показва, Мат извика от радост.

— Та-ко, та-ко! — Изправи се на коленете ѝ и удари Дрю по главата. Шапката и очилата се килнаха, ала той не забеляза. Дрю се обърна и избухна в смях. Мат заподскача и скоро трябваше да бъде укротяван.

След време, когато шапката и очилата му омръзнаха, Ардън ги свали, остави ги на седалката му и отново го привлече в скута си.

Бръмченето на моторите и майчинското ѝ галене по главата го унесоха и след малко главата му тежко се отпусна върху гърдите ѝ. Тя не можеше да повярва, че е благословена да преживее този момент. То бе повече, отколкото се бе надявала. Той я хареса и инстинктивно ѝ повярва, достатъчно, за да заспи на коленете ѝ.

Чувстваше бързите удари на сърчицето му срещу своето и мислеше за неотменната и вечна връзка между тях. В цялата вселена нямаше друга такава връзка като между майка и дете. Тялото ѝ го бе хранило, дишало и за него, защитавало. В гърдите ѝ се надигнаха чувства, които никога не бе познавала.

Дрю ги погледна и се изненада, като забеляза какво внимание отделя Ардън на сина му. Беше изцяло погълната от малката ръчичка, която държеше и леко галеше по пръстите. Сякаш усетила погледа му, вдигна глава и той бе още по-изненадан, че видя в очите ѝ сълзи. Тя му се усмихна нерешително и отново наведе глава към спящото дете.

Пилотът приземи безупречно самолета и рулира към терминала. Веднага щом изключи моторите, се извини и се забърза към задния край, за да помогне на госпожа Лаани да се измъкне. Другият пътник слезе още щом си намери куфара.

Дрю се отпусна на седалката до Ардън. Преди да заговори, я огледа изпитателно.

— Виждам, че вие двамата се харесавате.

— Надявам се. Той е толкова сладък! Чудесно момченце.

— И аз така мисля.

Тя разроши леко русите му къдрици.

— Беше ли добро бебе?

— Ние с Ели нямаше с какво да го сравняваме, но мислехме, че да. Много дълго го чакахме. Не бихме имали нищо против, дори да плачеше през цялото време.

Следващият въпрос бе като стъпка по тънък лед.

— Ели трудно ли го роди?

Последва многозначителна пауза. Ардън продължаваше да гледа спящото дете.

— Не точно — отговори Дрю бавно. — Трудно забременя.

— Аха... — Съвестта ѝ малко се успокои от мисълта, че и той лъже. Колко още можеше да го разпитва, преди да е станал подозрителен? — Прилича ли на майка си?

— Ели беше руса — отвърна Дрю уклончиво. — Ала ми се струва, че повече прилича на мен.

Ардън го погледна и му се усмихна, макар и още през сълзи:

— Като горд баща сигурно си предубеден.

— Сигурно има и такъв момент — съгласи се той шеговито. — Не мога да кажа колко точно прилича на... майка си.

Ардън отвърна очи, за да не се види колко я заболя. Но Дрю забеляза как по бузата ѝ се изтърколи една сълза, вдигна главата ѝ и внимателно я изтри с върха на пръста си.

— Заради сина, който си загубила ли? — Въпросът бе зададен с такава нежност и съчувствие, че в гърдите ѝ разцъфна нова, непозната емоция. Беше направо потресена от нея. Потресена и изплашена.

„Сега, сега!“, каза си. Той ѝ бе дал прекрасната възможност да му разкрие, че точно сега всъщност бе намерила своя втори син, че тя бе родила това момченце, чийто живот Дрю толкова ценеше. Ала думите не искаха да излязат. Той можеше да отскубне сина ѝ от нея и да не ѝ разреши никога вече да го види. Можеше да помисли, че през цялото време го е използвала, за да се добере до него.

А не беше ли точно така?

Не, не! Сега се вълнуваше не само от сина, а и от бащата. Не можеше да нарани Дрю, не и когато току-що отново бе въвел ред в живота си и бе възвърнал самочувствието си. Не. Още не можеше да му признае истината. Когато моментът бе подходящ, Ардън щеше да усети.

— Да — отвърна тихо. — Заради сина, който загубих.

Той кимна с разбиране. Мат дишаше с отворена уста срещу блузата ѝ.

— Намокрил те е — прошепна Дрю в напрегнатата тишина. Не би могъл честно да каже кое му изглеждаше по-очарователно — сладките устни на сина му или сладкото място, където бяха се опрели. Гърдите ѝ бяха бухнали от тежестта на главата на Мат и той копнееше да ги докосне, да усети мекотата им.

— Няма значение... — Наистина нямаше. Тя не би имала нищо против, дори ако детето съсипеше непоправимо всичките ѝ дрехи, стига да продължаваше да го държи в ръцете си.

Като хипнотизирана проследи пръста на Дрю, който посегна към бузата на сина си, погали я и нежно избърса устните му. Очарована и от любовта, която виждаше, и от любовта, която напираше в нея, гледаше как пръстът му бавно продължи към гърдата ѝ. Докосна я, но ако не бе гледала, можеше и да не разбере — толкова леко бе докосването. След това мъчително бавно ръцете му обхванаха главичката на сина му и се опряха на гърдите ѝ.

От треперещите ѝ устни се отрони тих стон. Очите ѝ се замъглиха от напирещите сълзи. Дрю вдигна глава и се вгледа в нея.

— Ардън, не плачи повече... — Допря устни до нейните. Тази целувка не бе предпазлива както сутринта в асансьора, а бе натежала от чувства, достатъчни да сломят цялата им съпротива.

Езикът му се гмурна дълбоко в топлината на устата ѝ. Без да се замисля, тя вдигна ръка и притисна главата на Мат към гърдите си, заключвайки ръката на Дрю между тях. Сега ги прегръщаше и двамата — сина и бащата. Толкова дълго бе копняла за това, толкова дълго си го бе представяла... Сега плътта ѝ чувстваше и двамата. Всичките ѝ сетива се наслаждаваха на техния вид, звуци, аромати. Телата им за нея бяха най-красивите в света. С едното бе създавала другото.

Дрю изохка тихо и устните му се затвориха върху нейните. Погали главичката на сина си и съвсем не бе случайно, че едновременно с това пръстите му се раздвижиха върху гърдите ѝ в същия ритъм, в който езикът му се движеше в устата ѝ. Страстта му премина и в нея, спусна се надолу и запулсира в тялото ѝ. В този момент Ардън разбра какво би било, ако бяха създали Мат по

обичайния начин и се почувства ограбена, измамена, че не бе познала цялото чудо на неговото сътворение.

— Господи — изпъшка Дрю, когато най-после се отдръпна и вдигна Мат на ръце, — ако продължиш да ме целуваш така, и аз ще се разплача. Макар и по съвсем друга причина.

Излязоха от самолета и се запътиха към терминала. Мат спеше, облегнат на рамото му. Със свободната си ръка Дрю държеше нейната.

Апартаментът в „Шератън“ бе просторен и гледаше към океана. Имаше хол, който разделяше спалнята на Дрю от стаята, в която щяха да спят госпожа Лаани и Мат. Стаята на Ардън бе срещу неговата от другата страна на коридора.

— Ето ключ от апартамента — каза ѝ Дрю в асансьора. — Чувствай се у дома си по всяко време. — Пъхна ключа в ръката ѝ с вид, който не оставяше никакви съмнения какво има предвид. Когато се осмели да вдигне поглед към госпожа Лаани, Ардън видя, че жената се усмихва. Знаеше, че и двамата ще са разочаровани, ако очакват тя да използва ключа.

Решиха първо да свършат с най-неприятното. Наобядваха се, Мат поспя малко, после Дрю и госпожа Лаани тръгнаха с него към детския лекар.

Докато се качваха в наетата от Дрю кола, той потупа ръката на Ардън:

— Ще се върнем след около час. Ще се оправиш ли сама?

— Да, но не бих имала нищо против да дойда с вас...

Всъщност страшно ѝ се искаше да отиде с тях, ала разбираше, че ще прозвучи неестествено, ако настоява.

— Много благородно от твоя страна, но не бих искал това от никого — засмя се Дрю. — Мат не е най-послушния пациент. Пазарувай, разхождай се и ще се срещнем към пет часа в апартамента.

— Добре — предаде се тя. Той я целуна бързо по бузата и потеглиха.

Когато се върнаха, Мат очевидно бе сърдит и на баща си, и на госпожа Лаани. Държеше се с тях като с врагове, които са го подложили на най-ужасни мъчения. Не искаше да има нищо общо с двамата и по време на ранната вечеря, която изядоха в една от

закусвалните на хотелския комплекс. Само на Ардън позволяваше да се доближи до него.

— Не си права — обади се Дрю, докато тя хранеше Мат със сладолед след вечерята. — Така ще реши, че ти си добрата фея, а ние сме лошите.

Ардън едва не изпусна лъжицата, но бързо се съвзе и погледна умолително към госпожа Лаани и Дрю:

— Нека да го погледея малко. Днес е имал тежък ден.

След вечеря детето бе кисело и Дрю твърдо заяви, че трябва да го сложат рано да легне.

— Щом Мат заспи — обади се госпожа Лаани, — бих искала да изляза за малко. Сестра ми ме покани да ѝ отида на гости и да се запозная с годеника на племенницата ми.

— Нямам нищо против — отговори Дрю.

— Защо не отидете още сега? — предложи бързо Ардън. — Мога и аз да го сложа да спи. Всъщност ще ми бъде много приятно. Няма смисъл да чакате.

— Сигурна ли си, че знаеш на какво се подлагаш? — недоверчиво вдигна вежди Дрю.

— Разбира се! — Тя се обърна към госпожа Лаани: — Вървете. Ние с Мат чудесно ще се разберем.

След малко госпожа Лаани излезе. Дрю и Ардън успяха да изкъпят сърдитото момченце и да му сложат пижамата. Ардън почти съжаляваше, че е толкова сънлив, та не може да си поиграе още малко с него.

Тя го сложи в преносимото кошче, осигурено от хотела, и го гали, докато заспа. Дрю вече се бе оттеглил в другата стая. Отиде при него чак когато я повика.

Той седеше на дивана, опънал крака пред себе си. Бе се преоблякъл с шорти и тениска. Ардън се възхити от изпъкналите мускули по ръцете и краката му, от златистите косъмчета по бронзовата му кожа.

— Ела, седни тук — протегна ръка Дрю. — Щях да стана да те повикам, но нямам сили.

Тя се засмя и се отпусна до него на дивана.

— Как може толкова голямо и силно момче като теб да се умори от едно двегодишно дете?

— Мат може да ме изтощи по-бързо и от най-тежкия мач — изръмжа той. — Между другото, докато съм тук, трябва да тренирам. Искаш ли утре сутринта да ме гледаш?

— Разбира се!

— Ще се измъкнем, преди Мат да е усетил, че ни няма. Госпожа Лаани може да го заведе на разходка в парка. Вече започвам да те ревнувам от сина си, че отнема толкова много от твоето внимание. — Обърна се да огледа приятно небрежния ѝ вид. Както бе очаквал, на нея дори домашните дрехи ѝ стояха елегантно.

— Не бива да ревнуваш — отговори Ардън. Искаше ѝ се да има смелостта да отметне немирните кичури от челото му. — Причината да го харесвам толкова е, че е свързан с теб.

Очите му светнаха от удоволствие.

— Наистина ли?

— Наистина...

Беше вярно. Обичаше Мат не само защото бе неин син, а и защото бе син на Дрю. Оставаше само да реши, че обича и Дрю. Но с каква любов? Дали само защото беше баща на Мат? Не. Просто бе влюбена в него и това нямаше нищо общо с Мат.

Той я гледаше също толкова напрегнато, както и тя него.

— Вече за втори път днес синът ми те е намокрил... — Пръстът му проследи влажните петна, които мокрото телце на Мат бе оставило след банята върху блузата ѝ.

Ръката му се спря върху гърдите ѝ и очите му срещнаха нейните.

— От самото начало за мен ти не си мимолетно преживяване. Кажи ми, че го знаеш.

Ардън за миг затвори очи и отговори:

— Да, знам го... — Осмели се отново да срещне погледа му и разбра, че прави грешка. Съвестта ѝ крещеше, ала тя реши да не ѝ обръща внимание, защото толкова го желаше. — Снощи се страхувах.

— От мен ли?

— От... това.

— А сега?

Ардън поклати глава и лицето му се изопна от напирещите чувства. Ръката му се плъзна към гърдите ѝ. Дрю я проследи с поглед и от това тя изпита не по-малко удоволствие, отколкото от ласката. Той

вдигна замъглените си от страст очи към нея и Ардън потъна във водовъртежа на този ад.

Устните му се спуснаха към нейните в същото време, когато дланите му я обхванаха. Тя обви ръце около врата му и разтвори устни.

— Господи, колко е сладко — прошепна Дрю, зарови се във врата ѝ и леко го ухапа, вкусвайки я с върха на езика си.

Обхвана гърдите ѝ в длани и потърси с палци зърната. Дори и през дрехите ласката я подлуди и Ардън се облегна назад на възглавниците. Чувстваше желанието му в слабините си. Тя плъзна ръце под тениската му и започна да я вдига нагоре, а той в това време разкопчаваше блузата ѝ. Устните му се върнаха върху нейните.

— Искам да те любя. Сега, Ели, сега!

Ардън замръзна.

Дрю рязко се изправи, щом чу думите, които се изплъзнаха от устата му. Какво бе казал?! Само един поглед към пребледнялото като тебешир лице на Ардън му бе достатъчен, за да разбере.

Изправи се и притисна юмруци към слепоочията си. Когато вече не можеше да я сдържа, от него се изтръгна яростна ругатня.

ШЕСТА ГЛАВА

И двамата бяха потресени. Гръмката ругатня на Дрю остави след себе си кънтяща тишина, както не достига кислород веднага след взрив, както миризма на озон след светкавица. И двамата бяха като парализирани в настъпилата мъртвешка празнота.

Когато най-после заговори, гласът му прозвуча уморено:

— Извинявай, Ардън... — Вдигна безпомощно ръце. — По дяволите, какво друго мога да кажа, освен да ти се извиня?

Тя стоеше като сомнамбул. Олюля се леко, но успя да тръгне, залитайки към вратата, като пътем оправяше дрехите си.

— Ардън — подзе той умолително, ала когато тя не се обърна, повтори по-твърдо. Тя отново не спря и Дрю се втурна след нея. — Ардън... — Хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Слушай...

— Остави ме, Дрю! — Отбягваше очите му, а лицето ѝ бе твърдо и студено като желязо.

— Не и преди да чуеш какво ще ти обясня!

Тя се засмя безрадостно — кух, безжизнен звук.

— Мисля, че тази трогателна сцена обяснява всичко... — Опита се да се освободи от здравата му хватка. Ако не бе толкова възпитана, щеше да го одраска или да го ритне. Трябваше да се махне. — Пусни ме! — извика. — Не ми е тук мястото. Изобщо не знам защо дойдох. Всичко беше грешка. Пусни ме! — Бе на ръба на истерията, но не се съдържа и се задърпа.

— Тук ти е мястото, защото аз те поканих. Искам да бъдеш тук с мен и с Мат.

— Ти искаш тук да бъде Ели! — изкрещя Ардън.

Лицето му, помръкнало от гняв към себе си и смущение заради недоразумението, стана напълно безизразно. Железните пръсти, стиснали рамото ѝ, се отпуснаха.

— Ели е тук — прошепна той. — Това е проблемът.

Върна се с тежки стъпки на дивана, тръшна се, отпусна глава на възглавниците и затвори очи.

В момента, в който хвърли натежалото си от омраза обвинение в лицето му, Ардън би дала всичко да го върне назад. Когато Дрю се отвърна от нея, тя протегна ръка, ала я отдръпна. Последното, което му трябваше сега, бе нейното съжаление. Но не можеше да си тръгне, без да продума.

— Това, което казах, е непросливо, Дрю.

Той се засмя със същата горчивина, както тя преди малко.

— Непросливо е онова, което аз казах. Знам, че се почувства обидена. Недей. Би трябвало да си поласкана... — Отвори очи и я погледна. — Бих искал да ти обясня.

— Не е нужно.

— Аз го искам! — Тонът му бе решителен.

Ардън кимна. Дрю стана, отиде до широкия прозорец и го отвори.

Ароматът и звуците на Тихия океан нахлуха във внезапно станалата задушна стая.

— Хонолулу е мястото, където се запознахме с Ели, където живеехме, когато се оженихме. Не мога да се върна тук, без един милион места и неща да ми напомнят за нея, за нещо, което е казала или направила.

— Знам как е. След като Джоуи умря, понякога спомените бяха толкова силни, та ми се струваше, че чувам гласа му.

Той скръбно поклати глава:

— Тя е в ума ми, откакто пристигнахме. Нали разбираш, ние винаги заедно ходехме с Мат на консултация. Утре ще го заведе на гости на нейните родители. — Ардън не искаше да приеме ревността, която я прониза. — И през целия ден имам чувството, че... че съм й изменил.

— Заради мен ли?

— Да.

Колкото и да съжаляваше за думите, които хвърли в лицето му, сега й се стори, че отново я бе зашлевил.

— И според теб от това трябва да ми стане по-добре ли? — попита Ардън заядливо.

Дрю се извъртя към нея и тя отново видя в очите му онова нетърпеливо пламъче. Всъщност го предпочиташе пред отсъстващия поглед отпреди няколко минути.

— Би могло, ако ме оставиш да се доизкажа, преди да си правиш изводи.

— Караш ме да се чувствам като най-безскрупулна мародерка.

— По дяволите, ще ме чуеш ли?! — Той тихо изруга и отметна кичур коса от челото си. — Имало е други жени, Ардън. След Ели и преди теб.

— През цялото време ми става все по-добре.

Дрю се намръщи и продължи:

— Прекалено много жени. За по една нощ. Без лица, без имена, жени, за които по-късно бях доволен, че не си спомням. — Приблужи се към нея и се взря в очите ѝ, за да подчертае следващите си думи: — Те не означаваха нищо. Нищо! Желанието ми към тях беше просто и само биологичен инстинкт. Онова, което правех с тях, можеше да се опише с най-груби думи, защото не беше нищо повече. Нямах угризения, че предавам Ели, поне не нашата любов, защото не изпитвах никакви чувства. — Пое дълбоко въздух и сниши глас: — Ти си първата жена, за която се чувствам виновен.

Гневът ѝ започна да преминава.

— Защо?

— Защото към теб имам чувства. С теб не би било просто... — замисли се за по-малко груб израз, сви рамене и довърши: — ...гол секс. — Сложи ръце на раменете ѝ и я привлече по-близо до себе си. — Аз започвам да се влюбвам в теб, Ардън. Изненадан съм от себе си. Всъщност съм ужасен. И не знам какво да правя.

Тя преглътна заседналата в гърлото ѝ буца.

— Ти все още обичаш Ели... — Това не беше обвинение, просто констатиране на факта.

— Винаги ще я обичам. Тя беше част от моя живот. Но се кълна в Бога, че не се опитвам да я заместя с теб. Вие двете сте съвсем различни. Нямате нищо общо. Затова, моля те, не мисли, че само защото произнесох името ѝ, докато те любех, съм се опитвал да наложа нейния образ върху твоето тяло. Аз не мислех за нея. Бях погълнат от теб, само от теб... — Вдигна ръце и я погали по бузите. — Просто за пръв път след смъртта ѝ сърцето и тялото ми бяха единно цяло. Да произнеса нейното име бе условен рефлекс, защото не съм изпитвал това чувство, откак за последен път я държах в прегръдките си. Не преди да те срещна.

— Моята реакция също беше условен рефлекс — извика Ардън.
— Гордостта ми бе накърнена. Всяка жена би се обидила.

— Всеки мъж също. Не се опитвам да омаловажа грешката си. Знаем, че бях отвратителен. Исках просто да разбереш откъде дойде. Кажете ми, че разбираш...

Когато бе толкова близо до него, тя не можеше да мисли, затова отстъпи назад и на свой ред се загледа през прозореца. Чудеше се как ли би ѝ говорил, ако знаеше коя е. Ако си признаеше, че бе майката на Мат, щеше ли още да иска да прави любов с нея? Как би могла някога да рискува да го загуби, като му каже истината?

— Разбирам, Дрю. Вие с Ели сте имали много красив и рядко срещан брак. — Би могла да добави: „Тя те е обичала толкова много, че се е съгласила друга жена да роди твоето дете.“

— Да, така е. Аз не нарушавах брачната клетва... — Той се засмя тихо. — На турнир това не винаги е лесно. Всеки ден имаше възможности. Можеш да получиш всичко, което поискаш. — Дрю застана зад нея и се облегна на рамката на балконската врата. — Когато можеше, Ели пътуваше с мен. Но не винаги можеше. Понякога ми се искаше секс. Много. И имаше достатъчно жени, които не биха имали нищо против. Ала аз знаех колко гадно бих се чувствал после. Би било нещо повече от просто чувство за вина, че съм ѝ изневерил. След като бях изпитал секса като част от любовта, вече не го исках по никакъв друг начин. Не исках да го сведа само до физическо упражнение. — Погледна я бързо. — Аз не съм светец. Имало е случаи, когато съм се изкушавал. Особено когато играех добре, печелех мача и ми се искаше да празнувам. Адреналинът ми се вдигаше и ми се искаше да... да правя любов.

Ардън отвърна очи към безбрежния океан и тихо продума:

— Сега разбирам как тези неща са свързани. Как физическата форма ти дава повече сили, кара те да...

Този път смехът му бе искрен. Той хвана брадичката ѝ и я завъртя към себе си.

— Знаем за какво мислиш, госпожице Джентри.

— Аз не мисля...

— Мислиш, че понеже играх добре онзи първи ден, когато се запознахме, и понеже ти седеше там в бара, студена, спокойна и

дяволски привлекателна, на мен автоматично ми се е приискало да се хвърля с теб в леглото и да изхабя малко излишна енергия.

Тя се изчерви и се ядоса, че бе толкова прозрачна. Дрю се усмихна широко, уверен, че е улучил в целта.

— Е, трябва да призная, че още от първия ден ми се иска. Много съм си мислил за теб, особено след като за пръв път обядвахме заедно. Ти изглеждаше толкова изтънчено недосегаема и в същото време ме подлудяваше с онази къса черна блузка, която прилепваше като втора кожа върху гърдите ти. — Ардън ахна изненадано, ала той продължи: — Ардън, тук — докосна ципа на шортите си — съм готов да правя любов с теб от първия ден. — Тук — посочи главата си — знам, че ми е време отново да обичам. Ала тук — сложи ръка на сърцето си, — тук съм в противоречие.

— Ти не си единственият, който изпитва такива чувства — отговори тя, мина покрай него и влезе обратно в стаята. — Не ти ли е идвало наум, че това може да е непознато и за мен? Аз нямам навика да ходя на екскурзия с мъж за по три дни. — Сведе очи. — Единственият мъж, с който съм спала, беше моят съпруг. И преди, и след като бях омъжена. Беше отвратителен брак, откъдето и да го погледнеш. — Рискува да хвърли един поглед към него. Дрю я слушаше внимателно. — Ние не се обичахме така, както сте имали щастието да се обичате вие с Ели. И когато бракът ни се разпадна, аз отдадох цялата любов, която имах, на Джоуи. Когато загубих и него, се почувствах празна, без никакви чувства, обвивка без душа. Докато... — Прехапа устни и си напомни да не става прекалено откровена. — Както и да е, аз също не съм готова да заложа сърцето си. Загубих и родителите си, и съпруга си, какъвто и да беше, и сина си. Не знам дали съм готова да рискувам отново да обичам някого.

— Шансовете да спечелиш не изглеждат много обещаващи, ако трябва да рискуваш заради един пропаднал бивш тенисист и неговото сираче.

— Не говори така за себе си! — избухна Ардън. — Ти не си бивш и в никакъв случай не си пропаднал. А Мат е... — Замълча, защото видя усмивката, играеща на устните му.

— Издаде се, Ардън. Вълнуваш се повече, отколкото искаш да признаеш.

Тя огорчено наведе очи. Когато ги вдигна отново, в тях блестяха сълзи.

— Страхувам се, Дрю...

Той се приближи и я прегърна. Големите му силни ръце я скриха и притиснаха главата ѝ към рамото му.

— От какво се страхуваш?

„Страхувам се, че ако откриеш коя съм, няма да повярваш колко много съм започнала да те обичам. Аз исках моя син, но сега ми се струва, че искам повече теб, а това не е правилно. Нали? Не знам, не знам.“

— Страхувам се да си позволя отново да обичам.

Дрю се отдръпна само колкото да се вгледа в очите ѝ. Сложи ръка на сърцето ѝ.

— Ти имаш толкова много любов за раздаване. Чувствам я как тупти тук, как се опита да излезе. Не се страхувай да я пуснеш... — Наведе глава, докосна с устни веждата ѝ, а ръката му обхвана гърдта ѝ и започна да я гали. — Господи, Ардън, би било толкова лесно и правилно да се обичаме!

Да, би било лесно. Тялото ѝ се стремеше към него така естествено, както реката тече към водопада. И също толкова безразсъдно ѝ се искаше да се хвърли от брега на съвестта и принципите.

Ала дали би било правилно? Би ли чувствал той, че е правилно, ако знаеше, че тяхната среща не е предопределена от съдбата, а е замислена от нея с цел да намери сина си? Тя укроти пламъците на страстта, които отново се разгаряха.

Устните му се спуснаха към нейните, но Ардън сложи пръст върху тях:

— Недей, Дрю. Не сега. Ако някога правим любов, искам всичко да е свършено. За мен не беше така със съпруга ми. — Преди да успее да каже още нещо, устните му я спряха. Това бе целувка, която обещаваше любов, излизаща далеч извън предишния ѝ опит и най-лудите ѝ фантазии. Когато той най-последно се отдръпна, тя продължи с треперещ глас: — Ала дотогава всеки от нас има да води своята лична война. Аз не искам да ме обвиняваш заради чувството си за вина към Ели.

— Не обвинявам теб — прошепна Дрю в косата ѝ. — Обвинявам само себе си.

Ардън се изплъзна от съблазнителната му целувка.

— Нека засега си останем само добри приятели. Моля те.

Той въздъхна разочаровано, но тя разбра, че ще се съгласи. Дрю се усмихна тъжно:

— Караш ме да бъда прекалено твърд... — Зарови нос в ухото ѝ. — Ако не си забелязала, получи се игра на думи...

— Забелязах — отговори Ардън сухо и го отблъсна. — И това е проява на изключително лош вкус.

— Казах ти, че не съм светец.

— В такъв случай по-добре да се спася с бягство, докато още не съм загубила целомъдрието си. Утре кога ще тренираш?

Уговориха се сутринта да се срещнат и набързо да изпият едно кафе, преди да отидат на кортовете.

До вратата той собственически я хвана за ръката и леко я стисна. Очите му се спряха върху гърдите ѝ. Тя заби поглед във врата му.

— Ардън, наистина ли вярваш, че ще си останем само добри приятели?

Тя се вгледа в чувствената извивка на устните му.

— Не.

— Аз също — отговори Дрю с натежал от копнеж глас.

Следващата сутрин, когато се срещнаха, се държаха съвсем приятелски. Напрежението от предишната нощ се бе разсеяло. Дрю я поздрави весело и леко я целуна по устата.

Стигнаха до кортовете в уреченото време и той я представи на партньора си. Барт Самсън беше бивш професионалист, по-възрастен от Дрю с петнадесет години, ала все още можеше да играе доста прилично.

Играеха на общинските кортове, което я изненада, но тя не каза нищо. Седна на една от изпочупените пейки да гледа. Бе взела със себе си бележник и писалка за в случай, че ѝ дойдеше настроение да работи върху някоя статия, ала не записа почти нищо. Изключителната игра на Дрю бе приковала вниманието ѝ.

— Благодаря за тренировката, Барт — кимна Дрю, когато свършиха и се запътиха към паркинга.

Барт изтри лицето и врата си с една кърпа.

— Аз ти благодаря. Разби ме, обаче направихме голям тенис! — Погледна към Ардън и предложи: — Защо утре да не се срещнем на „Уаяли“? Тук — посочи към далеч не свършения корт — не е мястото, където би трябвало да играе някой от твоя калибър. Всички в клуба ще се радват да те видят отново.

— Благодаря, но не. Не още... — Дрю хвана Ардън за ръката. — Ако ти не искаш да играеш с мен тук, разбирам — добави той студено.

— Не го заслужавам — отвърна Барт тихо и без злоба.

— Значи утре в осем тук. — Кимна на Ардън, седна в мерцедеса си и отпраши.

Бяха стигнали почти до хотела, когато Ардън попита:

— Вие с Ели сте били членове на клуб „Уаяли“, нали?

— Да — отговори Дрю и за миг отклони поглед от пътя. —
Защо?

— Нищо. Просто се чудех.

На следващия светофар той се наведе към нея:

— Това, че не искам да играя там, няма нищо общо нито с Ели, нито с теб, нито че старите приятели ще ни видят заедно. Те всички ще ти се зарадват, сигурен съм. Причината да не искам да играя там е, че последния път много се изложих. Още не съм готов да се покажа пред компанията от клуба. Доволна ли си?

— Не съм доволна. Трябва да се върнеш и да играеш там с високо вдигната глава. Поговори със старите си приятели. Ти няма от какво да се срамуваш.

Той я погледна, неохотно признавайки правотата ѝ и благодарен за доверието ѝ в него.

— Целуни ме...

— Не.

— Защото съм потен и пращен ли?

— Не, защото преди около тридесет секунди светна зелено и всички коли зад нас свирят.

Дрю изруга тихо, отпусна спирачката и продължи към хотела, мръщейки се на смеха на Ардън.

В момента, в който отвори вратата на апартамента, разбраха, че нещо не е наред. Мат, облян в сълзи, се втурна с протегнати ръце към баща си.

Дрю го грабна.

— Какво, по дяволите...

— Госпожо Лаани! — извика Ардън и бързо прекоси стаята. Жената лежеше по гръб на дивана и стенеше жалостиво. Едната ѝ ръка закриваше очите, другата бе притисната към корема. — Госпожо Лаани — повтори тя, коленичи до дивана и я докосна по рамото, — какво ви е?

— Много ми е зле — изохка икономката. — Детето, Мат, той е гладен и мокър, но... Много се извинявам, господин Макаслин — занарежда тя, когато Дрю влезе в полезрението ѝ. — Не можах да стана. Стомахът ми... — Отново затвори страдалчески очи.

Мат бе спрял да плаче и хълцаше на рамото на Дрю.

— Може би трябва да отидете на лекар. Да не е апендицит?

— Не, оперирана съм много отдавна. Това е... В дома на сестра ми всички бяха хванали този вирус. Не искам да заразя и Мат.

Ардън бе трогната от загрижеността ѝ за детето.

— Не се безпокойте за него, той ще бъде наред. Трябва да направим нещо за вас. Мога ли да ви помогна?

— Вие сте добра жена — прошепна госпожа Лаани и стисна ръката ѝ. — Благодаря, ала не искам нищо, освен да се махна оттук, за да не ви заразя всичките. Господин Макаслин, обадих се на сестра ми и попитах дали мога да остана у тях, докато се оправя. Зет ми ще дойде да ме вземе. Много ми е неприятно, че ви изоставям, но...

— Няма нищо — намеси се отново Ардън. — Аз ще се погрижа за Мат. Кога ще дойде зет ви?

— Вече трябва да е долу.

— Дрю, дай ми Мат да го нахраня. Ти помогни на госпожа Лаани да слезе до колата. Това ли е нейната чанта? Ето, вземи я.

— Да, госпожо — поклони се той и тръгна да изпълнява нарежданията ѝ. Колкото и да бе разтревожен за винаги здравата си икономка, се развесели от начина, по който Ардън пое командването.

Когато се върна, очите му още светеха. Ардън хранеше Мат с каша. В апартамента имаше малък хладилник, който госпожа Лаани бе заредила със сок, мляко, плодове и сирене, за да не се налага да водят

Мат в ресторанта за всяко ядене. Управата на хотела им бе предоставила също чинии и прибори.

— Как е тя? — попита Ардън.

— Зле, но е доволна, че се отделя от Мат. Това беше най-голямата ѝ тревога. Смята, че ако преживее следващите двадесет и четири часа, ще оживее.

— И аз така мисля. Вероятно е просто вирус.

— А междувременно...

— Аз ще се грижа за Мат.

— Не мога да ти позволяя.

— Защо? Нямах ли ми доверие?

— Имам ти доверие, ала не съм те довел тук като бавачка.

Грейнала от удоволствие, със своето дете в скута си и с мъжествено красивия му баща, тя наклони глава и попита дяволито:

— А за какво всъщност ме доведе?

— За да те прелъстя...

Ардън се разсмя.

— Е, преди да продължиш, защо не си вземеш един душ?

Той огледа просмуканите си от пот дрехи и се усмихна сконфузено:

— А, да. Може би е добра идея.

Докато излезе от банята, тя бе измила и облякла Мат.

— Ако почакаш няколко минути, и аз ще се приготвя. — Бе му казала, че ѝ трябвават някои неща за Мат и бяха решили да минат по магазините. — Ще прескоча до стаята си и веднага се връщам.

— Исках да поговорим за това.

— За кое? — спря вече извън вратата Ардън.

— За твоята стая. Няма ли да е по-удобно, ако се пренесеш тук?

Тя го погледна подозрително:

— По-удобно за кого?

Усмивката му я огря като слънце.

— За теб. И за Мат, разбира се.

— А, да, разбира се.

— Помисли за това... — сви Дрю рамене с престорена небрежност.

— Вече помислих. Отговорът е не.

След десет минути Ардън слезе във фойето. Изглеждаше удивително добре като за малкото време, което имаше да се облече.

— Харесват ми тези блузки, които носиш — прошепна той в ухото ѝ и праметна ръка през раменете ѝ. Мат крачеше важно на няколко крачки пред тях.

— Това е плажна рокля — усмихна се тя.

— Да, но е със същата кройка, както блузата, която носеше в деня, когато отидохме да обядваме заедно. Хареса ми, защото...

— Знам. Вече ми каза.

— Защото...

— Защото е висша мода.

— Защото подчертаваше извивката на гърдите ти. Както сега.

— Престани! — опита се Ардън да прозвучи възмутена, ала не успя.

— Добре, ще престана. Но единствено защото ония двама моряци така са те зяпнали, че ми се иска да им блъсна главите една в друга. Само това им липсва, да се любуват на влажния ти поглед — най-изразителната покана, която съм виждал. Един мъж би трябвало да е сляп, за да не я забележи! — Само дете не изръмжа на нещастните моряци, докато минаваха покрай тях. После изсъска в ухото ѝ: — Краката ти също са страхотни...

Тя се разсмя.

Дрю бе много раздразнен, че едно от нещата в списъка бяха памперси.

— Запасите на Мат свършват — обясни Ардън.

— Искам да го отуча от памперси, ала госпожа Лаани все казва, че е още малък за гърне.

— Права е. Ако се опитваш да го насилваш да се научи, може да го травмиши.

— Знам — изръмжа той и пхна юмруци в джобовете на тъмносините си панталони. — Само че ще разбере, че имам син, когато можем заедно да отидем в мъжката тоалетна.

Тя завъртя очи към небето.

— Мъже! Просто не мога да повярвам. Не помня колко пъти съм го преобувала, два пъти съм го виждала във ваната. Той наистина ти е син, а не дъщеря.

Дрю вдигна шеговито вежди:

— Мислиш ли, че е наследил нещо от мен?

Ардън едва успя да надвика звънкия му смях:

— Може би по-бързо ще се научи, ако понякога го вземаш със себе си в тоалетната. Така ще разбере какво да прави.

— Сменяш темата.

— Прав си.

Той я целуна звучно, но бързо.

— Ще приема присърце предложението ти. Идеята ми изглежда добра. Би трябвало и сам да се сетя.

Когато се върнаха в хотела, тя натоварена с пакети, а Дрю с Мат на ръце, бе време да го приготвят за обед у родителите на Ели. Ардън с ужас установи, че повечето ѝ вещи са пренесени в стаята, заемана преди това от госпожа Лаани.

— Напомни ми да похваля персонала на хотела пред управителя. Толкова са бързи!

— Дрю — обърна се тя към него, — няма да остана тук с теб тази нощ.

— Не с мен. С Мат. На непознато място е и ще се чувства по-спокоен, ако някой спи в стаята при него.

— Тогава ти спи с него.

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Моля те. Няма да се случи нищо, което ти не искаш да се случи. Обещавам.

Накрая Ардън отстъпи. Всъщност да прекара нощта в една стая със сина си бе като божи дар.

— Можеш да дойдеш с нас — покани я Дрю за трети път, когато двамата с Мат бяха готови за обед.

Тя поклати глава и разреса къдриците на Мат.

— Не, Дрю. Не мога.

— Това няма да ми създаде проблеми. Бих искал да те запозная с тях.

От тона му разбираше, че за него е важно да му повярва.

— Благодаря ти за поканата, ала не искам да се появя така изневиделица и вероятно да им разваля деня. Знаем, че с нетърпение чакат да им отидете на гости.

— Така е. Мат е единственото им внуче.

„Значи всъщност нямат нито едно, нали“, помисли Ардън.

— Ели единствено дете ли беше?

— Да. Премести се на континента да чака за... докато се роди Мат. Те искаха тя да... въъ... да го роди тук, но Ели искаше да го роди в Лос Анджелис. Както и да е, когато го донесохме у дома, те бяха на седмото небе. Довечера ще е нетърпим. Винаги го гледат.

Значи дори родителите на Ели не знаеха, че бременността ѝ е измислена. Дали изобщо някой знаеше, освен тя и Дрю? И Рон, разбира се.

— Какво ще правиш, докато ни няма? — попита я той.

— Ще работя върху една статия. Попитах в хотела и се оказа, че имат свободна пишеща машина и ще ми я дадат. — Дрю я бе убедил да не взема своята преносима машина. — А може и да отида до басейна да събера малко тен.

— Облечи нещо по-скромно. Не искам някой случаен мъж с непочтени намерения да реши, че си свободна и да тръгне да се запознава.

Ардън войнствено опря ръце на хълбоците си:

— Точно така се запознах с теб!

— От това се страхувам...

Слънцето бе горещо и приятно огряваше тялото ѝ. Океанският бриз бе прохладен, така че се бе загоряла само кожата ѝ, леко лъщяща от лосион за почерняване. Бе изключила от съзнанието си звуците от смеещи се туристи, играещи деца, буйни младежи и слушаше само блъскащия се прибор. Ритъмът му бе толкова хипнотичен, че ѝ се струваше, че тялото ѝ пулсира с него.

От приборя ли бе това напрежение в долната част на тялото ѝ? Или от мисълта за Дрю, за галещите му ръце, за ненаситните му устни? Той я бе въвел в един цял нов свят на чувственост, който тя никога досега не бе познавала. Преди да го срещне, мислеше, че този свят съществува само във въображението на поетите и мечтателите — на романтиците, които копнеят животът да е по-хубав, отколкото е. Ала този свят, изпълнен с вълнуващи гледки, звуци, упойващи аромати и вкусове наистина съществуваше. Ако човек имаше късмет да намери с кого да го сподели. Това не бе свят, който можеше да откриеш сам...

През по-голямата част от живота си бе живяла сама. А сега животът ѝ бе толкова пълен, че я плашеше. Беше с живия си син. Със своя син. И го обичаше така страстно, както бе обичала Джоуи. Използваше всеки повод да го докосне, да го притисне към себе си, да вдъхне сладкия му аромат, да се възхити от разсъдливостта и пъргавината му.

И бе започнала да обича още по-страстно мъжа, който бе негов баща...

Беше и щастлива, и тъжна. Щастлива, че ги бе намерила и обикнала. Тъжна, защото знаеше, че не може да ги има. Бе губила всички, които някога бе обичала. Щеше да загуби и тях. Щеше да дойде ден, в който ще трябва да се разделят. Но дотогава щеше да се грее на тяхното присъствие.

— Ох! — възкликна Ардън, надигна се рязко на хавлията си и бутна Мат в пясъка.

— Дено! — изписка той, заливайки се от смях и хвърли още едно кубче лед на голия ѝ корем.

Тя отново ахна и посегна към купата с лед.

— Да, студено е, ала колкото и да си умен, не вярвам ти да си измислил тази шега! — Обърна се и видя Дрю, който бе приклепнал точно зад нея и се усмихваше лукаво. Видът му спираше дъха ѝ не по-слабо от леда върху горящата ѝ кожа. Бе по бански, бризът развяваше русата му коса и му придаваше малко дивашки и много мъжествен вид.

— Признавам се за виновен.

— Сетих се и сама.

— Но Мат веднага хареса идеята.

— Бащичко!

Той заобиколи и седна до нея на кърпата. Мат бе изтупуркал до водата и нерешително газеше във вълните.

— Доколкото си спомням, ти казах да облечеш нещо по-скромно. Ако това е твоята представа за скромно, значи имаш нужда от нов речник.

Напук Ардън си бе сложила най-крещящия бански костюм, който имаше — плетен, от черна памучна прежда, избродиран с пъстри цветя. И горницето, и долницето се състояха от по две триъгълничета, съединени с тънка лентичка.

— Никой не ми е досаждал. Досега... — добави тя многозначително.

— Аз досаждам ли ти? — Прелъстителната нотка в гласа му и начинът, по който очите му погълнаха тялото ѝ, я пратиха направо в ада.

Ала преди да успее да измисли подходящ отговор, откъм хотела се разнесе глас:

— Дрю! Дрю, това ти ли си?

Той зашари с поглед из тълпата да види кой го вика и когато го позна, по лицето му се изписа смесица от досада и безпокойство. Изправи се вяло и помахаша с ръка.

— Веднага се връщам. Ще имаш ли нещо против да наглеждаш Мат?

— Ни най-малко — отговори Ардън, разтревожена повече от тъмната сянка, спуснала се върху лицето му, отколкото от немирното момченце.

Дрю изруга наум и се запровира между налягалите хора към стълбите, водещи към терасата над басейна. Точно този ли трябваше да го забележи? Последният човек, когото би искал да срещне — Джери Арнълд, менажера на тениса в клуб „Уаяли“.

— Здравей, Джери — провикна се той и протегна ръка.

— Дрю! Господи, колко се радвам да те видя! — Мъжът стисна силно ръката му. — Изглеждаш много по-добре, отколкото последния път, когато те видях.

— Е, това не е кой знае какъв комплимент, нали? — усмихна се Дрю мрачно. — Последния път, когато ме видя, ме хвана за яката и ме изхвърли от съблекалнята, като ме помоли никога вече да не се връщам. Не бях толкова пиан, че да не помня.

Джери Арнълд бе с една глава по-нисък от Дрю и много по-набит. На времето бе играл професионално, но преди тренинзите или някой друг внимателно да му го каже, бе разбрал сам, че нещо не му достига, за да играе състезателен тенис. Бе се отказал с достойнство от мечтата си и се бе заел да работи с истинските професионалисти.

— Извинявай, Дрю, ама ти не ми беше оставил никакъв избор.

— Не те обвинявам. Трябваше да ме изключиш от клуба.

— Не можех — усмихна се мъжът и потърка изразително брадичката си. — Имаш много гадно дясно кроше.

Дрю се засмя тихо:

— Бях избухлив и невъзпитан. Ти извинявай.

— Мразя да гледам как пропада талант като твоя... — Очите му изпитателно се впиха в неговите. — Чувам страхотни неща.

— Така ли? Какво?

— Че се връщаш.

— Вярно е.

— Докажи го.

Дрю наблюдаваше как Ардън и Мат се боричкат в пясъка. Тя имаше стройни бедра и красиво заоблен ханш. Само предизвикателство като думите на Джери можеше да го накара да откъсне очите и вниманието си от тях.

— Какво каза?

— Казах да докажеш, че се връщаш.

— Как? Като дойда отново в клуба? Барт Самсън вече ми го предложи днес сутринта и аз му отказах.

— Като дойдеш отново в клуба... и изиграеш един благотворителен мач. Утре.

Устата на Дрю пресъхна. Несъзнателно сви ръцете си в юмруци.

— Не мога — прошепна той ужасен.

— Можеш. Трябва. Очаквахме да пристигне Макенроу. Парите ще са за лечение на болните от мускулна дистрофия. Петдесет долара билета. Но той си изкълчил палеца в...

— Да, четох...

— И треньорът му забранил всякаква игра, дори демонстрационни мачове. Имам нужда от теб, приятел. А и ти имаш нужда от този мач.

— Глупости, нямам.

— Глупости, имаш. Все някога трябва да започнеш, Дрю. Докажи на всички онези, които нямаха вяра в теб, че можеш да се изкачиш отново направо сред най-силните.

— Не тази година. Може би догодина... — Не можеше да понася как вътрешностите му се преобръщат, как дланите му лепнат от пот, не можеше да понася парливия вкус на страх в устата си.

— Както ти казах, все някога трябва да започнеш. Говорих с Барт. Той ми спомена, че си тук. Каза ми, че тази сутрин си му взел здравето, че не е успял да върне и половината ти сервиси.

— Ти какво, клакьор ли си ми? Защо ме каниш да играя — защото ти трябва известно име на корта, за да спасиш положението ли, или защото наистина си загрижен за обърканата ми кариера и неясното ми завръщане?

— И двете... — Мъжът го погледна право в очите. Беше откровен до грубост. Дрю би могъл да оцени поне това.

Той пръв отклони поглед.

— Не знам, Джери...

— Слушай, ако мислех, че ще излезеш и ще се изложиш, не бих те молил. И заради себе си, и заради теб. Но ти вече си се оправил. Виждам, че имаш ново маце. Така че...

— Тя не е маце — процеди Дрю през зъби.

Джери вдигна вежди, изненадан от яростта му. Хвърли един поглед към жената на плажа, която си играеше със сина на Макаслин. Обърна отново очи към Дрю, който продължаваше да кипи от гняв.

— Извинявай. Не исках да те обидя... — На лицето му бе изписана откровеност, която не можеше да е изиграна. — Дрю, няма да ме интересува и ако ходиш с момче. Ще се радвам на всеки и всичко, което ще те върне там, където ти е мястото. На върха.

Дрю разреши на мускулите си да се отпуснат. Бе изненадан от собственическото си, покровителствено отношение към Ардън. За момент то бе взело връх над разума му. Бе почти готов да убие Джери, задето я бе подценил. В същия момент осъзна дълбочината на чувствата си към нея. Това го уплаши, но го и изпълни с увереност.

— Кой ще играе?

— Теди Гонсалес.

Изруга лаконично и съдържателно.

— Благодаря ти, Джери! — Въздъхна тежко и усети как оптимизмът му угасва.

— Да-а, знам, че той е най-големият ти съперник...

— И единадесет години по-млад. Единадесет години по-силен.

— И с единадесет години по-малко опитен. Теди е буйна глава, Дрю, самовлюбен. Играй тактически, действай върху чувствата му. — Погледна го проницателно: — Страх ли те е?

Дрю обясни грубо точно колко го е страх и Джери се засмя гръмогласно.

— Добре! Това ще те накара да играеш по-добре. Каж ми, че мога да разчитам на теб, Дрю. На теб този мач ти трябва повече, отколкото на мен. Ако не мислех така, нямаше да те моля. Кълна се в Бога, че нямаше!

— Благодаря ти, Джери... — Един кратък миг двамата се гледаха откровено и приятелски. Дрю потърси грациозното тяло на Ардън. Точно в този момент тя се обърна към него и му се усмихна. Мат се спъна в пясъка и тя веднага протегна ръце да го подкрепи. — Мога ли да ти отговоря довечера?

— Разбира се! Ще ти се обадя към осем... — Джери сложи ръка на рамото му и леко го стисна. — Надявам се да кажеш да. А, между другото — добави, след като бе изминал няколко крачки, — дамата ти е прелестна.

Дрю се върна при Ардън и се стовари върху кърпата. Разроши косата на Мат и силно го прегърна, докато момченцето зацапука към водата. Чак тогава погледна към Ардън. Господи, колко бе красива! Само видът ѝ го изпълваше с увереност, която прогонваше страха му. Ако я гледаше достатъчно дълго, щеше ли всичкият му страх да изчезне?

— Това твой приятел ли беше? — попита тя тихо.

— Чудя се... — Ардън не настоя, но той виждаше въпроса в очите ѝ. — Искат утре да играят благотворителния мач в „Уаяли“ за подпомагане на болните от мускулна дистрофия. Срещу Теди Гонсалес.

— Ще играеш ли?

— Мислиш ли, че трябва?

— Абсолютно!

СЕДМА ГЛАВА

Дрю искаше да бъде убеждаван. Ардън знаеше това. Тръгнаха си от плажа и се върнаха в апартамента, а той бе нервен и възбуден, не можеше да си намери място. Докато тя миеше Мат от пясъка, Дрю кръстосваше банята.

— Не знам дали съм готов.

— Може би не си... — Би се съюзила с дявола, за да го накара да играе. Ако се опиташе да го окуражава, той щеше да се заинати и да възразява на всичко, което му каже. И ако после паднеше, щеше да я обвинява.

— От друга страна, никога няма да разбера дали съм готов, преди да започна отново да се състезавам.

— Така е.

— Но, Господи! Утре! Защо не можеше да е следващата седмица?

— Жалко наистина. Тогава щеше да имаш цяла седмица да се терзаеш.

Всъщност не я слушаше, иначе щеше да долови иронията в гласа ѝ. Намръщи се:

— Обаче ако имах цяла седмица да мисля, сигурно щях да се откажа.

— Най-вероятно — съгласи се тя, криейки усмивката си.

— Може би е по-добре, че трябва да реша бързо.

— Да, може би.

Едва не се блъсна в нея, докато Ардън носеше Мат към спалнята да го облече.

— Трябва да се обадя на Хам. От месеци ме преследва да започна да играя, дори да е в някое дребно турнирче. Но може и да не му хареса много идеята за този демонстрационен мач.

— Да, твърде е вероятно.

— Все пак трябва да му кажа — реши той и тръгна към телефона. — Веднага ще му се обадя.

Менажерът му се разтрепери от възмущение и обеща да се опита да вземе утре първия самолет от Лос Анджелис, за да стигне навреме за мача.

— И трябваше ли да бъде точно Гонсалес? — Дрю си бе поръчал сочно говеждо филе, ала не бе хапнал почти нищо. Тя поръча за себе си и за Мат, като го видя, че бе прекалено погълнат от мислите си, за да се сети. — Последния път, когато играх с него, той ми се смя. Копелето се обърна към тълпата на трибуните, разпери слисано ръце и се разкикоти!

Ако търсеше съжаление, трябваше да го потърси някъде другаде. Според нея това бе последното, което му трябваше.

— Жалко, че не можеше да е някой не толкова страшен, колкото Гонсалес. Тогава хората, спортните коментатори и всички останали щяха да кажат, че играеш разсъдливо и без рискове, че не смееш да лапнеш лъжица, която не е за твоята уста.

— Щяха да кажат, че съм страхливец! — Дрю яростно набоде парче месо на вилицата си и го размаха пред лицето ѝ: — Не, може пък да е добре, че е Гонсалес. Поне не могат да ме обвинят, че ме е страх да играя.

Очите му светнаха отмъстително, ала като видя разбиращата усмивка на Ардън, изражението му се смекчи и наведе заплашителната вилица към чинията си.

— Кога ще се обади твоят приятел?

— В осем часа.

— Тогава по-добре да се връщаме в апартамента — предложи тя и избърса картофеното пюре от устата на Мат.

Бяха вечеряли рано, за да го сложат навреме в леглото. Уморен от дългия ден, той бе повече от готов да си ляга, още щом се върнаха в апартамента. И докато помагаше на Ардън да го приготви за сън, Дрю си блъскаше главата над своята дилема. Загасиха лампата в спалнята, върнаха се в хола и в същия момент телефонът иззвъня.

Дрю замръзна, гледа го няколко секунди, после нарочно бавно прекоси стаята и вдигна слушалката:

— Ало! — извика той. — О, здравейте, госпожо Лаани... Ардън забеляза как раменете му се отпуснаха от облекчение, но и тя усети, че напрежението ѝ спада.

— Много се радвам да го чуя. Липсвахте ни, ала Ардън чудесно се оправя с Мат... — Дрю я погледна през рамо и ѝ намигна. — Е, само ако сте сигурна, че сте съвсем добре. Не бързайте заради нас... Не, това ме устройва. Всъщност, утре може да имам мач, така че ще е хубаво да има кой да се грижи за него... Добре... Починете си тази нощ и ще се видим утре. — Той затвори. — Госпожа Лаани каза, че утре може да се върне. Ще дойде сутринта и ще отидат с Мат на пазар. Сестра ѝ ще ги кара.

Ардън почувства как я пробужда остро разочарование. С удоволствие би отишла с тях на пазар. Никога не бе имала възможност да избира дрехи за сина си. Но знаеше, че няма как да го уреди. Освен това, ако Дрю бе решил да изиграе въпросния мач — нещо, в което тя бе сигурна, — искаше да бъде там.

— Ще ти кажа лека нощ, Дрю.

Той се спря и я погледна изненадано:

— Сега? Ами то още няма...

— Знам, обаче ти имаш нужда да останеш сам, за да помислиш.

Дрю прекоси стаята и обви ръце около кръста ѝ.

— Държа се като луд, откакто говорих с Джери. Извинявай, не исках да те пренебрегвам. Нали не се сърдиш?

— Разбира се, че не. Вярвай ми поне малко. Ти се опитваш да вземеш съдбоносно решение. Съвсем разбираемо е, че си отвлечен.

— Но аз не искам да се отвличам от теб — прошепна той и скри лице във врата ѝ. — Имам нужда от твоя съвет и подкрепа. Остани с мен...

— Не. За такова нещо никой не може да ти помогне.

Колко добре знаеше Ардън какво значи да вземеш толкова важно решение! Нощта, през която бе кръстосвала стаята си от залез до изгрев, опитвайки се да реши дали да приеме предложението на Рон, бе най-самотната и най-страшна нощ в живота ѝ. Отговорността тежеше единствено върху нейните рамене. Никой тогава не можеше да реши вместо нея, както никой сега не можеше да реши вместо Дрю. И тя нямаше да му служи за патерица. Този път трябваше да се изправи сам, иначе можеше никога вече да не се изправи.

— Какво да правя, Ардън? — попита той и зарови глава в косата ѝ.

Тя го отблъсна.

— Искаш ли отново да играеш професионален тенис?

— Да, докато се оттегля на върха на славата, а не защото вече не ме бива. Спортният живот е кратък. Винаги има други по-млади и по-добри. Примирил съм се с това. Ала не исках да си отида с подигравки.

— В такъв случай мисля, че знаеш какво трябва да направиш.

— Трябва да играя! — По лицето му се разля широка усмивка.
— Ще играя!

Телефонът отново иззвъня и сега вече нямаше съмнение кой се обажда.

— Лека нощ — каза Ардън, вмъкна се в стаята и затвори вратата зад себе си.

Не чуваше какво говори Дрю, но долови твърдостта в гласа му. Усмихна се, взе бележника и химикалката си и започна да нахвърля идеи за статия за кулинарния раздел на „Лос Анджелис Таймс“ върху някои прости полинезийски рецепти.

Когато се събуди, кошчето на Мат бе празно. Ардън седна в леглото и бързо премигна, опитвайки се да се ориентира в непознатата стая. Отметна завивките, отиде до прозореца и погледна иззад завесата. Още не бе разсъмнало. Спокойният океан отразяваше розово-виолетовото небе.

Вратата на спалнята бе отворена. Тя мина на пръсти през хола и надзърна през зеещата врата на другата спалня, в която вместо две единични имаше голямо двойно легло. Мат се бе сгушил до баща си. И двамата спяха дълбоко.

Подтикната от нещо по-дълбоко от здравето чувство за благоприличие, Ардън влезе в стаята и се доближи до леглото. Мат беше от по-далечната страна. Дупето му, закръглено и несъразмерно голямо заради нощния памперс под пижамата, бе опряно в гърдите на баща му. Похъркваше тихичко през полуразтворените си устни.

Ръката на Дрю бе прехвърлена през рамото на сина му. Бледата утринна светлина позлатяваше косъмчетата по нея.

Очите ѝ се плъзнаха по ръката към широките му рамене. Той бе обърнат на другата страна и тя се възхити от мускулестия му загорял гръб, който ѝ се искаше да докосне с върховете на пръстите си... или може би с устните си?

Бе завит до съвсем малко под кръста, ала и там тенът му бе почти същият, както по гърба. По тялото ѝ се разля топлина — такъв равномерен загар можеше да се постигне само на нудистки плаж.

Русите му кичури бяха разпилени по възглавницата. Ардън заобиколи да огледа лицето му и хареса правилния му нос, устните, които издаваха чувствената му природа, мъжествената му брадичка. Миглите му бяха гъсти и извити, почти черни, но изсветлели по краищата. Това бе лице, което жените забелязват, независимо дали са чували името му или не.

Винаги, когато излизаха заедно, тя усещаше завистливите погледи на другите жени. Хищните им очи поглъщаха мъжа, жената до него и детето между тях. Ардън знаеше, че повечето ги мислеха за семейство. Наистина, биологически те бяха семейство. Ала всъщност...

Още веднъж си напомни, че не ѝ е тук мястото и безшумно се обърна. Направи две крачки и не можа да продължи, спряна от бързо дръпване. Дрю се бе събудил, бе се претърколил до ръба на леглото и стискаше края на дългата ѝ до петите нощница.

Очите му бяха сънени и лениви, както и движенията, с които започна бавно да навива плата около юмрука си и да скъсява разстоянието между тях, докато накрая коленете ѝ опряха в матрака. Държеше я здраво, но не по-малко здраво я приковаваше погледът му, докато със свободната си ръка той бавно отметна завивките.

Ударите на сърцето ѝ, оглушителни и неравномерни, закънтяха в ушите ѝ. Крайниците ѝ натежаха като от умора, ала в същото време се чувстваше изпълнена с енергия.

С едно гъвкаво движение Дрю седна на ръба на леглото, без да се стеснява от голотата си. Очите му все още бяха приковани към нейните и сякаш никой не можеше да откъсне поглед от другия.

Той притисна краката ѝ между разтворените си колене. Поддавайки се на импулсивното желание, което изпитваше от първия път, когато го видя, Ардън вдигна ръка и зарови пръсти в разрешената му от съня коса. Дрю хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

Целувката му отначало бе плаха, само леко докосване, после езикът му погъделичка кожата ѝ и тя настръхна. По цялото ѝ тяло се разляха чувствени импулси, докато достигнаха сърцевината на нейната женственост.

Той целуваше всяко пръстче, китките ѝ и изпращаше горещи вълни нагоре по ръцете ѝ, по раменете и към гърдите ѝ.

След като ги обгърна с очи, Дрю ги обхвана с длани и тялото ѝ запламтя от копнеж. Пръстите му леко я галеха, после той се наведе, започна да ги целува и вдъхна съннения ѝ топъл аромат.

Плъзна ръка зад гърба ѝ и опъна нощницата назад. Тънкият найлон се прилепи за кожата ѝ, карайки я да се чувства по-гола, отколкото ако нямаше нищо. Очите му я облизаха като огнени пламъци. Дрю намери с поглед вдлъбнатината на пъпа ѝ и го обиколи със стремителния си език. Коленете ѝ се разтрепериха. Главата му се спусна още по-надолу и ръцете ѝ, опрени на раменете му, се вплетоха в косата му.

Ардън затаи дъх, за да не простене от страст, когато той прокара пръст по вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя оброни глава и инстинктивно се изви към него. После той повтори същото от другата страна и целуна мястото, където се събираха. Целият свят се срути под краката ѝ. Ардън впи ръце в косата му и извика името му.

Дрю се изправи и устните му, горещи и гладни, се спуснаха върху нейните. С едно бързо движение я грабна и я понесе през хола към другата спалня.

Тя знаеше, че ще бъде прекрасно. Бе сигурна в това. И точно толкова бе сигурна, че не можеше да си го позволи.

Желаше го. Всяка клетка на тялото ѝ се молеше за спасение от ужасния огън, в който изгаряше. Копнееше той да запълни болезнената празнота, която ставаше все по-огромна с всеки път, когато се докосваха. Но не беше сега времето. Ако се поддадеше, щеше да е гибелно и за двамата.

Без да усеща колебанието ѝ, Дрю я остави изправена до леглото и отново започна да я гали. Ръцете му се обвиха около кръста ѝ и я привлякоха. Искаше ѝ се да се извие към него, ала устоя.

Имаше прекалено много причини да откаже. Първо, предстоеше му толкова важен мач днес следобед. Второ, ако правенето на любов с нея се окажеше не толкова хубаво, колкото е било с жена му, нямаше ли той после да чувства само отвращение? А ако се окажеше по-хубаво, щеше ли да чувства вина? И в двата случая щеше да мисли за това, а не за играта си.

По-късно, когато му разкриеше коя е, Дрю никога не би повярвал, че просто не бе продала тялото си, за да бъде със сина си. Не, не можеше да прави любов с него, преди той да знае всичко за нея.

А ако все пак отстъпеше пред ласките му, после какво? Да предположим, че Дрю спечелеше днес следобед, след като е правил секс с нея. Можеше да ѝ благодари, задето му бе помогнала отново да стъпи на крака и весело да се сбогува с нея. А ако загубеше, можеше да я обвини, че го е разсеяла. И в двата случая щеше да го загуби. Щеше да загуби Мат.

Не. Не, не! Не можеше отново всичко да рискува, въпреки че отчаяно го желаше.

— Колко си красива — шепнеше той в шията ѝ, докато смъкваше презрамките на нощницата ѝ. — Сънувах те, събудих се и те желяех. И после, изведнъж те виждам наведена над мен, как ме гледаш, докато спя... Господи, Ардън...

— Дрю... не... Не, моля те... — Тя опря ръце на раменете му и го отблъсна. Той не помръдна.

— Прекрасна си... — Устните му докосваха гърдите ѝ. — Знаех, че ще си прекрасна. Нека те видя цялата... — Опита се да смъкне нощницата до долу.

— Не! — изохка Ардън, отскубна се от него и се опита да вдигне хлъзгавите найлонови презрамки. — Не — повтори по-меко и го погледна предпазливо. Можеше да се закълне, че отказът ѝ не бе стигнал до съзнанието му.

— Не? Какво значи не?

Тя скръсти ръце пред гърдите си. Веднъж вече го бе отблъснала и споменът не беше приятен.

— Не мисля, че ние трябва... че ти... преди мача. Чувала съм, че за спортистите е лошо... въъ, нали знаеш... преди...

Той се засмя и пристъпи към нея.

— Ако беше така, на света щеше да има много по-малко спортисти. Ардън...

— Не, Дрю, моля те, недей — промълви тя и се отдръпна от ръката му.

— Какво ти става? — За пръв път Ардън усети нотка на грубост в гласа му, обтегнат от нетърпение. — Не ми казвай, че не си в

настроение. Аз по-добре знам. Ако не си искала да правиш любов с мен, защо се промъкна в спалнята ми?

Тя се вбеси от нахално вирнатата му брадичка и от заповедническия му тон.

— Търсех Мат. Събудих се и се разтревожих, като не го видях в кошчето.

— Знаеш, че може да излиза сам от кошчето си. Освен това, един бърз поглед щеше да ти покаже, че спи при мен. Нямахте нужда цели пет минути да стоиш до леглото ми и да дишаш тежко, за да се убедиш, че Мат е там.

— Да дишам... Ти... Аз... — заекна Ардън.

— Точно така. Признай го. Повярвай ми, ако аз те бях видял гола в леглото, и аз щях да дишам тежко. Мисля, че и за двама ни не е тайна, че усещаме един към друг сексуално привличане. Е, тогава какъв е проблемът?

— Вече ти казах. Мисля, че не е добре, когато днес имаш да играеш мач.

— Защо? Да не би да те е страх да се отдадеш, преди да знаеш дали се отдаваш на победител или на победен?

В нея се надигна гняв. Дори косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Ръката ѝ се залепи върху бузата му със звучна плесница. Настъпилата след нея тишина отекна в стаята, докато тя се овладя дотолкова, че да отвърне:

— Това беше нечестно към мен, Дрю. Жестоко, егоистично и нечестно.

— Е, ти също не играеш съвсем честно, госпожице Джентри — просъска той. — Да дойдеш в един момент при мен като някоя нимфоманка, а в следващия да се държиш като обидена девственица — и то, бих могъл да кажа, два пъти — не е точно моята представа за честна игра.

Ардън се разтресе от яд.

— Е, очевидно играта не доставя удоволствие нито на теб, нито на мен.

— Започвам да мисля, че за теб всичко наистина е само игра. Какво се крие зад този маскарад, който разиграваш?

Бе толкова близо до истината, че я обзе паника. Тя го погледна, искрено уплашена, че може неволно да я улучи. Отне ѝ доста време,

преди да осъзнае, че чуването, което ехтеше в апартамента, не бе от сърцето ѝ, а от някой до вратата.

Дрю се извърна от нея, грабна от закачалката в банята една кърпа, уви я около кръста си и отиде да отвори. Ардън се втурна към тоалетната и се заключи вътре, преди да я е видяла икономката.

След пет минути бе събрала вещите си от стаята на Мат. Госпожа Лаани седеше в хола и гледаше телевизия в очакване Мат да се събуди. В банята на Дрю се чуваше шуртенето на душа.

— Радвам се, че се чувствате по-добре — подзе Ардън с изкуствена усмивка и се насочи към вратата. Госпожа Лаани можеше да е общителна и обикновено много симпатична, но Ардън точно сега нямаше да може да изтърпи бърбенето ѝ. — Кажете на Дрю, че му пожелавам успех на мача.

— Но, госпожице Джентри, той...

— Ще се видим по-късно.

Скри се в относителната безопасност на стаята си, взе душ и бързо облече лятната си рокля. Сложи си сламената шапка и слънчевите очила и след по-малко от петнадесет минути излезе. Цяла сутрин работи върху статията си — взе интервюта от главните готвачи на няколко известни ресторанта. И през цялото време поглеждаше часовника си.

Дрю бе прав. Днес тя не игра честно. Не трябваше да го ядосва преди мача му. Онова, което той не знаеше, бе че Ардън през цялото време не играеше честно. Още след първата им среща трябваше да му се довери, да му каже коя е. Вместо това се вмъкна в живота му, в личния и професионалния му живот. Не ѝ беше мястото нито в единия, нито в другия.

Но се влюби в него. Това не беше го предвидила.

„О, Господи, какво ще правя сега“, запита се тя.

На обед спря в едно кафене и си поръча сандвич с яйце и салата, който не докосна, и студен чай, който се разводни от топящия се лед.

Нямаше друго разрешение, освен да си отиде. Да напусне Дрю. Да напусне сина си. Каква полза имаха те от нея? Дрю я искаше в леглото си, ала все още обичаше жена си. Ардън бе живяла години наред с мъж, който не я обичаше. Ако някога заживееше с друг мъж, нямаше да е с несподелени чувства. Никога вече.

Мат бе щастливо здраво момче, което имаше майка в лицето на госпожа Лаани. Дрю се измъкваше от доброволното си изгнание и се връщаше в света на професионалния си тенис. Той бе добър баща на сина си. Тя би могла само да обърка живота им.

Бе получила онова, за което бе тръгнала първоначално. Разбра кой е нейният син. Може би щеше да се обажда периодично на баща му и да пита как е Мат. Той би могъл дори понякога да ѝ идва на гости на континента и да води със себе си Мат.

Дрю щеше да помисли, че си е тръгнала заради „любовната“ им кавга. Толкова по-добре. Това щеше да е нейното обяснение, ако я попиташе. Просто от цялата работа нищо не е излязло. „Извинявай, Дрю, но нали разбираш, непрекъснато се случват такива неща. Въпреки това бих искала да си останем приятели, да поддържам връзка с теб и с Мат.“ Да, по-добре беше да си тръгне сега, преди да е научил истината.

Остави чашата от кафето. Вече бе решила. Щеше да се върне на Мауи. Ако напишеше само още една статия, до седмица можеше да си замине за Калифорния. Погледна часовника си и махна за такси. Имаше още едно нещо, което трябваше да свърши.

— Тенис клуб „Уаяли“ — нареди бързо на шофьора.

Тълпата се бе умълчала. Всички бяха затаили дъх. Сдържаното напрежение бе почти осезаемо. Слънцето прежуряше, ала като че ли никой не го забелязваше. Вниманието бе приковано към корта.

Двамата играчи не обръщаха внимание нито на горещината и просмуканите си от пот дрехи, нито на тълпата. Те също бяха потънали изцяло в играта. Беше третият и последен сет. Досега всеки от тях бе спечелил по един. Геймовете бяха пет на четири за Гонсалес. Сервисът бе за него. Ако спечелеше гейма, печелеше мача.

Беше се появил на корта под взрив от аплодисменти. Мургавото му красиво лице контрастираше на бялата лъчезарна усмивка. Бе шампион и се държеше като такъв. Когато си стиснаха ръцете със съперника до мрежата, поведението му бе нахално самоуверено. Бързо промени мнението си, когато едва успя да спечели първия сет с шест на четири и загуби втория с пет на седем.

Вече не се стараеше толкова да позира пред публиката и пред фотографите. Опитваше се да спечели мача, а това изискваше всичките му усилия.

Вдигна се на пръсти и заби силен сервис. Топката профуча обратно. Последва мощно воле, той изпрати топката в далечния ъгъл на полето на противника си и спечели точка.

— Петнадесет — нула — оповести съдията.

Ардън преглътна мъчително и изтри ръце във вече мократа си рокля. Бе доволна, че не бе облякла нещо по-тясно. Потта се стичаше на ручеи по корема и бедрата ѝ, но само донякъде можеше да бъде отдадена на жегата. Буквално се топеше от нерви.

Джери Арнълд я бе посрещнал в момента, в който излезе от таксито. Дрю го бе изпратил да я заведе до запазеното за нея място.

— Менажерът му е с него — съобщи ѝ Джери развълнувано, въпреки че не го бе питала. — Като в старите времена. Той е спокоен, но сърдит, знаеш ли? Това е добре. Както и да е, искаше да е сигурен, че си дошла. Ако имаш нужда от нещо, помоли някой от персонала да ме извика.

— Благодаря — отвърна Ардън малко смутено. Значеше ли това, че Дрю я е чакал, въпреки скандала сутринта? И на кого бе сърдит? На нея ли?

Той излезе на корта зашеметяващо красив в белия си екип с познатата емблема на гърдите и традиционната препаска на главата. Запалянковците обаче не бяха впечатлени и го посрещнаха с нестройни ръкопляскания. Бяха платили своите петдесет долара, за да видят Макенроу и бяха разочаровани. Щеше ли този мач да е поредната касапница за Дрю Макаслин?

Той обаче не изглеждаше засегнат от липсата им на възторг. Очите му зашариха из тълпата, докато забеляза Ардън. Кимна ѝ студено и оттогава не я бе поглеждал.

Дрю взе следващата точка и Ардън затвори очи.

„Само още две, Дрю, и печелиш. Само още две...“

Гонсалес спечели точка от следващия сервис.

— Тридесет — петнадесет.

Гонсалес стана самоуверен и не очакваше следващото връщане да дойде от смъртоносния бекхенд на Дрю. Той се хвърли в едната посока, топката се заби в другата.

— Тридесет равни.

Публиката се раздвижи неспокойно и започна да ръкопляска. Ардън чу викове в подкрепа на Дрю и сърцето ѝ преля от гордост. Той бе играл зрелищно през целия мач. Дори да загубеше, бе се проявил великолепно.

Гонсалес спечели следващата точка.

— Четиридесет — тридесет. Последна точка.

Едно изтощително воле донесе нова точка за Дрю. Гонсалес изруга яростно на испански.

Палците на Ардън побеляха от стискане. Бе захапала така силно долната си устна, че едва не я разкървави. Сервисът на Гонсалес бе като изстрел. Дрю успя да го отбие, ала топката излезе извън аут-линията.

— Предимство за Гонсалес. Последна точка.

Дрю се наведе и опря ръце на коленете си. Отпусна глава, пое дълбоко въздух и зае позиция за следващия сервис на противника си. Гонсалес вложи в него всичко, което имаше. Дрю го върна със свръхестествена точност. Прехвърляха си топката напред и назад, докато на зрителите им се зави свят. Никой не допускаше грешка. Всеки се опитваше да надхитри другия, отклоняваше се към едната страна на корта, после се втурваше към другата. И тогава една топка застигна Гонсалес в ъгъла на корта. Съвършеният му удар се стовари право върху нея и я изстреля в противоположния ъгъл.

Дрю реагира мълниеносно. Със скоростта на дива котка се хвърли към нея, но видя, че не може да я достигне и плонжира. Тялото му полетя като стрела хоризонтално с протегната докрай ракета. Тази снимка по-късно щеше да донесе журналистическа награда на един спортен фотограф.

Ракетата на Дрю достигна до топката, ала без нужната сила. Тя долетя до мрежата, но я докосна и падна обратно в неговата половина. Той се приземи и се хлъзна по корта, оставяйки след себе си кървава следа от лакътя и ръката си.

Никой не помръдна. Никой не издаде звук. Дрю се изправи и въздъхна дълбоко. После бавно, със завидно достойнство отиде до мрежата и протегна ръка да поздрави съперника си.

Трибуните се взривиха. Разнасяха се възторжени викове и ръкопляскания, ала не за победителя, а за победения. На корта се

изсипаха фоторепортери и запалянковци от всички възрасти... и всички те се втурнаха към Дрю.

Очите на Ардън се наляха със сълзи, като гледаше как стотици хора се трупаха тържествуващо около него. Беше се върнал. Отново бе на върха. Това негово последно отчаяно усилие бе доказало, че е готов на всичко, за да бъде отново шампион.

Сега можеше да го остави. Той щеше да се оправи.

Тя си проби път през тълпата, взе такси и го помоли да я почака пред хотела, докато си събере нещата, преди да отиде на летището. Взе същия самолет, с който бяха пристигнали с Дрю. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи при спомена за натезжалата върху гърдите ѝ главичка на Мат, за разтърсващата целувка на Дрю след кацането. За цял живот щеше да запомни онзи неповторим момент, когато бе имала и бащата, и сина.

На рецепцията в хотела бе изключително спокойно. Ардън си спомни, че е време за вечеря. Младата жена я поздрави сърдечно:

— Добър вечер. С какво мога да ви бъда полезна?

— Аз съм госпожица Джентри. Имам стая в хотела, въпреки че през последните два дни бях на Оаху. Ако обичате, ключа за стая триста и седемнадесет. Момичето въведе нещо в компютъра.

— Стая триста и седемнадесет ли?

— Да — отговори Ардън. Едва се държеше на крака под тежестта на всички емоции от изминалия ден.

— Един момент, моля...

Момичето и управителят започнаха да се съвещават шепнешком, като непрекъснато поглеждаха през рамо към Ардън, която все повече се нервираше.

— Госпожица Джентри? — Мъжът се бе приближил към нея.

Те много се извиняваха, обаче изглежда се бе получило някакво недоразумение. Били останали с впечатление, че ѝ се е наложило неочаквано да замине. Била платила с кредитната си карта. Вещите, които била оставила в стаята си, по нейна молба били опаковани и прибрани в офиса на хотела.

— Но аз не съм напускала! — възрази тя. — Казах на господина, че ще се върна. Платих за стаята само за да не помислите, че съм се

измъкнала!

Грешката била изцяло тяхна, ала вече били дали стаята на друг гост, който имал намерение да остане два дни.

— Стаята ми харесваше, но след като вече сте настанили друг, нищо не може да се направи. Дайте ми друга стая. Много съм уморена...

Имало още един неприятен проблем. Хотелът бил пълен.

— Искате да ми кажете, че нямате една-единствена стая, в която да ме настаните, след като сте ме изхвърлили от моята?

Много се извиняваха, ала изглежда положението бе точно такова. С удоволствие щяха да се обадят в някой друг хотел и да видят къде могат да я настанят. После щяха да са щастливи да я откарат дотам с микробуса.

— Благодаря — отвърна Ардън напрегнато. — Ще почакам тук... — Посочи към няколко фотьойла, които се виждаха от рецепцията прекалено добре, за да не можеше след време да ѝ излязат с извинението, че са я забравили.

Мина половин час, но резултатите бяха обезкуражаващи.

— Навсякъде, където звъним, е пълно. Продължаваме да се опитваме.

Тя се бе отпуснала на облегалката и обмисляше какво може да направи, когато изведнъж подскочи. През вратата на хотела влезе Дрю, стиснал решително устни. Бе облечен както обикновено с шорти и с яке, което както обикновено бе разкопчано до средата. Бе се изкъпал след изтощителния мач, ала косата му бе разбъркана от вятъра. На ръката му имаше страшна на вид рана.

Той спря пред нея, сложи ръце на кръста си и я изгледа свирепо:

— Прерових два острова да те търся. Къде, по дяволите, изчезна след мача?

— Мисля, че отговорът е очевиден.

— Не се прави на много остроумна. Защо избяга?

— Защо ли? Защото сутринта се скарахме... — Ардън се изправи и му отвърна със също толкова твърд поглед: — Искях да се махна от хулиганското ти поведение и от лошото ти настроение.

Устните му се извиха в усмивка:

— Трябва по-често да се сърдиш. Очите ти стават много хубави.

Тя бе готова отново да избухне, но я прекъснаха:

— Госпожице Джентри! — Управителят припикаше към нея, размахвайки лист хартия. — Намерихме ви стая...

— Задръжете си я! — отсече Дрю и едва не изпепели с поглед нещастния човечец.

Той предпазливо погледна към Дрю и вдигна въпросително поглед към Ардън:

— Ала госпожица Джентри спомена, че иска стая и...

— Казах да си я задържите! — Дрю отново се обърна към нея. — Тя идва с мен! — Погледът му се смекчи и добави по-тихо: — Моля те...

ОСМА ГЛАВА

Той прие потресеното ѝ мълчание като съгласие. Преди да е разбрала какво става, Дрю раздаваше заповеди вещите ѝ да се изнесат от офиса и да се сложат в багажника на колата му, паркирана отпред. Взе от нея сака, с който бе пътувала до Оаху, обви ръка около рамото ѝ и я поведе към вратата. Персоналът не можеше да бъде по-услужлив — веднага се втурнаха да носят багажа, като през цялото време се извиняваха, че са създали неудобство на приятелката му.

Ардън се остави да бъде настанена на предната седалка, но седеше с ледено достойнство, докато не се отдалечиха от входа на хотела и поеха по тъмното шосе.

— Дрю, нямам намерение да споря с теб. Няма да дойда у вас. Моля те, закарай ме в някой друг хотел. Аз ще си намеря стая.

— И аз няма да споря. Пълна лудост е да обикаляш цяла нощ и да се опитваш да намериш къде да спиш, когато аз имам три или четири свободни стаи. Освен това, няма да ти струва нищо.

— Нищо ли? — наежи се тя.

Той рязко спря на едно тясно отклонение на магистралата и Ардън политна напред. В следващия момент се оказа притисната към него.

— Не, не нищо. Ще струва... — Хвана я за брадичката и наклони глава към нея. Езикът му внимателно разтвори устните ѝ и започна да се движи в онзи възбуждащ ритъм, който винаги разпалваше у нея огъня на страстта. Тя усети как тялото ѝ се разтапя от неговата сила и същевременно се стопява и намерението ѝ да го изостави.

Дрю най-последно вдигна глава и нежно отметна кичур тъмна коса от бузата ѝ.

— Смятай, че наемът ти е платен за толкова време, колкото пожелаеш да останеш.

— И няма да искаш никакви други компенсации?

Очите му се спряха на лицето ѝ, плъзнаха се надолу по шията и се върнаха върху устните ѝ.

— Не, освен ако ти решиш да ми направиш подарък — подарък, който знаеш, че искам, ала никога не бих взел или изтъргувал.

Ардън докосна косата му, после прекара пръст по веждите му.

— Ти игра... — Гласът ѝ пресекна от напирещите чувства, като си спомни великолепия му последен опит да спаси топката. — Ти игра изумително. Бях толкова горда с теб.

— Защо тогава избяга от мен, Ардън? Не знаеше ли, че когато мачът свърши, исках да съм с теб повече, отколкото с който и да е друг на света?

— Не, не знаех. Ти беше толкова сърдит след... — Тя сведе очи с несъзнателно прелъстителен жест, от който кръвта му закипя. — След онова, което се случи сутринта... Мислех, че всякакви приятелски чувства между нас са вече минало. Не можех да не дойда на мача, но смятах, че не исках повече да ме виждаш.

Той поднесе ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Бях бесен. Ала ти трябва да приемеш, че когато един мъж е... възбуден... готов да прави любов, както бях аз, и в същия момент го отхвърлят, не можеш да очакваш от него да е в най-доброто си настроение. По дяволите, защо да не наречем нещата с истинските им имена? Аз се страхувах, страхувах се до смърт да играя с Гонсалес този мач.

— Към края на мача Гонсалес се страхуваше от теб.

Дрю се усмихна широко:

— Благодаря ти, но в момента не става дума за това. Въпросът е, че ти се извинявам за тазсутрешното си избухване. Ти, разбира се, имаше пълното право да кажеш не.

— Не трябваше да допускам нещата да стигнат дотам.

— Следващия път хубавичко си помисли. Не съм сигурен какво щеше да стане, ако госпожа Лаани не беше почукала на вратата... — Устните му отново уловиха нейните. Сега Ардън не се поколеба нито за миг, преди да отвърне на целувката.

— А какво ще каже тя, като разбере, че ще ви гостувам? Макар и само за тази вечер. Утре ще трябва да си потърся друга стая.

— Имам дванадесет или четиринадесет часа, за да те разубеда — отвърна той весело, намести се зад волана и запали. — Колкото до госпожа Лаани, тя цял ден ми хвърля свирепи погледи с нейните

лъскави очи, ръмжи, вместо да говори и по всякакъв възможен начин ми показва неодобрението си, задето съм те накарал да избягаш.

— Те с Мат успяха ли да напазаруват?

— Ако съдя по броя на пакетите, които донесоха, бих казал, че да — засмя се Дрю. — Между другото, следобед Мат отиде до вратата на твоята стая, взе да тропа и да вика: „А-дън, А-дън“. От този момент госпожа Лаани започна да сумти възмутено всеки път, когато погледнеше към мен.

Ако у Ардън все още бяха останали някакви съмнения, те се изпариха, когато чу, че бе липсвала на сина си. Как можеше да се откаже от възможността да поживее с него дори за малко?

Можеше ли по-късно някой да я обвини? Не бе накарала насила Дрю да я покани. Как би могла да откаже? Не си ли бе извоювала привилегията да е за малко със сина си? Не й ли даваха право на нещо всички онези душевни терзания, всички въпроси какъв е и къде е, всичките онези ужасни мигове, през които не можеше дори да си го представи?

А Дрю... Тя го обичаше така, както никога не си бе представяла, че ще обича мъж — интелектуално, духовно и физически. Нейната любов въвличаше цялото й същество, всичко, което бе Ардън Джентри. Една любов без надежда, без бъдеще, ала това не я правеше по-малко истинска, по-малко страстна. Следващите няколко дни — защото тя всъщност не вярваше, че ще си тръгне на сутринта — трябваше да й стигнат за цял живот. Нямаше да се откаже от тях. Заслужаваше малко егоизъм.

Влязоха в имението откъм задната му част, защото предната бе обърната към Тихия океан. Това бе западният бряг на Мауи. Минаха през желязна порта, която се отвори с дистанционно управление от колата и автоматично се затвори след тях.

Ливадата плавно се спускаше към плажа. Вече бе притъмняло, но Ардън виждаше сенките на смокиновите дървета, които се издигаха като гигантски чадъри. Въздухът бе напоен с мирис на цветя. Огромни олеандри обграждаха имението и го скриваха от света.

Самата къща — доколкото можеше да се види зад цъфтящите храсти — изглеждаше комбинация от тухлени стени и стъкло. Широки тераси водеха към стаите, отворени за вечерния въздух и свежия океански бриз.

— Страхотна е — възкликна Ардън и слезе от колата, без да дочака Дрю да дойде да ѝ отвори вратата. Вятърът разпиляваше косите ѝ и изпълваше ноздрите ѝ с аромат на цветя и море.

— Купих я от пръв поглед. Влез. Ще изпратя Мо да вземе багажа ти.

Поведе я край къщата откъм страната на океана. Влязоха в хола през врата в стъклената стена. Щорите, които сега бяха вдигнати, можеха да осигурят усамотение и защита от вятъра. Покритият с каменни плочки под бе излъскан до блясък. Мебелите внушаваха уют. Тапицерията бе кремава, с ярки разноцветни възглавници. Из цялата стая имаше саксии и вази със свежи цветя. В единия ъгъл с достойнство тъмнееше абаносов роял, другият бе запълнен с камина. Масите бяха от стъкло и дърво, обточени с месинг. Това бе една от най-красивите стаи, които Ардън някога бе виждала, и определяше облика на цялата къща.

— Голямата трапезария и кухнята са натам — посочи Дрю. — Моят кабинет е от другата страна. Будоарът е под стълбите.

Вътрешното стълбище бе с дъбови стъпала и месингови перила. Дрю я поведе към втория етаж.

— Отново ще се издигна в очите на моята икономка и на сина ми, задето те доведох при тях.

Минаха през широкия коридор на втория етаж и той отвори една врата. Госпожа Лаани бе успяла някак да побере огромното си тяло в люлеещ се стол и тихо пееше на съннения Мат, който моментално се ококори. В мига, в който видя баща си и Ардън, се изскубна от ръцете на госпожа Лаани и се впусна през стаята. Едва не събори Ардън, като обви пухкавите си ръчички около краката ѝ. Дрю усмихнат я задържа да не падне, а тя коленичи да прегърне момченцето.

— Здравей, Мат! — Разроши русите му къдрици. — Беше ли днес добро дете, а? — Бе решила, че се разделят, а сега ѝ се подаряваха няколко скъпоценни часа с него. Силно го притисна към себе си и очите ѝ се замъглиха от сълзи, когато детето обви ръце около врата ѝ и отвърна на прегръдката.

После Мат я отблъсна, посочи с непохватното си пръстче едно копче на пижамата си и гордо съобщи:

— Ко-че!

— О, колко си умен! — възкликна Ардън и отново го прегърна. Огледа роклята си и се сети, че на нея няма никакви копчета. — Е, понякога и аз имам копчета.

— Днес беше ужасен, тъй че да не сте посмели да го хвалите — обади се госпожа Лаани. — Да му се пробват дрехи е все едно да се пробва рокля на октопод. — Тя се опитваше да се държи строго, но сияеше. — Вие двамата сигурно сте гладни. Господин Макаслин нищичко не хапна, преди да събере набързо багажа и да ни подгони към летището, за да хванем последния самолет. Кълна се, никога не съм го виждала толкова да бърза. — Дрю я погледна и заплашително се прокашля, ала икономката само се усмихна и очите ѝ весело светнаха.

— Нямате ли някаква работа? — изръмжа той.

— Точно щях да ви предложа — продължи малко обидено жената и се измъкна от стола, — ако вие сложите Мат да спи, аз ще ви приготвя една лека вечеря. — Скръсти ръце пред масивните си гърди и погледна към Дрю: — Доколкото разбирам, поканили сте младата дама на вечеря.

Той схвана меко казано прозрачния ѝ намек.

— Ардън ще бъде наша гостенка за... за толкова, за колкото успея да я убедя да остане. Бихте ли помолили Мо да вземе багажа ѝ от колата?

Госпожа Лаани се заклатушка към вратата.

— И в коя стая да му кажа да го сложи? — Безразличието ѝ бе прекалено явно, за да е истинско.

— В онази стая за гости, която според вас е най-подходяща.

Ардън скри смущението си и пламналите си страни, като занесе Мат в люлеещия се стол и продължи оттам, където госпожа Лаани бе спряла. Когато икономката излезе от стаята, Дрю приседна на пода пред Ардън и облегна ръка на коленете ѝ. Очите им се срещнаха и между тях прескочи искра.

— Според мен госпожа Лаани знае, че си падам по теб.

— Дрю! — възкликна Ардън.

— Освен това мисля, че знае, че и ти си падаш по мен.

— Па-ам — повтори Мат, намръщи се и се хвана за главата.

Двамата възрастни се разсмяха.

— Радвам се, че не може да разбере какво казваш — забеляза тя целомъдрено.

— Но ти разбираш, нали?

— Какво да разбирам? — Престори се, че разглежда с интерес пижамата на Мат.

— Няма значение, ще продължим този разговор по-късно... — Дрю леко потупа Мат. — Е, синко, доволен ли си, че любимката ти се върна?

Без да разбира, че по този начин отговаря на въпроса на баща си, Мат облегна глава на гърдите ѝ и широко се прозя.

— Имал е тежък ден — забеляза Ардън и го погали по бузата.

— Запази малко съчувствие и за мен. Аз също имах убийствен ден.

Тя вдигна глава и му се усмихна като мадона:

— Наистина! Това е първият от многото страхотни дни, които ще имаш, сигурна съм. Какво стана след мача?

— Около час бях пленник на журналистите. Всички се интересуваха от най-неприятните подробности за живота ми през изминалата година. Питаха защо съм се скрил от света и дали сега съм въздържател.

— И ти какво им отговори?

— Казах им, че пиенето е било в резултат на смъртта на жена ми, че съм се свестил преди около шест месеца и оттогава съм тренирал като луд, докато се почувствам готов за ден като днешния.

— Ти беше повече от готов. Кога ще играеш отново?

Той изброи турнирите, които Хам планираше.

— Засега още няма да се претоварвам. Тази година няма да мога да наваксам, обаче мисля, че догодина ще имам впечатляващо участие.

— Колко пъти си печелил Големия шлем? — Преди да дойде на Хаваите, Ардън бе проучила, че Големият шлем означава спечелването на откритите шампионати на Австралия и САЩ, Уимбълдън и Париж.

— Два пъти. През две години. Никога вече няма да го спечеля, ала това няма значение. Ако знам, че играя по най-добрия възможен начин, победата вече няма да е толкова важна. Ще съм спечелил най-голямата битка.

Тя протегна ръка и докосна твърдата му загоряла буза. Почти усети новата сила и увереност, които бе постигнал. Изведнъж подскочи

изненадано и извика.

Мат любопитно бе пъхнал ръка в деколтето на роклята ѝ, за да изследва нещо, което досега не бе виждал. Бе решил, че най-интересното са гърдата ѝ и тъмното ѝ зърно.

— Ко-че, ко-че — гордо съобщи той откритието си.

— Матю! — ахна Ардън и отмести ръката му.

Дрю се затъркаля по пода от смях.

— Не е бил често край жени...

— Бил е край госпожа Лаани — възрази Ардън, отбягвайки погледа му.

— Е, вие с госпожа Лаани нямате нищо общо. Мат е видял нещо ново и прекрасно и е бил длъжен да го провери.

— Мисля, че преди да направи още такива неща, би трябвало да проведеш един мъжки разговор с него.

Дрю се изправи, взе на ръце Мат и го понесе към кошчето.

— Да, струва ми се, че си права... — Доближи се до ухото му и прошепна достатъчно силно, за да чуе и Ардън: — Синко, ти имаш отличен вкус за жени!

Госпожа Лаани бе сложила вечерята в малката столова. Като забеляза осветената от свещи маса, Дрю погледна изпод вежди икономката си. Тя обаче се суетеше наоколо, без да му обръща внимание.

— Мислех, че след такъв дълъг и скучен ден имате нужда от нещо по-домашно и спокойно. Надявам се, че обичате херинга, госпожице Джентри.

— Да, много.

Наистина, и студената херинга с кисели краставички и сос от копър, и зеленчуковото ястие, и кремът за десерт бяха много вкусни. Но огромното удоволствие, което Ардън изпитваше от вечерята, бе не заради ястията, а заради мъжа, който я гледаше така внимателно, както и тя него.

Докато по нейна молба обсъждаха мача, очите му светеха с отраженията на свещите. Той сякаш от скромност нямаше желание да говори за това, ала Ардън го помоли да ѝ разкаже за впечатленията си. Изглежда му беше приятно, че бе гледала толкова внимателно и помнеше всеки удар, за който споменаваше.

— Не съжالياваш ли, че загуби?

— Винаги съжالياвам, когато загубя. Както веднъж ти казах, аз обичам да печеля. Обаче ако трябва да падна, искам да падна с достойнство и в честна игра. Днес за мен беше победа, въпреки резултата.

— Така е.

Очите му срещнаха нейните през осветената от свещи маса.

— Страхувах се, че няма да дойдеш в клуба, след като сутринта се измъкна от хотела.

— Не съм се измъквала.

— Значи е било чисто съвпадение, че бях в банята, когато си се върнала в стаята си и просто си пропуснала да оставиш бележка — било на госпожа Лаани, или на рецепцията — къде ще бъдеш?

Тя прокара пръст по тънкия свещник.

— Предполагам, че не съм постъпила правилно, след като бях твоя гостенка. Джери Арнълд ми каза, че преди мача си бил ядосан — добави тя с неизречен въпрос.

— Да, бях ядосан. Когато отидох в клуба и се оказа, че няма билет за теб, вдигнах скандал. Казах му да се постараете да ти намери най-доброто място. Както забеляза, той изведнъж стана много любезен — усмихна се Дрю дяволито.

Ардън се наведе през масата.

— Знаеш ли какво? — Струва ми се, че ти обичаш да мачкаш хората, да се държиш грубиянски.

— Вярно е — засмя се той. — Особено когато нещо е много важно за мен. — Стана съвсем сериозен. — Да бъдеш на мача означаваше за мен повече, отколкото можеш да си представиш. Усецах твоята подкрепа и окуражаване.

Очите ѝ недоверчиво се разшириха:

— Та ти дори не ме погледна!

— Нямахте нужда да те гледам, за да знам, че си там — отвърна Дрю с тон, от който кръвта ѝ се развълнува.

Госпожа Лаани прекъсна интимния им разговор:

— Ако нямате нищо против, господин Макаслин, аз ще си лягам — обади се тя от вратата. — Сутринта ще разчистя масата. Госпожица Джентри е в стаята до вас. Така добре ли е?

— Прекрасно, благодаря ви. Лека нощ, госпожо Лаани.

— Лека нощ — едва успя да произнесе и Ардън.

— Хайде да отидем до плажа — предложи ѝ той и ѝ помогна да стане. Целуна я леко по рамото. — Но е добре да си облечеш нещо по-топло. След залез слънце вятърът понякога е доста хладен.

Когато след пет минути Ардън слезе, Дрю я чакаше до стълбата. Тя се бе облякла с велурено яке и подгънати до глезените панталони. Беше боса и той забеляза, че краката ѝ са красиви и с добре поддържан педикюр. Забеляза също съблазнителното полюшване на гърдите ѝ под пуловера и му се прииска да ги обхване с ръце, да усети мекотата им под велура.

— Сигурна ли си, че няма да ти е студено? — попита Дрю колкото можеше спокойно, прегърна я през рамо и я изведе в лунната нощ.

Ардън кимна. Изглежда и за нея бе трудно да говори. Той виждаше в очите ѝ чувствата, очакването за онова, което щеше да се случи. Думите бяха безсилни да изразят всичко, което изразяваха телата им.

Мълчаливо се спуснаха по добре поддържаната ливада, прекрачиха ниската тухлена ограда и се озоваха на пясъка. Плажът бе в малко заливче. Вълните се разбиваха във вулканичните скали и, вече успокоени, обливаха с пяна пясъка. Лунната пътека се простираше като сребърна лента чак до хоризонта и проблясваше от къдравите гребени на вълните. Вятърът шумолеше в палмите.

Колкото и често да бе седял на малкия плаж сам и да бе мислил, че това е едно вълшебно място, сега Дрю разбра, че без Ардън този пейзаж вече винаги щеше да е пуст. Тя правеше вълшебното истинско, осезаемо. От лунната светлина лицето ѝ изглеждаше бледо, но косите ѝ ставаха тъмни като абанос. В сравнение с очите ѝ звездите губеха блясъка си.

Той се разположи на пясъка и я придърпа до себе си. За момент не се опита нито да я докосне, нито да заговори. В края на краищата, не знаеше какво ще му отговори тя, когато ѝ признаеше онова, което не можеше да не ѝ признае. Ако днес, когато се изправи лице в лице с Гонсалес през мрежата, бе познал страха, сега изпитваше направо ужас. Резултатът от мача по тенис за него не значеше нищо в сравнение с резултата от разговора, който предстоеше.

— Обичам те, Ардън...

Толкова. Едно кратко признание. Една смела истина, простичко изречена.

Тя се обърна към него и косата ѝ се развя върху лицето му. Влажните ѝ устни, които му се искаше да притежава цял живот, бяха разтворени от изненада.

— Какво каза?

— Обичам те... — Дрю погледна към океана и почувства колко прилича на него — спокоен на повърхността, но кипящ отвътре. — Никога не съм мислил, че ще кажа това на друга жена, толкова обичах Ели. Не вярвах, че някога отново ще обичам по същия начин. И не е по същия начин. Теб те обичам повече.

Ардън усети как всичкият въздух излиза от дробовете ѝ. Гърдите ѝ болезнено се свиха. Той щеше да я убие с нежните си думи. Не можеше да му го разреши.

— Аз съм тук. Няма нужда да го казваш.

Дрю я погали по бузата и устните му докоснаха челото ѝ.

— Не го казвам поради никаква друга причина, освен защото е вярно. Може и да съм се държал лошо от време на време, обаче не разбираш ли, че то е било опит за самозащита? Чувствах се виновен, защото започвах да те обичам повече, отколкото някога съм обичал Ели. Не можех да го понеса. Днес, когато реших, че си ме изоставила завинаги, едва не полудях.

— Но по време на мача...

— Не тогава, по-късно. След мача, когато никъде не можах да те намеря... — Той се засмя. — Всъщност, по време на мача още бях ядосан заради тазсутрешната сцена. Мисля, че едва ли бих играл с такава енергия, ако не ме беше вбесила толкова.

Тя смутено наведе глава. Пръстите му се заровиха в разрошената ѝ от вятъра коса.

— Ти се държа точно както трябва. Не ме глезеше със съчувствието си, нито се опита да ме убедиш да играя или да не играя. Ти разбра, че решението трябваше да бъде мое, макар да знаеше, че нямам друг избор, освен да играя.

— Така е. Знаех, че трябва да играеш. Знаех, че искаш. Ала не можех да ти го кажа така направо. Ти трябваше сам да го разбереш.

— Точно за това говоря, Ардън. Ти не ми каза онова, което аз исках да чуя. Както правеше Ели.

— Дрю, моля те, недей!

— Искам да го знаеш.

— Но на мен не ми е нужно да го знам.

— Нужно ти е. Аз се съгласих, че когато правим любов, между нас няма да има тайни.

Тя бързо отвърна поглед, ала не поради причината, която той предполагаше. Нали все още криеше своята тайна — тайна, която можеше да ѝ струва неговата любов.

— Ели подкрепяше всичко, което казвах или вършех, дори когато сигурно е била убедена, че не съм прав. Не искаше да идва да ме гледа как играя, защото се боеше, че може да загубя и не би понесла да ме види победен. — Ардън изненадано го погледна и Дрю продължи: — Странно, нали? Когато пътуваше с мен, не се доближаваше до кортовете. И не можеше да бъде обективна, когато падах. Ако днес беше жива, щеше да намери всякакви извинения и оправдания и да ми съчувства заради загубата. Не съм сигурен дали щеше да разбере, че това всъщност е мой личен триумф. А ти разбра — Притисна главата ѝ към гърдите си. — Ели можеше да споделя победата с мен. Но мисля, че едва ли би могла да сподели загубата. Дори след всичко, през което минахме, за да се сдобием с Мат, аз се страхувах какво би направила тя, ако един ден балонът се спука.

При споменаването на Мат Ардън затвори очи. Какво ли би се случило, ако той не се бе родил здрав? Щеше ли Ели да се откаже от него? Рон никога не би приел дете от друг мъж. Можеше дори да даде детето в сиропиталище. От тази мисъл тя потрепери и ръцете на Дрю се обвиха по-здраво около нея.

— Когато играех добре и живеех с Ели, повече се страхувах от бъдещето, отколкото напоследък. Струва ми се, че тя не би могла да преживее една трагедия и да оцелее. — Устните му се приближиха до ухото ѝ и топлият му дъх зазвуча в него: — Ардън, усещам, че ние с теб заедно бихме могли да преодолеем всичко. Ти ме караш да се чувствам силен и уверен в себе си, обаче и да се опитвам да бъда подобър. Когато някой мисли, че си съвършен, както Ели мислеше за мен, нямаш нужда много да се стремиш напред. — Хвана лицето ѝ в ръце и се вгледа в очите ѝ. — Разбираш ли какво ти казвам?

— Сравненията са нечестни, Дрю. Към всички.

— Знам. Просто исках да ти обясня, че не я замествам с теб. Ти си различна. За мен си по-добра.

— Дрю... — прошепна тя и опря чело на брадичката му. Не бе подготвена за това. Господи, последното, което някога бе очаквала, беше той да се влюби в нея. Направо бе невероятно, дори по-невероятно и от това, че тя се бе влюбила в него. Бе прекалено. Ардън не можеше да понесе толкова много щастие в живота си. Това я плашеше. Каква ли цена щеше да се наложи да заплати за него?

Ала когато ръцете му бяха топли и успокояващи, любовните му думи звучаха в ушите ѝ, сърцето му биеше в унисон с нейното, тя не искаше да мисли за бъдещето. Искаше само да се наслади на факта, че Дрю я обича. Щеше да му каже за Мат сега, докато бе откровен и настроението бе нежно. Но...

— Ардън, Ардън — прошепна той името ѝ миг преди устните му да се слоят с нейните и отново да открият вкуса ѝ — чудо, което се случваше винаги, когато я целунеше.

Ръката му се плъзна под велуреното яке. Кожата ѝ бе топла и мека като кадифе. Дрю усещаше как сърцето ѝ пулсира в дланта му.

Тя въздъхна и се приближи към него с неизречена, ала неоспорима страст.

— Не искам да заемам ничие място в сърцето ти, Дрю.

Той я целуна по шията.

— Ти не заемаш ничие място. Ти си единствена. Ти заемаш само твоето място, защото никой друг никога не е можел да го запълни. — Ръцете му говореха толкова красноречиво, колкото и думите. После ги измъкна изпод пуловера и ги обви около нея с жест на безспорно притежание. Отново я целуна и главата ѝ се отпусна на вдигнатото му коляно. — Обичам вкуса ти — произнесе Дрю в устните ѝ. Езикът му гъделичкаше подлудяващо ъгълчетата на устата ѝ, докато накрая Ардън вдигна ръце и обхвана главата му.

Изви се и притисна гърди към неговите. Целуна го така, както никога досега не се бе осмелявала да целуне никого. Предишните ограничения изчезнаха. Целуваше го отново и отново, показвайки цялата си страст.

— Боже мой! — простена той, когато най-после се отдръпнаха, за да си поемат въздух. Вгледа се в очите ѝ: — Да влезем ли?

Тя кимна и двамата заедно станаха. Къщата бе тиха. Светеха само нощните лампи в коридора. Пред вратата на стаята ѝ Дрю сложи ръце на раменете ѝ.

— Притесних те, Ардън. Откакто те срещнах, винаги съм правил онова, което искам. Няма повече да те тормозя. Признах ти, че те обичам и това е истина. Но то не те задължава с нищо. Ако дойдеш при мен, ще ти покажа колко те обичам. Ако не, ще те разбере.

Той потъна в сянката на коридора и изчезна в съседната врата. Ардън машинално влезе в стаята, където беше оставен багажа ѝ. Дори не забеляза цвета на тапетите, които, кой знае как, бяха и елегантни, и уютни. Банята бе също толкова стилна.

Съблече се и пусна душа. Старателно се изкъпа, все още в онзи транс, който не ѝ позволяваше да мисли отвъд чувствата си, отвъд инстинктите си. Изсуши косата си и се обля с парфюм, прекалено скъп за такава разточителна употреба. Сложи на устните си леко червило. Облече едно копринено кимоно и излезе.

Почука тихо и вратата веднага се отвори. Дрю стоеше пред нея с увита около кръста хавлия. Косата му бе влажна. Очите му светеха като сапфири.

— Ардън?

— Желая те — призна тя дрезгаво.

— В леглото?

— Да.

— Гол?

Вместо отговор Ардън пристъпи към него и сложи ръце на гърдите му. После прокара пръсти надолу по тях. Ръцете ѝ стигнаха до кърпата и тя падна.

Ударите на сърцето ѝ заглушиха всички други звуци, дори неравномерното ѝ дишане. Пръстите ѝ се спуснаха още по-надолу. Тогавашмелостта я изостави и Ардън вдигна умолително очи към него:

— Аз... не мога...

— Шшшт — прошепна той и я привлече към себе си. — Ти извървя повече от половината път. Това не беше изпитание. Никога няма да трябва да правиш нещо, само защото мислиш, че аз го искам или очаквам. Нека заедно се научим да се обичаме.

Устните му плахо се доближиха до нейните и започнаха внимателно да се движат, докато моментното ѝ стеснение изчезна и тя

му отговори с истинската чувственост; която цял живот бе крила в себе си. Устните ѝ се разтвориха.

Треперещи от нетърпение, ръцете му се плъзнаха под кимоното. Едва сдържа желанието си да го смъкне от тялото ѝ и да я смачка в прегръдките си. Ардън не бе една от онези мимолетни нищо незначещи нощни играчки. Те бяха останали в миналото. Тя бе неговото настояще и бъдеще. И бе скъпоценна, толкова скъпоценна. Искаше му се да не бърза, да се наслади на всеки нюанс от нея и тяхната любов. Спря ръце на кръста ѝ. Едва когато Ардън тихо простена от копнеж, свали дрехата ѝ от тялото и я пусна на пода.

Отстъпи крачка назад, за да се полюбува на свършената ѝ голота. Ръцете му леко я докосваха, следвайки погледа. Тя със смущение почувства, че очите ѝ се изпълват със сълзи на благодарност.

— Никога досега не съм била обожавана — прошепна тихо. — Само обладавана.

Лицето му изглеждаше невероятно тъжно. После невероятно щастливо.

— Толкова си красива! — Взе я на ръце и я отнесе в леглото. Остави я на меките чаршафи и легна до нея. Вдигна ръцете ѝ над главата ѝ и започна да гали гърдите ѝ. — Не ти личи, че някога си раждала... — Ардън се сдържа тъкмо навреме, преди да го поправи, че е раждала не един, а два пъти. — Ти си свършена — прошепна Дрю секунда преди устните му да покрият нейните. После се спуснаха надолу по шията и гърдите ѝ.

— Пусни ми ръцете — помоли тя, вплете пръсти в косата му и привлече главата му по-близо. — Господи, Дрю, никога досега не съм била докосвана така...

— Надявам се. Искам да съм единственият мъж, когото си спомняш, че някога те е докосвал така...

— Никой друг не е. Не така...

Сама не можеше да се познае. Когато езикът му се спря върху пъпа ѝ и се спусна още по-надолу, през тялото ѝ премина тръпка. Разбра, че досега не е знаела какво значи интимност.

— Моля те, моля те, Дрю!

Той се подчини на молбата ѝ и на нетърпеливо впитите ѝ в него ръце. Надигна се и се отпусна върху нея. Без да откъсва очи от нейните, проникна в нея, без да се колебае, без да спира, бавно и

дълбоко. И тогава направи нещо, което съпругът ѝ никога не бе правил, докато я любеше — усмихна ѝ се. После започна да се движи, като непрекъснато я наблюдаваше, за да види какво кара очите ѝ да се замъгляват от страст.

— Толкова е приятно да те усещам, Ардън!

— Наистина ли?

— Господи, да!

Разговор? Не ѝ се бе случвало такава нещо в леглото с Рон.

Когато дойде върхът, ги обвини кадифен екстаз, разтърси ги, издигна ги, хвърли ги на милостта на небесата и после ги спусна в царството на красотата.

Доста минути по-късно Дрю вдигна глава от рамото ѝ и отметна влажните кичури от очите ѝ. Когато те се отвориха със сънено задоволство, той я целуна по устата:

— Благодаря ти, Ардън. Благодаря ти, че ме направи нов човек.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Леките завеси пред прозореца, гледащ към океана, се издуваха от вятъра. Ардън отвори замечтано очи и въздъхна от най-голямото удоволствие, което някога помнеше да е изпитвала. Стаята, окъпана в лавандуловия ефир на зората, я обгръщаше като чувствено гнездо на любовта. В нея тя бе научила смисъла на живота в най-великолепното му измерение.

Дишането на Дрю бе дълбоко и равномерно. Усещаше го върху голия си гръб. Ръката му лежеше върху бедрото ѝ. Ардън бавно обърна глава, като внимаваше да не го събуди, и огледа спалнята, която в снощния си транс не бе забелязала.

Бе обзаведена с вкус, както и цялата къща. Стените бяха облепени със зелен плат, който контрастираше с агнешката кожа на леглото. Дебелият килим бе с цвят на слонова кост. Върху неутралния фон се открояваха като ярки оранжеви и шоколаденокафяви петна двата фотьойла край малката масичка до прозореца, многобройните възглавници, небрежно хвърлени от леглото на пода и изисканите картини, които висяха в месингови рамки по стените. Камината в ъгъла срещу прозореца бе истински лукс в тропическия климат. Харесваше ѝ тази стая.

Обичаше този мъж.

Един слънчев лъч грееше върху килима. Тя трябваше да се върне в собствената си стая, преди да бяха станали и другите. Скоро Мат щеше да се събуди. А после никой нямаше да може да спи, помисли Ардън с усмивка.

Освободи се от ръката на Дрю и се промъкна към края на леглото. Спусна крака на пода, облече коприненото си кимоно и тръгна на пръсти по килима, който изкусително гъделичкаше босите ѝ ходила. Бавно завъртя дръжката и в този момент ръцете на Дрю се опряха на вратата от двете ѝ страни.

Тя извика тихо и се притисна към дървото.

— Къде отиваш? — попита той и я прикова между вратата и твърдото си тяло.

— В моята стая.

— Я помисли пак... — Целуна я по врата. — Никъде няма да ходиш, освен обратно в леглото. С мен.

Езикът му погъделичка ухото ѝ и тя потрепери.

— Ах... Дрю... Недей... Аз... трябва да се върна в стаята си.

Ръцете му се плъзнаха по вратата към кръста ѝ. Коланът на кимоното ѝ падна.

— Кажи ми поне една причина...

— Ами... — Тялото му се притисна към нейното. Ардън знаеше, че бе дошъл при нея така, както бе спал — гол. И не ѝ идваше наум никаква причина да си отиде точно в този момент.

Ръцете му се затвориха върху гърдите ѝ.

— Харесва ми разликата от банския ти... — Прокара пръст по линията. — Разбира се, ако се печеш на моя плаж, няма да имаш никаква разлика. Ще те намажа с плажно масло и ще можеш да почерняваш равномерно навсякъде, докато аз те гледам.

Ръцете и думите му отново я пренасяха в онзи омайващ свят, който бе познала снощи. Тялото ѝ несъзнателно повтори извивките на неговото.

— Обичам да усещам кожата ти с език. Имаш вкуса на всички майчински и на всички еротични неща. Твоят вкус въплъщава женствеността.

Загубила всякакви сили и желание да се съпротивлява, тя отпусна глава на рамото му и започна леко да се движи. Почувства как в нея се надига бясно желание.

Дъхът му звучеше като бурен вятър в ухото ѝ, а ръцете му изследваха гладкия ѝ корем и много скоро стигнаха до крайната си цел.

Дрю не бързаше. Внимателно и нежно я даряваше с неизказано удоволствие, без да иска нищо в замяна. Докара я до непоносима страст, докато накрая я обърна и я повдигна срещу себе си. Светът избухна. Бедрата ѝ се обвиха около неговите, ръцете ѝ се затвориха около врата му.

Когато отново се върна в съзнание, Ардън не смееше да го погледне. Усетил стеснението ѝ, той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Усмихна ѝ се и я погали по гърба.

— Ардън — прошепна, — толкова ли беше ужасно?

— Беше прекрасно...

— Защо тогава избягваш погледа ми? — Поднесе пръстите ѝ към устните си.

Тя се усмихна нерешително:

— Смутена съм... — Думите бяха произнесени едва чуто.

— Не съм искал да те засрамвам.

— Не! — Ардън широко отвори очи. — Не си ти. Ти не ме караш да се срамувам от теб. Аз се срамувам от себе си. Аз... никога досега не съм била такава... — Спря поглед върху златистите косъмчета по мускулестите му гърди. Искаше ѝ се да ги докосне, но още се плашеше от промените, които настъпваха в нейната личност. — Не мога да се позная, когато съм такава невъздържана. — Облегна глава на ръката му и продължи да произнася на глас мислите си: — Сякаш в мен е имало друга жена, която не съм познавала, преди да те срещна... Не, не е вярно. Не че е имало друга жена, пак съм си аз. Просто не съм знаела, че мога да бъда и такава... И сега ми е трудно да я опозная.

— С други думи — обади се Дрю тихо, — преди да ме срещнеш, ти не си знаела, че си една чувствена ненаситница. — Тя го погледна стреснато, ала като видя веселите пламъчета в очите му, се засмя облекчено. — Честно казано, поласкан съм. — Прегърна я и двамата се претърколиха на леглото. Сърцето му пееше, защото им беше толкова приятно заедно и можеха едновременно да се смеят и да се обичат. След смъртта на Ели за него не бе имало радост след секса, само трескаво отчаяние.

Сега не можеше да понесе мисълта колко празен е бил животът му. Не искаше дори да си представи живота си без Ардън. Целуна я, но не със страст, а с желание да ѝ покаже колко жизненоважна бе станала за него.

— Ела да се изкъпем — прошепна той дрезгаво.

Банята бе обзаведена като за наслада. Вградената вана бе огромна и разположените през равни интервали тръби създаваха водовъртежи. Панорамният прозорец гледаше към океана. Големият душ бе отделен с прозрачна стъклена врата. Там Дрю заведе Ардън.

Каквато още скромност ѝ бе останала, всичката изтече в канала, за да не се появи никога вече. Очите и ръцете му възвеличаваха всяка част на тялото ѝ. Те се целуваха и облизваха капките вода от лицата си.

Тя бавно и предизвикателно насапуниса ръцете си, плъзна ги по мускулестия му гръб и се запозна с всяка извивка на мъжествената му фигура. Гърлото му пресъхна.

— Ардън — простена той, — знаеш ли какво правиш с мен?

— Нещо лошо ли? — бързо се отдръпна тя.

— Не, не! — Хвана ръката ѝ и я върна където беше. — Ти си съвършена и толкова невинна, въпреки че си била съпруга и майка.

— Едното няма нищо общо с другото... — Имаше предвид не само личния си живот с Рон, а и стерилната прецизност, с която бе заченала Мат.

— Сигурно съм ужасен егоист, но съм доволен.

Изплакнаха се и се върнаха в спалнята.

— Какво ще правим, ако Мат влезе?

— Няма да влезе. Заключил съм вратата... — Наведе се над гръба ѝ и прошепна право в ухото ѝ: — Не исках никой да ни безпокои, дори синът ми.

Ардън тихо простена, като усети лекото му захапване по кръста си. Безжизнена като парцалена кукла, остави ръцете му да я обърнат. Устните му продължиха пътешествието си по корема ѝ, после по-надолу.

— Искам отново да те любя, Ардън... — Дъхът му се блъскаше на тласъци по кожата ѝ.

— Тогава люби ме...

Тя обви ръка около врата му и привлече главата му към гърдите си.

— Целуни ме — прошепна задъхано.

Дрю простена тихо и пое зърното в устни. Леко го засмука, после продължи и от другата страна, докато и двете ѝ зърна заблестяха на слънчевата светлина. Ардън се извиваше под него и го молеше да запълни пропастта, която бе създал в нея.

С едно сигурно движение той я облада. Потъна в нейната топлина и тя здраво го обгърна.

Както и преди, това не бе кулминация, а начало. Прераждане. Защото както животът на Дрю струеше в нея, така Ардън го изпълваше със своя аромат. Те лежах заедно, чувствайки се изпълнени с нов живот и енергия.

— Ардън — подзе той тихо и я привлече към себе си, — тази незаконна история трябва да свърши.

Тя имаше чувството, че сърцето ѝ се разбива на милион парчета.

— Да свърши ли?

— Да — отговори Дрю сериозно. — Ти трябва да се омъжиш за мен.

— Още не си отговорила на предложението ми.

Бяха минали часове, откак го направи, но Ардън продължаваше да няма никаква представа как да отговори. Бяха на плажа и си играеха с Мат. Тримата бяха като едно семейство и това я плашеше.

— Доколкото си спомням, то беше по-скоро заповед, а не предложение — пошегува се тя.

— Какво друго можеш да очакваш от един грубиян? — Тонът му бе весел, ала очите му бяха сериозни.

Когато за пръв път спомена за женитба, не поиска веднага отговор. Само я прегърна и заспа. Ардън обаче не можа да заспи. В ума ѝ се въртяха мисли за отминалата нощ, за чувствените открития на новия ден и за неочакваното предложение на Дрю.

Тя да се омъжи за Дрю Макаслин, световноизвестния тенисист?! Дрю Макаслин да се ожени за никому неизвестната Ардън Джентри, жената, наета да роди детето му?!

Когато той се събуди, решиха, че достатъчно са се отдавали на удоволствия. Мат вече закусваше. Махна им весело и поръси таблата пред високото си столче с овесени ядки. Дрю бе облечен с екип за тенис, а тя с шорти. Той се бе опитал да я убеди да дойде с него на тренировката.

— Дрю, дрехите ми цяла седмица са били в куфара в онзи влажен килер. Трябва да ги прегледам и да ги сортирам за пране и химическо чистене.

— Мога да го направя вместо вас — предложи госпожа Лаани и сложи пред Ардън чиния с пресни плодове и чаша кафе.

— Благодаря — усмихна ѝ се тя. — Но предпочитам сама да подреда нещата си, за да знам кое къде е.

Изглежда никой не се съмняваше, че Ардън ще остане тук неопределено време. Освен самата тя.

Дрю отиде сам на тренировка. След като дрехите ѝ бяха изгладени и закачени в гардероба, Ардън помогна на госпожа Лаани да подреди новите дрехи, които бяха купени за Мат.

— О, колко е прелестно! — възкликна тя и вдигна костюмчето с избродирани на блузката две ракети за тенис.

Госпожа Лаани се засмя:

— Реших, че татко му ще го хареса.

Мат се въртеше в краката им. Ардън не му се ядоса, дори когато той разпиля опаковъчните хартии по пода на цялата баня. От време на време го прегръщаше, вглеждаше се в лицето му и му се радваше.

Как бе могло семето на Дрю, внесено без чувство в нейното тяло, да създаде такова съвършенство? Тя благодареше на Бога, че бе участвала в сътворяването на този нов живот.

Дрю се върна преди обед. Сияеше от радост.

— Трябваше да видиш каква гълпа се беше събрала да ни гледа, докато тренирахме с Гари! Когато излязох на корта, станаха на крака и ме посрещнаха с овации. ЮПИ и „Асошиейтид Прес“ са отразили вчерашния мач. Новината е обиколила целия свят. Хам е извън себе си. Докато бях там, той се обади в хотела и ми каза, че отвсякъде звънят телефони и ме канят на турнири и в Щатите, и в чужбина. Моите спонсори се обадиха да ме поздравят.

Говореше за фирмите, чиито дрехи и обувки носеше, с чиито ракети играеше, с чиито самолети летеше, с чиято паста за зъби се миеше. Договорите с тях носеха не по-малко, ако не и повече пари от наградите от турнири. Когато играта му се влоши, своевременно намаляха и предложенията от въпросните фирми.

— Страхувах се, че няма да ми подновят договорите. Сега говорят все по-големи и по-хубави неща. Все още са предпазливи, разбира се. Това е само един мач, а и аз всъщност не го спечелих, но поне не са ме отписали заради загубата. Трябва да спечеля поне веднъж. Сега знам, че мога. — Със светнали очи стисна ръката ѝ през масата за обед. — Трябва ми само едно нещо, за да бъда напълно щастлив.

Ардън знаеше кое е това нещо. То я преследваше цяла сутрин. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост, че Дрю я обича достатъчно, за да се ожени за нея. Защо тогава се колебаеше? Защо не обви ръце

около него в момента, в който чу предложението му? Защо още тогава не прие?

Защото веднага си спомни причината, която я бе довела при него. Мат.

Какво повече би могла да иска? Щеше да има сина си, да живее с него, да бъде негова майка в истинския смисъл на думата, да го гледа как расте, става момче, младеж, мъж. Щеше да го обича, да му помага в трудни моменти. Защо не можеше да каже на Дрю, че повече от всичко на света иска да се омъжи за него?

Защото той бе честен с нея, а тя не бе честна с него. Не можеше да встъпи в този брак с лъжа помежду им. Вече бе имала такъв брак и той бе родил омраза. Рон се бе оженил за нея заради своята лична изгода и Ардън никога не му го прости. Дори го намрази. А той бе започнал да я презира заради неизменното ѝ покорство.

Какво би станало, ако Дрю откриеше коя е тя и каква роля бе изиграла в миналото му? Щеше да реши, че се бе омъжила за него единствено защото е искала да бъде със своя син. Щеше ли някога да повярва, че сега Ардън го обичаше също толкова... не, повече, отколкото сина, когото бе заченала от неговото семе? Като познаваше гордостта му, много се съмняваше.

„Затова трябва да му го кажеш сега“, заповяда си тя. „Не рискувай той да разбере сам по-късно. Не можеш да пазиш тази тайна между вас, затова му го кажи сега. Още днес.“

Потръпна от страх. Независимо коя беше майката на Мат, Дрю не би бил щастлив да се запознае с нея. Всеки път, когато споменеше колко трудно той и Ели се бяха „сдобили“ с Мат, очите му издаваха безпокойство. Не, Дрю не би се зарадвал на срещата с майката. Определено не би бил доволен, ако научеше, че Ардън бе жената, на която той се бе доверил, влюбил се бе в нея, я тя вече толкова дълго бе пазила тайната си от него.

Когато след обеди слязоха на плажа, всички тия мисли все още се въртяха в главата ѝ.

Сега Дрю я притискаше да му даде отговор. Но Мат избра точно този момент, за да скочи на гърдите ѝ и да я събори.

— Ах, ти! — извика Ардън и го хвана през кръста. — Струва ми се, че трябва да минеш на диета. — Сложи го на плажната кърпа до себе си и го погъделичка по дебелото коремче. Мат се разкиска,

отскубна се от нея и се затича към брега. — Внимавай! — извика тя след него.

Момчето спря, обърна се и спонтанно се втурна обратно. Обви ръце около врата ѝ и положи една мокра и възторжена целувка върху бузата ѝ.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— И той те обича — обади се тихо Дрю. — Ти също го обичаш, нали?

Не можеше да отрича очевидното.

— Да.

— А мен? Или ми се струва, че виждам нещо, което всъщност го няма?

Сълзите се затъркаляха по страните ѝ. Ардън протегна ръка и докосна разпилените му от вятъра кичури.

— И теб обичам... — Прокара пръст по долната му устна. — Обичам те толкова много, че ме боли.

Той хвана ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Тогава кажи, че ще се омъжиш за мен. Хам иска да замина за две седмици на турнир. Искам ти и Мат да дойдете с мен. Искам да дойдеш като моя съпруга. — Идеята да замине без нея бе прекалено мрачна, за да я обмисля. От друга страна, знаеше, че не може да не замине. Сега беше моментът.

— Две седмици — повтори тя печално.

— Знам, че не ти оставям много време. Ала защо да чакаме? Ако ме обичаш...

— Обичам те.

— А аз знам, че и аз те обичам. Омъжи се за мен още сега, Ардън... — Погледна към детето, което си играеше в плитчините. — Никога не съм мислил, че ще изнудвам една жена да се омъжи за мен, но съм принуден да изиграя всичките си козове. — Въздъхна тъжно и добави: — Мат има нужда от майка.

— Той има госпожа Лаани... — Това бе слаб аргумент. Сърцето ѝ сякаш се бе закотвило в нещо в дъното на душата ѝ и я дърпаше надолу, надолу, надолу, откъдето нямаше връщане назад. „Моля те, не използвай сина ми, за да ме убедиш да направя нещо, което знам, че не трябва да правя.“

— Не знам какво бих правил без нея — отговори Дрю. — Тя изтърпя пиянството ми и мрачните ми настроения, когато друга, по-малко благородна жена щеше да си събере багажа и да си замине. Много е добра с Мат. Чувствам я повече като член на семейството, отколкото като икономка, ала тя никога няма да му бъде майка. Като начало е твърде възрастна. — Хвана ръката на Ардън и я стисна. — След няколко години ще трябва да замина оттук. Когато Мат порасне, а аз вече съм стар за професионалния тенис, няма да можем да живеем далеч от света. Когато тръгне на училище и види, че всички други деца имат майки, Мат също ще има нужда от майка. От теб. — Все още виждаше колебание в очите ѝ. Имаше още един коз. Не беше честно, но го направи от отчаяние:

— Бъди за моя син това, което не можа да бъдеш за Джоуи.

Тя рязко издърпа ръката си.

— Не трябваше да го казваш, Дрю.

— Знам, по дяволите, обаче виждам, че може да те загубя, а не мога да допусна това да се случи. Аз се боря за живота си и смятам да използвам всички оръжия, които имам на разположение. — Очите му пламтяха. — Казах ти вече, ти не си просто заместител на Ели, и се кълна в Бога, че е така. Мат също не може да ти замести сина, когото си загубила, но ти каза, че си го заобичала. Дай му онова, което не си имала шанса да дадеш на Джоуи. — Докосна устните ѝ със своите. — Можем дори да имаме и наше дете.

— О, Господи! — извика Ардън и закри лицето си с ръце.

Той я скри в прегръдките си и я погали по главата.

— Знам, че отново те измъчвам, ала те искам в живота си. Повече от тениса. Повече от всичко друго. И въпреки това не бих те молил, ако не мислех, че и ти също толкова имаш нужда от Мат и от мен.

Тя усети една мокра ръка на рамото си и вдигна глава. До нея стоеше Мат. Долната му устна трепереше, а в очите му, както и в нейните, блестяха сребърни сълзи.

— А-дън — изхлипа той, готов да заплаче. — А-дън!

— О, съкровище, не плачи! — Ардън избърса сълзите си и се насили да се усмихне лъчезарно. — Виж, всичко е наред. — Спомняше си, че Джоуи никога не се разстройваше толкова, както когато я видеше да плаче. — Аз съм добре, виж.

Мат погледна със съмнение към баща си, но очите на Дрю бяха приковани върху нея. Тя прегърна момченцето и го притисна към себе си, смутена, че му бе причинила момент на несигурност и болка.

— Ето, виж, аз съм щастлива. Къде ти е пъпчето? Виждам го, виждам го! — Закачливо го натисна. Мат се разкиска и сълзите му започнаха да пресъхват.

Госпожа Лаани извика към тях откъм оградата, разделяща плажа от ливадата:

— Как не ви е срам да оставяте момчето да тича голо! — сгълча ги тя. — Ще стане безбожник.

— Бог така го е създал, госпожо Лаани — възрази ѝ Дрю и хвърли заговорнически поглед към Ардън.

— Срамота! — измърмори възрастната жена, грабна Мат и се опита да навлече бански гащета на ритациите му и покрити с пясък крака. Той се извиваше и дърпаше, докато накрая тя се отказа. — Виждате ли? Вече е половин дивак.

Заизкачва се с мъка по хълма, носейки момчето, което повтаряше „Няма спя“, докато се скриха от погледа им.

— Не знаех, че ме е видял да плача. Не биваше да го разстройвам.

— Ако аз се разплача, ще се съ согласиш ли да се омъжиш за мен? — Изражението на Дрю бе толкова момчешки победоносно, а очите му толкова тъжни, че Ардън избухна в смях.

— О, Дрю! — Наведе се да го целуне. — Обичам те, но има причини, поради които не трябва да се омъжа за теб.

— И толкова повече причини, поради които трябва.

Тя облегна глава на гърдите му. Обичаше соления, мускусен аромат на кожата му.

— Има една много голяма причина, поради която не трябва да се омъжа за теб. Нещо, свързано с мен, с моето минало. Нещо, което съм направила...

Той повдигна главата ѝ, за да се вгледа в очите ѝ.

— Ардън, не е възможно в миналото ти да има нещо, от което да се срамуваш. И дори да имаше, в сравнение с мен ти си живяла като светица. Не ме интересува нищо в твоето минало. Единственото, което ме интересува, е нашето бъдеще. — Погали я по бузата. — Ако става дума за това, има нещо, за което аз се колебая дали да ти кажа. Ала,

честно казано, не мисля, че има значение. То не засяга любовта ми към теб. — Целуна я по ъгълчето на устата. — Има ли твоята тайна нещо общо с мен? С чувствата, които изпитваш към мен? Обичаш ли ме по-малко заради нея?

На това поне можеше да му отговори честно.

— Не. Тя не намалява с нищо любовта ми към теб.

— Тогава забрави я. И моят, и твоят живот започнаха тогава, когато се срещнахме. Нека нашето минало остане свещено и лично. Ще затворим книгата и ще започнем да събираме нашите собствени свещени и лични спомени. — Целуна я. Това бе една дълбока целувка, сякаш искаше с устните си да изтрие възраженията ѝ. — Омъжи се за мен, Ардън.

— Дрю, Дрю... — Тя посрещна отново устните му и всичко, освен любовта ѝ към него, започна да ѝ изглежда незначително.

Той обви собственически ръце около нея и символично отдели двамата от останалия свят.

— Свали си банския — прошепна в устните ѝ. Ардън се отскубна от него с престолено възмущение:

— Това ли е единствената причина да искаш да се ожениш за мен? За да се възползваш неограничено от тялото ми?

— Една от причините — отговори Дрю и одобрително огледа извивките, които банският много малко скриваше.

Ако той не признаваше пред нея произхода на Мат, беше ли нейната тайна толкова по-лоша? Изведнъж се почувства свободна. Искаше ѝ се да отпразнува тяхната любов, да бъде щастлива, да се измъкне от блатото на тревогите и вината.

— Ами ако някой мине?

— Мо и госпожа Лаани са единствените, които имат достъп до имението без моето специално разрешение. А те и двамата знаят, че когато съм сам на моя плаж с жена, не трябва да се появяват.

— Така ли? И колко пъти си бил сам на твоя плаж с жена?

— Днес е първият път. Тази сутрин проверих в бележника си.

Тя прехапа устни, за да не се засмее.

— Ами ако мине някоя лодка? Ако някой плува наблизко и ни види... мен... без никакви дрехи?

— Ние първи ще видим лодката и ще се облечем.

— Виждам, че си помислил за всичко.

— За всичко! Между другото, ти съгласи ли се с моето предложение? Или от целувките ти трябва да разбирам, че отговорът е да? — Ръцете му се плъзнаха около тялото ѝ.

— Не съм казала да... — Горнището на банския беше отвяно от вятъра. — Но тъй като съм тръгнала да лудувам... — Дрю се изправи и смъкна гащетата си. Бе съвременна версия на Адам — съвършен, загорял и силен, възплъщение на мъжката красота. — Тъй като съм тръгнала да лудувам по плажа с теб... — Пред погледа на горящите му очи тя свали бикините си — ...гола... — Той се спусна до нея на одеялото. — ...предполагам, че ще трябва да стана твоя жена.

Целувките му бяха горещи, почти толкова горещи, колкото пясъка, вятъра и слънцето, и също толкова първични.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— И това ми било меден месец! — измърмори Дрю.

Караше през живописната долина на Лахаина.

— Мисля, че е прекрасен — засмя се Ардън и за десети път загащи ризата на Мат.

— Моята представа за меден месец е съвсем друга...

— Ще стигнем и до това — прошепна тя. Главата на Дрю се завъртя към нея и очите му я изгориха. — Но засега, моля те, гледай пътя.

След като Ардън се съгласи, той не губи време в приготовленията за сватбата. Свърши всичко само за няколко дни. Церемонията онази сутрин бе скромна. Отлетяха до Хонолулу при един пастор, когото Дрю познаваше добре. Присъстваха само госпожа Лаани и съпругата на пастора. По молба на Ардън, Дрю не уведоми пресата.

— Моля те, Дрю, не искам да бъда под прожекторите. Ще дойда с теб на турнира, ще те окуражавам на всеки мач, ала не искам да ме снимат и интервюират.

Спомняше си фотографите, които се тълпяха около него и Ели, когато излизаха от болницата. Как бяха успели да запазят в тайна, че Ели не е истинската майка на детето? Ардън обаче трябваше сама да пази собствената си тайна. Поне за малко. Бе решила да признае на Дрю, че е майката на Мат, ала не преди той да е сигурен в нейната любов към него. Засега колкото по-малко хора знаеха за техния брак, толкова по-добре. Искаше да остане в сянка.

— Но аз се гордея с теб — възрази Дрю. — Защо искаш да крием, че сме женени?

— Не искам да го крием. Просто не желая да го разгласяваме. — Замисли се за някакво убедително извинение. — Защото... заради Ели. Тя е била толкова красива, дотолкова част от твоя живот. Не искам да ме сравняват с нея, преди да съм се ориентирала.

— Няма място за сравнения — възрази той нежно и я погали по косата.

— Ала другите могат да си помислят така, а това ще ме накара да се чувствам ужасно неудобно.

Дрю се съгласи неохотно. Следобед се върнаха на Мауи, за да сложат изтощения Мат да спи.

— Трябва да се обадиш на Гари да изиграете един-два сега.

— На сватбата си?!

— Искаш ли да печелиш на турнира, или не?

Той се обърна към госпожа Лаани и разпери широко ръце:

— Женени сме само от няколко часа, а тя вече се ми се качва на главата! — Но зад шегата Ардън виждаше, че му бе приятно нейното разбиране за тежките изисквания на кариерата му. — Нали ще дойдеш с мен на мача?

— Не бих могла да го пропусна.

Ръка за ръка се качиха в семейната спалня. Госпожа Лаани вече бе пренесла повечето от нещата ѝ. Тоалетните принадлежности и гримове ѝ бяха подредени в банята.

— Как е успяла толкова бързо? — изненада се Ардън.

— Бях ѝ наредил да те пренесе тук колкото е възможно по-скоро. Нали ти измисли онова смешно правило, че няма да спиш отново с мен, преди да се оженим. — Дрю се приближи и обви ръце около кръста ѝ. — Зажаднял съм за теб — прошепна в гърдите ѝ, които разцъфнаха от желание под копринената блуза. — Отсега нататък не чакай от мен никаква милост.

Устните им се срещнаха нетърпеливо, най-после поддали се на дълго потискания копнеж. Без да спира да я целува, той свали дрехите ѝ и наведе глава към гърдите ѝ.

Тя смъкна ризата му и започна трескаво да се бори с колана, докато го освободи. Мускулите му се свиха от напрежение.

Дрю я погали по гърба, по бедрата. Ардън впи пръсти в косата му и го отблъсна.

— Трябва да играеш тенис — каза задъхано.

— По дяволите тениса! — изръмжа той и отново посегна към нея.

Тя бе непреклонна.

— Точно там ще отиде играта ти, ако не тренираш.

Дрю измърмори някаква ругатня, но отстъпи и започна да облича екипа си. Ардън се зае с нещата, оставени на тоалетката ѝ, опитвайки

се да не се разсейва от голото му тяло, от което той ни най-малко не се смущаваше. Никога не бе виждала по-добре сложен мъж.

Дрю тъкмо се обуваше, когато улови възхитения ѝ поглед ѝ в огледалото.

— Видя ли нещо, което ти харесва? — намигна ѝ той.

Тя смутено разбърка чекмеджето, докато го затваряше.

— Харесва ми всичко, което виждам — призна Ардън и се осмели отново да погледне към огледалото. Той дойде зад нея.

— Радвам се... — Вдигна косата ѝ, за да я целуне по врата.

Свърши с обличането и вече слагаше дрехите си за преобличане в сака, а тя още се бавеше с нещата върху тоалетката.

— След като прекъсна романтичната ми увертюра, защото нямаме време, ще ме накараш ли сега да закъснея заради твоето мотаене?

Ардън се почувства като ученичка.

— Защо не ме почакаш долу? Аз... въъ... ще дойда след малко.

— Какво по дяволите ти ста... — Дрю се овладя, пристъпи към нея и разбиращо сложи ръце на раменете ѝ. — Отдавна не си живяла в една стая с мъж, нали? — Тя преглътна мъчително и кимна. Чувстваше се като глупачка. Той я целуна по бузата. — Ще слеза долу. Не се притеснявай.

— Дрю! — спря го Ардън, когато вече бе стигнал до вратата. Той се обърна. — Благодаря ти.

Дрю се усмихна и ѝ намигна:

— Ще измисля начин да ми се отплатиш.

Въпреки нежеланието си да играе мач в деня на сватбата си, той игра добре. Отново се бе събрала тълпа да гледа тренировката, която ентузиазирани ръкопляскаше на всяко негово по-трудно връщане. Беше в стихията си и се наслаждаваше на мача. Макар да не я поглеждаше, Ардън знаеше, че усеща нейното присъствие и подкрепа.

Бе намислил да я заведе на изискана тържествена вечеря, за да отпразнуват повода, но Мат се разрева, като видя, че тръгват без него.

— Не можем ли да го вземем с нас? — попита тя и притисна разплаканото момченце към себе си.

— Ардън, от първата брачна целувка сутринта непрекъснато те делия с други хора. Искам те за себе си.

— Аз също те искам. Ала няма да ми е приятно, ако оставим Мат да плаче така.

Дрю се опита да се обърне към здравия й разум:

— Той плаче само за да те накара да ти стане мъчно за него.

— Знам. Знам също, че трябва да се заема с възпитанието му. Но само не тази вечер.

След няколко цветисти ругатни Дрю се предаде.

— Обаче хич и не си мисли, че ще спи при нас — предупреди я той и подкара по магистралата.

— Къде ни водиш? — попита Ардън, когато натовареното движение го принуди да забави.

— След като настояваш да излезем семейно, ще ти позволя да ми сготвиш вечерята.

— Какво?! — засмя се тя изненадано.

— Почакай и ще видиш.

Стигнаха до „Ханчето на пионерите“ — исторически хотел, в който някога са отсядали моряците, когато Лахаина е била важно китоловно пристанище. Ханчето бе построено около открит вътрешен двор, осветен от фенери и изпълнен с тропически растения.

— Чудесно е! — възкликна Ардън.

— Радвам се, че ти харесва. Но не се шегувах, когато казах, че ти ще готвиш. Виж! — Той посочи към голяма скара с дървени въглища. Над нея висеше часовник, за да може всеки да измери времето за печене според предпочитанията си. На лавици бяха наредени подправки и сосове.

— Най-случайно аз съм страхотна готвачка — похвали се тя. — Когато бях омъжена и гледах Джоуи, много обичах да измислям разни ястия и да ги готвя. После, след като... — Гърлото й се сви и по лицето й премина тъжна сянка. — Загубих интерес...

Дрю стисна ръката й.

— Ако обичаш да готвиш, можеш да готвиш за Мат и за мен винаги, когато поискаш. Като започнем от тази вечер.

Поръчаха пържола за него, сандвич за Мат и „махи-махи“ за Ардън и се струпаха около скарата. Тя уви във фолио почистената и маринована риба и с много шегги и съвети отвсякъде я наниза на шиш. Мат пицеше всеки път, щом от дървените въглища се издигаха пламъци. Когато ястията бяха готови, ги отнесоха на масата си и ги

изядоха с големи порции салата и печен боб, специалитета на заведението.

— Много е вкусно — облиза се Дрю. Мат смешно се опитваше да го имитира.

Сърцето на Ардън преливаше от любов към двамата мъже в нейния живот. Но не смееше да се отдаде на удоволствието. Толкова много щастие я плашеше...

Оказа се, че бе страшно изпитание да се подготвят за пътуването. Госпожа Лаани и Мат щяха да спят в едната стая, Дрю и Ардън в другата, Хам в третата. За щастие менажерът се зае с уреждането на подробностите. С помощта на госпожа Лаани Ардън се научи как да събира багажа във възможно най-малко чанти. Въпреки това задачата ѝ се стори безкрайна.

Ардън се притесняваше от срещата с Хам Дейвис. Беше нервен нисък човек и дъвчеше воняща дебела пура. Коремът му преливаше над панталоните, които той непрекъснато повдигаше с косматите си месести ръце. Но не можеше да му се отрече, че има чар. Тя веднага хареса безцеремонното му и прямо поведение.

Хам ги посрещна на летището в Лос Анджелис. Хвана с две ръце дланите ѝ и силно ги стисна. Тъмните му очи се впиха в нейните и изглежда харесаха това, което видяха.

— Каквото и да правите на Дрю, продължавайте да го правите. — Това бе всичко, което ѝ каза, ала Ардън почувства, че бе спечелила безусловното му възхищение.

Бе малко объркан, когато Дрю настоя за две неща: първо, да се съобрази с изискването на Ардън да остане в сянка, и второ, да им остави няколко свободни дни, за да посетят майката на Дрю в Орегън.

Това бе още едно изпитание, от което Ардън се плашеше, и по време на целия полет до Портланд бе нервна и не можеше да си намери място. Оказа се, че не бе имало за какво да се безпокои. Госпожа Макаслин бе мила и сърдечна. След суматохата около посрещането им на летището и добродушното смущение при настаняването им за два дни в нейната къща, тя и Ардън за пръв път останаха насаме. Седяха в безупречната ѝ слънчева и уютна кухня и чакаха чайника да кипне.

— Не си това, което очаквах — забеляза Роуз Макаслин и посегна да извади пакетчетата ароматен чай. Сините ѝ очи бяха очевидно семейна черта. Нейните бяха същите като на сина и внука ѝ.

— Какво очаквахте? — попита Ардън.

— И аз не знам. Някоя по-амбициозна жена, която ще се заеме с отглеждането на Мат и или ще накара Дрю да влезе във форма, или ще го тласне отново към алкохолизма. Някоя не толкова красива и... мила.

— Благодаря — трогна се Ардън. — Но той бе влязъл във форма още преди да се оженим.

— Това ме кара да мисля, че си добра за него. Ти си му разрешила да го направи. — Тя наклони глава. — Знаеш ли, Дрю е много влюбен в теб.

— Мисля, че да.

— Радвам се. И това ме успокоява. След като погребяхме Ели и той се пренесе на онзи миниатюрен остров, мислех, че ще гние там самичък до края на живота си. Сега отново е щастлив. Искам да те помоля само за едно.

— Какво?

Познато пламъче проблесна в очите на възрастната жена:

— Карай го да води по-често теб и внука ми на гости.

Пътуваха първо до Финикс, после до Далас, Хюстън, Ню Орлийнз, Санкт Питърсбърг. Дрю непрекъснато печелеше на квалификационните срещи и губеше на финалите. Но не бе обезкуражен. Хам също. После победи в Мемфис. И в Атланта. И в Синсинати. Започна да се издига в ранг-листата.

Ардън бе уморена от пътуванията, ала се радваше на успехите му. Такъв живот не бе лек, особено с едно толкова енергично и любопитно дете като Мат. Тя още преди да заминат от Хавай бе написала договорените статии. От телефонните разговори с удоволствие научи, че ще ги публикуват без никакви поправки. Засега отклони поръчките за други.

— Какво правиш по цял ден, докато аз тренирам? — попита я Дрю една нощ, докато лежаха прегърнати, след като се бяха любили. — Не ти ли доскучава?

— Да ми доскучава? С Мат? Трудно... — Ардън се сгуши по-близо до него. Обичаше да се чувства защитена от тялото му. — Чакам с нетърпение твоите мачове и... си мечтая за това... — Плъзна ръка надолу по корема му.

Той ахна:

— Господи, Ардън, да не искаш да ме убиеш заради застраховката? Днес съм имал тежък мач. Пет или седем сета и... после да правя любов... Мили Боже!

— Нямам чувството, че всеки момент ще припаднеш върху мен — прошепна тя. — Напротив...

— А какво правиш, когато не измисляш начини да вкараш съпруга си млад в гроба? — простена Дрю.

— Пиша.

— Пишеш ли? Не, не спирай... Ох, по дяволите... Какво пишеш?

— Разни неща. Бележки за роман. Поезия.

— Поезия? Това, което правиш с мен сега, също е поезия... — Той я преобърна по гръб и се притисна към гостоприемното ѝ тяло. — Напиши хиляда стиха за това...

Бяха доволни, че се връщат у дома. Хам спореше и не оставяше Дрю на мира. Дори се опита да привлече Ардън на своя страна.

— Дрю трябва да играе във всеки турнир, в който може — натъртваше Хам на всяка дума с размахване на пурата си.

— Той иска да си отиде за няколко седмици у дома, Хам.

— Ти можеш да го убедиш да се откаже.

— Възможно е, но няма да го направя.

— Така си и мислех! — Хам пъкна пурата в устата си, изруга и после каза, че ще ги закара до летището.

Мо бе проветрил и подготвил къщата. Започнаха доста нормален живот. Дрю тренираше всеки ден с Гари в клуба, като наблягаше върху слабите си места, които бяха обсъдили с Хам. Ардън се занимаваше с Мат и правеше планове за следващия турнир, който щеше да ги отведе в Европа. Дори мислите за него я изтощаваха. Как щеше да обясни на келнерите, които не говореха английски, че Мат предпочита фъстъчено масло и сандвичи с желе пред всичко останало в скъпите им менюта, след като не бе успяла да убеди и онези, които говореха английски?

Един следобед, докато си почиваше в спалнята, свита на фотьойла до прозореца, Дрю влезе. Остави сака си до вратата и двамата се погледнаха през стаята, изразявайки мълчаливо любовта, която бе избуяла между тях през последните няколко седмици.

— Изглеждаш много красива, както седиш там — каза той тихо.
— От залязващото слънце косата ти става червеникава.

— Благодаря ти. Смятах, че ще съм се облякла, докато се върнеш, ала се захванах с нещо... — Тя затвори бележника си и го остави на масичката.

Дрю затвори вратата, заключи я и се приближи към нея. Ардън носеше нощница, която много му харесваше — дълга до пода, покриваща свободно тялото ѝ като син облак, с дълбоко деколте.

— Току-що си се изкъпала — забеляза той.

Тя ухаеше на шампоан и на жена. Мъжествеността му се събуди. Дрю коленичи до фотьойла ѝ и сложи пръсти на шията ѝ. Харесваше му да мисли, че усеща как пулсът ѝ се ускорява, когато я докосва.

Ардън символизираше спокойствието, дома, любовта, всичко, което вече не се бе надявал, че ще има. Винаги, когато я виждаше отново след кратко отсъствие, се изненадваше колко много я обичаше, как от самото начало усещаше единение между тях, което не можеше нито да разбере, нито да обясни.

— С какво си се захванала?

— Нищо особено — отговори тя с онзи високомерен тон, който обикновено означаваше точно обратното.

Кой ѝ бе внушил, че нейното мнение няма значение? Съпругът, за когото говореше толкова малко? Почти всеки ден Дрю го пращаше по дяволите. Ардън бе наранена. Жестоко. И не само от смъртта на Джоуи. Раните още я боляха, макар че никога не говореше за миналото. Но Дрю бе решил да ѝ покаже колко бе ценна, дори това да му отнемеше цял живот.

— Написала си нещо, нали?

Тя отвърна очи.

— Ужасно е, знам, ала е нещо, което отдавна исках да излея върху хартията.

— Може ли да го прочета?

— Не е достатъчно добро за четене.

— Не вярвам.

— Много е лично.

— Ако не искаш да го прочета, няма да настоявам.

— Бих искала да чуя мнението ти — рече припряно Ардън.

Той взе бележника и отвори първата страница. Най-отгоре бе написано „Джоуи“. Вдигна очи към нея, но тя отбягна погледа му, стана от фотьойла и се изправи пред прозореца. Силуетът ѝ се открои на фона на пламтящото западно небе.

Дрю прочете четирите страници стихотворение и след всеки ред гърлото му все повече се свиваше. Очевидно думите мъчително бяха избликвали от самата ѝ душа. Бяха трогателни, ала не сладникави, възвишени, не помпозни. Изразяваха бездънната, безсилна скръб на родителя, който гледа как детето му бавно умира. Но от последните куплети бликаше благодарност за щастieto, което бе донесло това дете.

Дрю се изправи, благоговейно остави бележника на масичката и с овлажнели очи се приближи към нея. Привлече я към себе си и опря чело на рамото ѝ.

— Прекрасно е, Ардън.

— Наистина ли го мислиш, или само така говориш?

— Прекрасно е. Прекалено лично ли е, за да го споделиш?

— Имаш предвид да го дам за публикуване?

— Да.

— Достатъчно добро ли е?

— Господи, да! Мисля, че един родител, който и да е родител, независимо дали е преживял загубата на дете или не, ще го оцени. Знам, че аз го оценявам. Мисля, че трябва да го дадеш за публикуване. Може да помогне на някой, който минава през това, през което си минала ти.

Ардън се обърна към него и облегна глава на сърцето му. Обичаше силния му, равномерен ритъм.

— Искан ми се да бях до теб, когато си имала нужда от някого. Ти бе до мен, за да ми помогнеш да преодолеем кризата си, но самата ти е трябвало да минеш през ада сама. — Пламенните му думи и силните му ръце, които галеха гърба ѝ, показваха, че е искрен. — Ела тук — хвана я той за ръка и я поведе към леглото.

Тя погледна в любещите му очи и поглади разрешените му вежди.

— Бих искал с любовта си да изтрия всичко, което те боли отвътре...

— Аз също бих искала с любовта си да изтрия всичко, което те боли теб. Ала то винаги ще бъде част от нас. Може би се обичаме повече заради миналите разочарования.

— Знам само, че те обичам повече, отколкото някога съм мислил, че е възможно да се обича... — Дъхът му бе топъл и влажен. Зарови нос в гърдите ѝ. Обичаше да ги чувства върху лицето си. — Ардън, ти не използваш никакви противозачатъчни средства, нали? — Дрю вдигна очи и я погледна.

— Не — поклати глава тя.

— Добре. Хайде да си родим бебе... — Ръцете му докоснаха гърдите ѝ внимателно сякаш за пръв път. — Кърмила ли си Джоуи?

— Докато се разболя.

Дрю кимна. Пръстите му погалиха гърдите ѝ и той потърка лице в тях.

— Искам дете от теб. Дете, което да е само твое и мое. Което да сме създали заедно.

Ако само знаеше какво говори! Ардън разбираше защо не бе имал чувството, че Мат е само на него и Ели. Това ли бе моментът да му каже, че вече имат дете, което е негово и нейно, че са създали заедно едно изключително дете? Можеше ли да му го каже? Щяха ли след това устните му да продължат да я целуват? Или щеше да престане да я обича, защото непростиво го бе излъгала?

Отвори уста да си признае, но бе чакала прекалено дълго. Настроението му се беше променило. Вече беше обзет от страст и вдигаше нощницата ѝ.

Когато устните му докоснаха голата ѝ кожа, тя трепна в очакване и впи ръце в раменете му. Дрю я обсипа с нетърпеливи целувки.

— Нека да ти подаря едно бебе, Ардън — прошепна той. — Нека ти дам най-хубавия подарък.

Загубила способността си да разсъждава, тя го остави да я сложи да легне.

— Обичам те, Ардън. Позволи ми да излекувам болката ти.

Целуваше я отново и отново. Устните му бяха уверени и властни, но в същото време нежни и отстъпчиви. На границата на забравата, Ардън впи пръсти в косата му и го привлече към себе си.

— Ела... Моля те, сега!

Дрю проникна в нея като твърдо, топло присъствие, което я изпълни изцяло. Започна да се движи по-буйно, отколкото всякога досега, спираше, започваше отново, докато накрая тя вече не чувстваше нищо друго, освен подлудяващия му ритъм. Гмуркаше се дълбоко в утробата ѝ, даваше обещания и после ги изпълняваше с такъв взрив от любов, че сълзите ѝ свободно се застинаха по бузите.

Когато той се отдръпна, тялото ѝ бе натежало, отпуснато, ала сякаш бе в безтегловност. Дрю прокара смачканата ѝ нощница по блестящото ѝ от пот тяло и легна до нея.

Ардън едва успя да прошепне:

— Защо го направи?

Очите му грееха като на фанатик пред обожествявания от него идол.

— За да ти покажа, че пред моята любов няма граници.

— Аз нямам сили от любов.

— А ти ме правиш силен — усмихна се той нежно.

Тя зарови пръсти в русата му коса.

— Мислиш ли, че... че сме направили бебе?

Дрю се засмя тихо и сложи глава до нейната на възглавницата.

— Просто ще продължаваме да го правим, докато стане.

След това, покрити само с виолетовия здрач, те заспаха.

— Вие сигурно сте си загубили ума — подвикна Ардън на двамата професионални тенисисти.

Дрю и Гари си прехвърляха топката през мрежата, запращайки я колкото могат по-високо. Правеха се на клоуни, за да забавляват Мат, който стоеше край корта и пляскаше с ръце. Когато Дрю се наведе и изстреля топката между краката му, Мат изпищя от щастие и започна да подскача.

— Добре, представлението свърши — оповести тя. — Преди да сте се осакатили и да имам щастие да съобщя на Хам, че излизате от употреба, ще отведа публиката ви у дома. Може би тогава ще поиграете малко истински тенис.

— Заядливка — засмя се Гари и изтича да поприказва с последното си завоевание, което го чакаше с кърпа и термос със

студена вода.

— Такава е — съгласи се Дрю и уви кърпата около врата си. Метна една и на Мат и той засия. — Майка ти е експлоататор и си умира да разваля настроението на другите. — Целуна го по челото, после се изправи и сниши глас: — Освен в леглото, където е страхотна за компания.

— А ти си душата на компанията — допълни Ардън многозначително. — Бих те целунала, но не мога да намеря сухо място, а току-що съм си измила косата.

— Така си и знаех. Е, ще ми дължиш една целувка. Трябва ли да тръгваш вече?

— Знаеш, че Мат пощурява, ако не дремне следобед. Като се върнеш, може би ще го заведем на плажа.

— И ще си играем „го-ички“...

— Можеш ли някога да мислиш за нещо друго?

— Да — отсече той, преструвайки се на обиден. — Понякога мисля да го направим с дрехите.

— Ти си ужасен! — извика тя и хвърли кърпата в лицето му. — Играй добре и ще те чакам вкъщи.

Взе Мат на ръце и се запъти към паркинга. Малко или много бе наследила колата на Дрю, след като той си купи джип.

Бяха прекарали три месеца в Европа, прескачайки от страна в страна, от турнир на турнир и се бяха върнали едва преди седмица. Дрю сега беше номер пет в световната ранг-листа и се надяваше, че догодина по същото време ще се бори за номер едно.

— Тогава ще се оттегля — бе й казал той.

— И какво ще правиш?

— Как ти звучи верига от спортни магазини? Ще се набляга на семейния спорт. Нали разбираш, маратонки за баща и син, тенис-екипи за майка и дъщеря, приспособления за игра на открито за цялото семейство. Такива неща.

— Звучи ми страхотно. И ми харесва идеята.

— На мен също. Ние ще сме първите.

— Кои вие?

— Хам също ще се оттегли. Казва, че е прекалено стар, за да започва всичко отначало с някой мързелив хлапак. Искане и той да се включи в бизнеса. — Целуна я бързо: — Ти също, разбира се.

Стихотворението ѝ „Джоуи“ бе отпечатано в едно женско списание и в един литературен сборник. От списанието я попитаха дали би написала разказ или новела. Ардън вече обмисляше няколко идеи.

— Хареса ли ти да гледаш как играе татко? — попита тя Мат, който бе отпразнувал втория си рожден ден в Париж. Бе прекалено тежък, за да го носи, ала Ардън никога не пропускаше тази възможност. Той я наричаше мама и винаги, когато видеше думата да се отронва от вечно влажните му устни, ѝ се искаше да заплаче от щастие. — Не е ли страхотен? Но пък ти не си безпристрастен, както и аз.

Тя забеляза човека в колата, паркирана до нейната, чак когато излезе. Погледна през рамо, докато отключваше и всичко в нея замръзна. Имаше чувството, че кръв та се е заприщила във вените ѝ, че дробовете ѝ са се запушили, че сърцето ѝ е спряло.

Бе напълнял с десетина килограма. Косата му бе оредяла, побеляла и зле подстригана. Лицето му бе бледо и крещящо контрастираше с носа му, зачервен от много пиене. Увисналите му бузи приличаха на празни джобове. Размъкнатите му дрехи изглеждаха неудобно топли и тесни. Обувките му бяха протрити.

Ала в очите му все още светеше онзи пренебрежителен поглед, на устните му играеше познатата самодоволна усмивчица, която намекуваше, че той крие нещо или някого и няма търпение да го използва за своя изгода.

Ардън едва се сдържаше да не повърне. Преглътна мъчително горещата буца, заседнала в гърлото ѝ и инстинктивно притисна Мат към себе си.

— Здравейте, госпожо Макаслин.

Направи името ѝ да прозвучи като мръснишка обида. В нея се надигна погнуса и ѝ се прииска да избяга колкото може по-далече и по-бързо. Но вместо това го погледна с ледена омраза.

— Здравей, Рон...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мътните му очи опипаха тялото ѝ и Ардън веднага изпита нужда от една гореща баня. Не искаше Рон да разбере колко я плаши. Само това я спираше да не запищи.

— Изглеждаш добре — заключи той, когато погледът му стигна до очите ѝ.

— Ти пък изглеждаш ужасно — отвърна тя, чудейки се откъде се взе у нея тази смелост. Но всъщност знаеше — от любовта на Дрю и от щастieto, което бе намерила с него.

Рон Лоуъри премигна, за момент объркан от необичайната за нея непочтителност. После се ухили злобно:

— Вярно е. Ала аз не си живея безгрижно като вас, госпожо Макаслин.

Ардън остави на тротоара дърпащия се Мат, който отдавна бе загубил интерес към разговора и много повече се вълнуваше от жълтия бутон на автомата за паркиране.

— Каквито и неприятности да са се стоварили на главата ти, не обвинявай за тях нито мен, нито когото и да е друг. Успеха ти беше поднесен на сребърна тепсия. А може би трябва да кажа „чрез златна венчална халка“? Ако не си успял да се възползваш от тези възможности, сърди се само на себе си.

Той сви юмруци и заплашително пристъпи към нея.

— Не се прави на много смела и високомерна. С един замах мога да срутя целия ти свят, госпожо Макаслин. Как го намери?

Тя реши, че единственият ѝ изход е да отрича, без да ѝ мигне окото. Вдигна надменно глава:

— Не разбирам за какво говориш.

Стоманените му пръсти се забиха в рамото ѝ.

— Как намери Макаслин? Не съм толкова глупав, та да повярвам, че бракът ти с него е чисто съвпадение.

Ардън преглътна буцата страх и стисна зъби срещу надигащите се вълни на болката. В момента виждаше една страна от характера на

Рон, за която винаги бе знаела, но никога не бе искала да приеме, че я има. Той можеше да бъде груб, жесток, безмилостен, за да постигне онова, което иска.

— Прости логически разсъждения — отговори тя облекчено, когато пръстите му освободиха рамото ѝ. — Видях ги с жена му в болницата, когато излизаха.

— Е, моите поздравления. Оказа се умна, а? — Погледна към Мат по такъв начин, че кръвта ѝ се смръзна. — Хубаво хлапе. Добра работа съм свършил, като съм го направил.

Догади ѝ се и едва не припадна. Изненада се, когато няколко секунди по-късно осъзна, че все още стои изправена.

— Ти?! — изхриптя Ардън.

Рон се засмя. Звукът бе грозен и неприятен.

— Какво става, госпожо Макаслин? Мислите, че всичките ви усилия са били напразни? Че сте се омъжили не за онзи мъж, за когото е трябвало? А?

От подигравките му ѝ стана още по-зле.

— Дрю ли е бащата на Мат? — попита тя измъчено.

Рон я погледна лукаво, наслаждавайки се докрай на отчаянието ѝ.

— Семето е от него, да. Ала, както си спомняш, цялата работа я свърших аз.

Облекчението ѝ бе толкова силно, че се отпусна замаяно върху горещото метално тяло на колата. Трябваше да изчака няколко секунди, докато виенето на свят премине. Но металният вкус в устата и гаденето в стомаха ѝ останаха. Този човек бе истински дявол, способен на всичко.

— Ти всъщност ми направи голяма услуга, като се омъжи за Макаслин — говореше Рон и лениво чистеше ноктите си от въображаема мръсотия. А може би не бе въображаема?

Ардън нямаше намерение да му направи удоволствие, като го пита защо. Вместо това спокойно посрещна лукавите му очи.

— Закъсах, Ардън. Знаем колко ще се разстроиш, като научиш, че кабинета, който любимият ти баща бе създал с такъв труд, вече го няма.

— Разведох се с кабинета, когато се разведох и с теб — срязва го тя. — Той вече нямаше нищо общо с баща ми, а беше само твоята

играчка. А пък аз не исках нищо твое.

— Е — сви рамене той, — все едно, вече го няма, което ни довежда до целта на моето приятно посещение. — Наклони се към нея и съзаклятнически ѝ прошепна: — Ти ще ми помогнеш да възстановя част от загубите си.

— Ти си ненормален! Не бих се изплюла върху теб, дори ако гореше. А приятното ти посещение, както го нарече, приключва. Не ме безпокой повече! — Ардън клекна да вземе Мат на ръце, отвори вратата на колата и го напъха вътре, без да обръща внимание на протестите му.

— Почакай малко, кучко — сграбчи я за рамото Рон, преди да бе успяла да влезе. — Как би ти харесало, ако отида на гости на новия ти съпруг? — Тя спря да се дърпа и безмълвно се вторачи в дивите му очи. — Ти имаш лошо мнение за мен. Но помни, че той и сладникавата му женичка ме боготворяха. Ще ми се зарадва. Дали да не си побъбря с него?

Обзе я паника. Надяваше се само да успее да я скрие от него. Ала от победоносния блясък в очите му разбра, че я бе забелязал.

— Така си и мислех — изтананика Рон. — Господин Макаслин не знае кой е бившият ти съпруг, нали? Не знае за каква скъпо платена проститутка се е оженил. Петдесет хиляди долара. Той не знае за всичко това, нали? Не е ли интересно? — Блъсна я грубо на седалката на колата. — Е, ще ти се обадя.

Това бе клетва, закана, от която цялата се разтрепери.

— Не ти ли харесват телешките филенца?

Ардън престана да рови в чинията си и се усмихна през масата на разтревожените и питащи очи на мъжа си.

— Извинявай. Май тази вечер не ставам за компания.

Вечеряха сами в едно от най-известните нощни заведения в Лахаина.

— Трябваше да ми кажеш. Можехме да отидем някъде другаде. — Стисна ръката ѝ. — Или пък да си останем вкъщи, да вечеряме в стаята и да си прекараме много хубаво.

От намек, прозиращ зад думите му, от спомена за точно такива вечери, от искрената любов в погледа му сърцето я заболя.

Цял следобед се мята като котка. Не смееше да погледне зад гърба си от страх да не види циничната и зловеща фигура на Рон. Ненавиждаше го. Той бе отвратителен човек и възмутителен егоист. Но с какво беше тя по-добра от него? Не беше ли подвела Дрю Макаслин по най-долния начин? Защо още отначало не му каза коя е? И защо ѝ бе толкова трудно да му го каже сега?

Отговорът и на двата въпроса беше един и същ. Прекалено много го обичаше. В момента, в който погледът ѝ попадна върху него, престана да мисли. Днес можеше да му признае, че е майката на Мат не повече, отколкото онзи първи ден, когато Дрю се доближи до нея в бара на корта. Ала чувството за вина, с което живееше, започваше да става нетърпима. Разяждаше я като рак. Ардън не искаше да мисли, че е като Рон Лоуъри.

— Извинявай, че ти развалих вечерта — въздъхна тя. Искаше ѝ се да се сгуши в силното му тяло и да се скрие от всички опасности.

— Някоя вечер, която съм прекарал с теб, не е била развалена — възрази той тихо. Красивото му лице се озари от усмивка: — Е, може няколко пъти, преди да се оженим, когато исках да те вкарам в леглото си, а ти само дете не ме кастрира, за да не ми го позволиш.

Ардън се разсмя, въпреки лошото си настроение.

— Само се държах прилично — подхвърли тя с престорена скромност.

— Плюя аз на това приличие. Обзалагам се, че ти... — Изречението увисна недовършено. Дрю забеляза нещо, от което загуби дар-слово.

— Дрю?

Очите му се върнаха към нея, но сякаш не успяха веднага да се фокусират.

— Аз... Какво? О, извинявай. За какво говореше?

— Ти говореше, не аз — засмя се тя и се обърна да види какво бе привлякло вниманието му. Смехът ѝ замръзна в гърлото. На една маса в другия край на залата седеше Рон Лоуъри и небрежно разглеждаше менюто. Присъствието му тук съвсем не бе случайно, Ардън беше сигурна в това.

Погледна към Дрю, за да види дали бе забелязал смущението ѝ. Ала той все още гледаше Рон.

— Познаваш ли този човек? — попита тя нерешително.

В същия момент осъзна, че бе решила да продължи да го лъже. Представяше ѝ се прекрасната възможност да каже: „Дрю, мисля, че познаваш моя бивш съпруг. Вие с Ели сте отишли при него преди около три години. Той е намерил жена, която да роди твоето дете. Аз бях тази жена.“ Но вместо това бе избрала пътя на най-малкото съпротивление. Не можеше сега да залага на карта любовта на Дрю. Тя все още бе твърде млада и крехка. Мат също ѝ бе страшно скъп. Не можеше да поеме риска.

— Да — отвърна Дрю, гледайки как Рон се смее със сервитьорката над менюто за вината. Наистина ли в гласа му прозвуча горчива нотка? Бе свил устни, а Ардън вече знаеше, че това при него изразяваше неудоволствие. Очевидно не държеше на Рон толкова, колкото той самият мислеше.

— Той... той... Ние с Ели го познавахме, когато бяхме на континента. По едно време ни беше много добър приятел.

— Разбирам — промълви Ардън и отпи от водата след.

— Лекар е. Извърши една специална услуга, за която му беше заплатено много добре. След това се опита да измъкне от мен още пари.

Ардън усети как малкото храна, която бе изяла, се сви на топка в стомаха ѝ. Значи след като бе родила Мат, Рон бе притискал семейство Макаслин за повече пари. Толкова ли беше безскрупулен?

— Как е можел да очаква, че ще му платиш повече, отколкото е поискал? — Надяваше се въпросът ѝ да прозвучи невинно.

— Каза ми, че се получили усложнения, които не бил предвидил — обясни Дрю разсеяно, все още приковал поглед към Рон. После изглежда усети, че бе казал повече, отколкото е трябвало, насочи вниманието си към Ардън и насилено се усмихна: — Накрая се разбрахме. Чудя се какво го води на Мауи. Сигурно е на почивка.

— Сигурно... — Ардън не разбираше как може гласът ѝ да звучи толкова нормално, когато едва се сдържаше да не изпищи.

— Ако няма повече да се мъчиш с това месо, да тръгваме.

— Не, свърших вече.

Господи, как ли щеше да го преживее, питаше се тя, докато Дрю я водеше към вратата. Трябваше да минат покрай масата на Рон. Ардън знаеше, че ги бе проследил до ресторанта. Това беше неговият начин да ѝ демонстрира колко сериозни бяха заплахите му. Искаше нещо от

нея и щеше да я стиска в зъбите си с упоритостта на булдог, докато я принуди най-после да се предаде. А тя знаеше, че в края на краищата наистина щеше да се предаде, за да предпази Дрю и Мат.

Рон изигра сцената с вдъхновение. Очите му се разшириха от радостна изненада, като забеляза Дрю. Към нея се държеше, сякаш не я познаваше. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите като обезумяло от страх пленено животно.

— Дрю Макаслин! Какво удоволствие да ви видя отново след толкова време!

Дрю бе студено любезен:

— Здравейте, доктор Лоуъри. Как сте?

Стиснаха си ръцете.

— Изглеждате страхотно, Дрю — заяви Рон възторжено. — Напоследък спортните страници на вестниците пишат чудеса за вас. — Очите му се замъглиха от съчувствие и добави по-тихо: — Съжалявам за жена ви. Как е малкото момченце?

Ардън чувстваше как мускулите на Дрю се свиват от напрежение, но когато отговори, гласът му бе овладян:

— Благодаря ви за съболезнованията. Мат е вече на две години и е много добре.

— Радвам се да го чуя.

— А това... — Дрю я издърпа напред — е съпругата ми, Ардън. Скъпа, запознай се с доктор Рон Лоуъри.

Мина ѝ през ума, че сценаристите често създават комедии от подобни положения и се зачуди как някой изобщо би могъл да ги намира за весели. Иронията бе прекалено жестока, за да бъде смешна. Истерията, която цял ден напираше, заплашваше да избухне. Само не се знаеше дали ще е във формата на умопобъркан смях или на идиотски писък. В последния момент успя да се овладее.

— Здравейте, доктор Лоуъри... — Нищо не можеше да я накара да му протегне ръка.

— Много ми е приятно, госпожо Макаслин — отговори мило Рон.

Искрената му на вид усмивка я дразнеше. Копнееше да го разобличи. Ала това означаваше да разобличи и себе си.

Двамата мъже си размениха любезности. Рон спомена, че е дошъл за няколко седмици на почивка на острова, а Дрю му пожела

приятно прекарване. Тя някак успя да го преживее, без да изпадне в ярост. Усмивката върху устните ѝ бе толкова крехка, че ако я задържеше още малко, лицето ѝ щеше да се счупи като порцеланова чиния.

— Много се радвам, че отново се срещнахме — рече Рон мазно.

— Аз също — отвърна Дрю и най-после тръгнаха към вратата.

Стигнаха до колата, той запали, но не включи на скорост. Загледа се невиждащо през стъклото.

— Нещо не е наред ли? — попита Ардън.

— Не, нищо особено. Просто... — Гласът му угасна. Тя седеше сковано до него и продължаваше да се бори с истерията. — Доктор Лоуъри беше много важен за нас с Ели. Казвал съм ти, че тя имаше проблеми със забременяването. Той... е, той направи възможно да имаме Мат. Трябва да му благодаря за сина си. Но... Обаче, по дяволите, не мога да го обясня. — Тръсна глава, като че ли така разбърканите му мисли можеха да се подредят. — Не е само защото поиска допълнително пари. Има нещо в поведението му, което ме кара да не му вярвам прекалено много. Не знам точно защо, но по някаква причина се разтревожих, като го видях тази вечер. На моя територия, така да се каже. Не го бях виждал, откакто Мат се роди, и няхах намерение отново да се срещам с него. — Изсмя се подигравателно и подкара колата. — Сигурно мислиш, че съм луд.

— Не — отвърна тя, вперила поглед като хипнотизирана в светлините на таблото. — Не мисля, че си луд. Аз също не му вярвам.

— Сега, като загасихме лампата, ще ми кажеш ли какво те мъчи цял ден?

Ардън си бе легнала преди няколко минути. Дрю загаси нощната лампа и дойде при нея. Бе гол, както и тя. Бе се отказала от нощниците. „Пести време“, посъветва я многозначително Дрю през първата седмица от брака им. Тази нощ също беше без нощница, но с удоволствие би си я сложила. Имаше нужда да се покрие, да скрие нещо от себе си. Сега лежеше свита в своята половина на леглото, обърната към стената.

— Нищо не ме мъчи — измърмори Ардън във възглавницата.

— Значи са те сменили, след като днес си тръгна от клуба. Ти си едно кълбо от нерви. Не си изяде вечерята, мълча през целия път до вкъщи и, което е най-необичайното за теб, едва не забрави да отидеш в стаята на Мат и да го целунеш за лека нощ. По дяволите, нещо има!

Тревогите я победиха, тя избухна и се нахвърли върху най-близкия обект, Дрю:

— Само защото тази вечер не искам да правя любов, и вече мислиш, че нещо не е наред. Може пък просто да не съм в настроение, а? Боже мой, да не искаш да се включвам и изключвам като лампа? Не мога ли да имам една нощ спокойствие? — Придърпа завивките още по-високо.

Възцари се пълна тишина. Накрая Дрю скочи от леглото.

— Паметта ти изневерява. Аз не помня да съм те молил тази вечер да правим любов!

Втурна се през стаята. На третата крачка Ардън го спря:

— Дрю! — извика тя, надигна се в леглото и протегна ръце към него. — Извинявай, извинявай! Моля те, върни се. Прегърни ме...

Стичащите се по очите ѝ сребристи сълзи блестяха на лунната светлина, процеждаща се през широкия прозорец. Той веднага се озова до нея, грабна я в прегръдките си, погали я по косата и притисна главата ѝ към рамото си.

— Какво има, Ардън? Какво те е натъжило? Нещо, което аз съм направил? Или не съм направил?

— Не, не — въздъхна тя печално. — Не трябваше да се държа лошо с теб. Не исках. Аз...

— Какво? Каж ми го!

Ардън потърси в душата си смелост да му признае за Рон, за Мат. Не я намери. В този момент смелостта бе също толкова неуловима, както лунният лъч, който светеше в косата му. Преглътна сълзите си.

— Няма нищо, наистина. Просто... днес не съм разположена, това е всичко.

— Легни — настоя Дрю нежно и се отпусна до нея на меките чаршафи. Бе достатъчно топло, за да спят незавити и океанският бриз да шепне в телата им. Той я привлече към себе си и обви ръце около нея. — Обичам те — прошепна в ухото ѝ.

— И аз те обичам — отвърна тя и се сгуши в него.

— Да не се тревожиш, че не си забременяла?

Ардън бе обезпокоена, но не бе говорила за това. От деня, в който Дрю прочете нейното стихотворение, се надяваха, че тя скоро ще забременее.

— Ще стане — обеща Ардън тихо.

— И аз мисля така. Ала за мен няма значение. Аз те обичам. Теб. Не искам да мислиш, че ако нямаме наше собствено дете, от това ще те обичам по-малко.

Ардън поднесе ръката му към устните си и я целуна.

— Аз съм егоистка. Искам да бъда всичко за теб.

— Ти си всичко за мен. Вече те чувствам като майка на Мат. Никой не би си помислил нещо друго, като ви види заедно.

Тя сподави риданието си и се притисна към него. Не заслужаваше това сляпо доверие, тази любов.

— Когато се любя с теб, Ардън, последното нещо, за което си мисля, е дали ще направим дете. В ума ми си ти. Само ти. Любя теб и само теб.

Ръцете му се затвориха върху гърдите ѝ и хлипането ѝ премина във въздишки.

— Мисля за гърдите ти, колко са красиви и колко обичам да ги галя. Ето така... Ти си прекрасна. — Ръцете му продължаваха своята магия. — Кожата ти е мека и гладка... — Плъзнаха се по корема. — Обичам да я целувам. Толкова ми е приятно да я чувствам с лицето си и с устните си...

— Дрю... — Тя се обърна към него, за да намери устните му.

Той я целуна силно.

— Нищо, което можеш да направиш, не би ме накарало да те обичам по-малко. Ти не можеш да спечелиш любовта ми, Ардън. Защото вече си я спечелила. Свободна, безусловна и вечна.

Тя се завъртя в ръцете му и се обърна към него:

— Размислих. Много искам да правим любов.

Дрю се усмихна от удоволствие и изненада. Ардън притисна с две ръце раменете му, за да го задържи по гръб, после се разположи върху него. Гърдите ѝ подлудяващо белееха пред очите му. Сама се учуди на смелостта си. Искаше да не останат никакви съмнения в правилността на техния брак, в това, че си принадлежат.

Едновременно стигнаха до върха и тя се отпусна изтощена върху него. И двамата дишаха тежко. После той се отдръпна, отметна мокрите тъмни кичури от челото ѝ и я прегърна.

— Нашата любов въплъщава всичко, което е чисто, добро и честно на света, Ардън.

— Да — усмихна му се тя.

Чак когато Дрю заспа, Ардън отново заплака.

— Стопанката на дома ли е?

Пръстите на Ардън се впиха в телефонната слушалка. Веднага позна мазния глас. Дни наред живееше с ужаса, че ще го чуе. Знаеше, че Рон ще се обади, не знаеше само кога. Сега, когато най-после се свърза с нея, тя изпита почти облекчение. Оставаше ѝ да се страхува само от онова, което той ще поиска от нея.

— Да — отвърна кратко.

— Бар „Орхидея“. Три часа.

Телефонът замлъкна. Ардън остави слушалката внимателно, като човек, който наскоро е преживял операция и още не е сигурен, че може да управлява движенията си.

Рон не ѝ даваше много време. Минаваше два часа. Мат спеше, а Дрю говореше от кабинета си по другия телефон с Хам. Смятаха щом Мат се събуди, да отидат на плажа.

— Госпожо Лаани — повика тя икономката и си показа главата на вратата на кухнята, — не искам да прекъсвам Дрю, докато говори по телефона. Бихте ли му казали, че излизам да напазарувам. Нека двамата с Мат отидат на плажа без мен, а аз ще дойда по-късно.

— Аз с удоволствие утре ще купя всичко, което ви трябва — предложи икономката.

— Не, благодаря. Трябват ми някои неща за мен. Няма да се забавя.

След малко излезе, облечена с поплинена пола и блуза с висока яка. За нищо на света не би се облякла добре за Рон.

Знаеше, че бар „Орхидея“ е някъде в покрайнините на Лахаина. Бе минавала покрай него много пъти на излизане от града. Оказа се по-западнал, отколкото очакваше — мрачен, задимен, просмукан с миризма на вкиснала бира.

Трябваша ѝ няколко минути, за да се приспособят очите ѝ към тъмнината и когато успяха, видя, че бе единствената жена. От тъмните ъгли към нея блестяха похотливи очи. Ардън овладя треперенето си, запъти се право към най-близкото червено пластмасово сепаре и потъна в изтърбушения стол.

— Газирана вода, моля — кимна на бармана, който доприпка до сепарето. Косата му бе обилно намазана с гел. Хавайската басмена риза, която носеше, бе размъкната и не особено чиста.

— Да, госпожо — отговори той с весел глас, от който кожата ѝ настръхна. Тя заби поглед в светещия часовник на отсрещната стена и не го отмести оттам, дори когато чашата газирана вода бе стоварена право на масата — без салфетка или табла. Не би пила от нея и за всичкото злато на света. Не обръщаше внимание на любопитните погледи, на полугласните забележки по неин адрес, следвани от бурен смях.

Рон закъсна повече от петнадесет минути. Да го вземат дяволите! Нарочно го правеше, за да я срине, да я уплаши, да я унижи. Това бяха любимите му психологически оръжия. Е, тя пък нямаше да остане в тази долна кръчма и минута повече!

Тъкмо си вдигаше чантата, за да си тръгне, и Рон се стовари на стола срещу нея.

— Къде отиваш? — попита той войнствено.

— Не ми харесва мястото, което си избрал за среща — отговори Ардън намръщено. Постоянните посетители се ухилиха с разбиране. Значи бе дошла, за да се срещне с любовника си. Или с клиент? Тя потръпна от отвращение.

— Не съм и очаквал, че ще ти хареса... — Рон направи знак на бармана: — Двойно уиски. Чисто. — После я прикова с подлите си очи, които успяваха да преминат през всички нейни защити. — Трябват ми дващсет хиляди долара... — Барманът стовари уискито му върху мазната маса и я попита дали иска още едно питие — неуместен въпрос, след като не бе докоснала и първото. Ардън поклати глава, без да благоволи да го погледне. Както сновеше насам-натам из полумрака, ѝ приличаше на хлебарка. Рон пресуши половината чаша, потръпна, преглътна мъчително и отпи още една по-малка глътка. — И ти ще ми ги намериш!

— Върви по дяволите! Нищо такова няма да направя.

Очите му се плъзнаха по гърдите ѝ и дебелиите му устни се изкривиха в гадна усмивка.

— Ще ми ги намериш! — Отново надигна чашата. — Подгонили са ме. Опасни хора, истински касапи. Затънал съм до гуша в дългове и те си искат парите.

— Това си е твой проблем.

— О, ще стане и твой. Ти сега си омъжена за богат тенисист. Важна особа. Голяма клечка. Ако не бях аз, изобщо нямаше да го срещнеш. Дължиш го на мен.

Тя направи нещо, което никога не бе правила в присъствието на Рон Лоуъри — засмя се:

— Глупак! — изсъска с нескривана омраза. — След всичко, което направи, за да ме нараниш, след като дори поиска от мен да родя дете за друг мъж, смееш да твърдиш, че аз съм ти длъжна!

— Няма значение — сви рамене той. — Ще направиш каквото ти казвам, точно както винаги си правила. Защото ти си една безгръбначна страхливка.

— Не съм!

— Така ли? — изсумтя Рон и отново се изсмя зловещо. Погледна през рамо към десетината мъже, които ги наблюдаваха с откровен интерес. — Не те ли беше поне мъничко страх, преди да дойда? Като видя как всички тия типове те оглеждат и си мислят какво ли има под полата ти, не се ли стресна малко? А? Не беше ли поне малко нервна? Обзалагам се, че между гърдите ти се стича ручейче пот. Вярно ли е? Мокри ли са големите ти сини очи от пот?

— Престани!

— А сигурно има мъничко пот и между бедрата ти, ммм? Стига да кажа само една дума и се обзалагам, че тези момчета ще проверят.

— Рон, моля те...

Той се престори на изненадан.

— Какво? Наистина ли чух гласа ти да трепва? Молба за пощада? — Кръстоса ръце на масата и се наведе напред. — Такава те искам, Ардън. Покорна! — Допи си уискито, направи знак да му донесат още и се облегна назад. — А сега да се върнем към бизнеса. — Изчака новата си чаша и продължи: — Незабавно ми трябва пет хиляди. Останалите петнадесет мога да разпределя за няколко седмици.

— Рон! — възкликна Ардън, мъчейки се да запази самообладание. — Аз нямам толкова пари.

— Имаш банкова сметка! — изкрещя той и удари с юмрук по масата.

Тя подскочи, въпреки че се бе заклела да не проявява страха си.

— Да, имам — призна Ардън. — Но как ще обясня на Дрю за какво съм изхарчила толкова пари?

— Това си е твоя работа. Щом си толкова изобретателна, че успя да го изиграеш да се ожени за теб, можеш да измислиш и как да му вземеш парите.

— Не съм го изиграла да се ожени за мен — възрази тя разпалено.

— Ами той точно това ще си помисли, ако отида и му кажа коя е жената, която съм оплодил с неговата сперма. Нали? — Поклати глава със съжаление: — Май няма да изпадне във възторг, ако научи това.

— Мога да отрека. Мога да призная, че ти си бил моя съпруг, ала това не доказва, че аз съм родила детето на Дрю. Ще твърдя, че лъжеш, за да ни изнудваш.

— Ардън, Ардън, още ли си толкова наивна? Помниш ли онзи адвокат, миличка? Той ми е приятел. Всички документи са заключени в неговия сейф. Трябва само да ги покажа на Макаслин. Освен това, както вече ти казах, той мисли, че съм му свалил звезди от небето, като съм го уредил с момчето.

Сега бе неин ред да злорадства.

— Не разчитай на това, Рон. Той ми разказа как си се опитал да измъкнеш от него още пари заради „усложненията“, които се били получили. Няма за теб такова добро мнение, както ти си въобразяваш.

Едното ъгълче на устните му се изкриви.

— И така да е, едва ли ще иска да съобщя на журналистите какво знам за детето му. Това ще го накара да изглежда глупак и ще опетни името на скъпата му покойна жена. — Вдигна оценяващо вежди: — Кажи, не ви ли е тясно тримата в леглото? Ти, твоят тенисист и духът на жена му?

Искаше да я засегне и успя. Съзнателно или не, бе улучил слабото ѝ място.

— Не е така — възрази тя отчаяно.

— Не е ли? Та той беше лудо влюбен в жена си. Дори човек, толкова отвратен от любовта като мен, не можеше да не го забележи. Да не очакваш да ти повярвам, че си я заменила? Не забравяй, че и аз съм бил женен за теб. Ти може да си страхотна домакиня, готвачка и майка, но като любовница си пълна скръб.

Ардън се разтреसे от омраза. Искаше ѝ се да развее гордо любовта си с Дрю, да разкаже на този клоун за цялото великолепие на живота си с него. Стисна здраво юмруци.

— Той ме обича. Аз го обичам. Ние искаме да имаме дете. Ние...

Грубият му смях я прекъсна.

— Дете ли? — Засмя се по-високо. — Ти да родиш друго дете? Откъде измисли, че още можеш да раждаш?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ка... какво искаш да кажеш? — Въздухът не ѝ достигаше. Струваше ѝ се, че ще умре, и то точно в бар „Орхидея“.

— Искам да кажа, госпожо Макаслин, че когато раждаше бебето си, беше стерилизирана.

— Невъзможно е — прошепна Ардън. — Това е невъзможно...

— Ти беше под упойка, не помниш ли?

— Но... нямаше никакъв белег. За да се прекъснат тръбите на яйчниците...

Рон махна пренебрежително с ръка:

— Всеки ден се появяват нови методи, които трябва да се изпитат. А има ли по-добро опитно зайче от жената на гинеколога? Страхувах се по-късно да не съжалиш, че си дала бебето, особено като се имаше предвид състоянието на Джоуи. Ако майчинските ти инстинкти вземеха връх, не исках да можеш да родиш още едно дете. Аз лично определено не го исках. Лечението на Джоуи ми струваше цяло състояние.

Тя извика сподавено, сякаш я е бе наранил смъртоносно. Как можеше да говори така за Джоуи, за собствения си син!? А сега всичките ѝ надежди да има още едно дете бяха убити от долната жестокост на този човек. Посегна пипнешком към чантата си. Чувстваше се напълно сразена.

— Колко ти трябва? Пет хиляди ли? — Искаше той да изчезне от живота ѝ. Ако можеше да се откупи с пари, би му дала всичко, което поиска.

— За начало. И ми трябва утре.

— Утре? — Как можеше толкова бързо да намери такава сума?
— Не вярвам, че ще успея до утре, но ще се опитам — обеща Ардън и се изправи, залитайки.

Той я хвана за ръката:

— Ще ми ги доставиш утре, или ще дойда на гости на красивия ти съпруг. Ние с него имаме за какво да си побъбрим.

Ардън замаяно освободи ръката си и се запрепъва към вратата. Слънцето я ослепи. А може би това бяха сълзите ѝ?

— Утре ли? — повтори Ардън. Дрю бе хвърлил тази бомба точно докато тя поднасяше вилицата към устата си. Ръката ѝ замръзна по средата на пътя. — Утре заминаваме за Калифорния? — Утре, утре, утре. Думата се въртеше в главата ѝ като топка от рулетка. Имаше чувството, че цял ден я е повтаряла.

— Знам, че е досадно, но аз самият го разбрах едва преди няколко минути... — Той отново бе говорил по телефона с Хам и току-що бе дошъл при тях в трапезарията. Мат, както винаги, нямаше търпение и Ардън бе започнала да го храни. — Довечера госпожа Лаани може да приготви багажа на Мат. Утре в един на обед ще вземем самолета за Хонолулу, след това вечерта отлитаме за Лос Анджелис.

— Защо е това бързане? — Ардън бе ужасена. Как щеше да плати на Рон? Откак се бе разделила с него, не спираше да се чуди какво обяснение да измисли, за да поиска от Дрю пет хиляди долара.

— Виж татко как се бърше със салфетката, Мат — показа Дрю на сина си и се усмихна, когато детето повтори движенията му. — По няколко причини. Първо, има три турнира, в които Хам смята, че трябва да играя. Ще участват само няколко от най-силните, което значи, че ще мога да измъкна някоя и друга победа. Единият е в Сан Диего, другият във Вегас, а третият в Сан Франциско, така че няма да се пътува много. Между тях има само по няколко дни. А ние с Хам трябва да свършим още една работа.

Тя се вторачи в чинията си. След срещата с Рон ѝ бе все по-трудно да гледа Дрю в очите. Сега трябваше да крие две тайни — че е майката на Мат и че е безплодна. Кое и от двете да научеше, той би имал повече от основателна причина да я напусне. А сега се мъчеше да измисли как да измъкне от него пари, за да плати на своя изнудвач. Господи, как бе затънала!

Противно на онова, което си мислеше Рон, Ардън не разполагаше с неограничени средства. Дрю ѝ бе открил банкова сметка и поддържаше в нея щедра резерва. В същата сметка отиваха и хонорарите за нейните статии и разкази.

— Парите са твои. Прави с тях каквото искаш — бе й казал Дрю, когато внесе първата сума. — Само не ги използвай за домакинството. За това има отделна сметка. Тази си е твоя, за лични разходи.

Днес беше проверила какво има в сметката ѝ. Сумата бе далеч под двайсет хиляди. В момента нямаше дори пет. Знаеше, че Рон не би се поколебал да каже на Дрю за нея, ако тя не му занесеше парите. Утре. А утре те заминаваха за континента.

Кимна разсеяно, когато госпожа Лаани дойде да отнесе Мат горе, за да довършат на спокойствие вечерята си. Целуна го по бузата, ала по-късно изобщо не си спомняше за това. Чувстваше се като мумия, омотана здраво в своя проблем, овързана и неподвижна, откъсната от живота.

— Виждаш ли — продължи Дрю, когато двамата останаха сами, — ние с Хам още сега имаме възможност да купим част от вече съществуваща верига спортни магазини, която работи в цялата страна. Надяваме се, че до няколко години ще можем да откупим и другата част и после да правим с нея каквото си поискаме.

— Това е чудесно, Дрю...

— Уредих кредит от една банка в Хонолулу. За известно време парите ни в брой може да са ограничени, докато спечеля няколко мача и започна да получавам от подновените договори за реклама. Ще издържиш ли?

Очите му шеговито светеха, но Ардън едва успя да изобрази усмивка. Дори ако измислеше някаква правдоподобна лъжа, сега Дрю не би й дал пари. Щеше да използва всички налични, за да се включи в този бизнес и да осигури бъдещето им. Тя почувства, че се задушаваше, че мечтите се оттичат от сърцето ѝ и потъва в мрачно отчаяние.

Дрю бе изненадан от нейното безпокойство, когато ѝ съобщи за заминаването. Още повече, че той по начало от няколко дни се беше поболял от тревога за нея. Не знаеше какво да мисли за внезапната промяна на настроението ѝ. Никога по-рано не я бе виждал нервна и раздражителна, а напоследък от най-малкия повод Ардън или избухваше, или се обливаше в сълзи.

Ако не ѝ говореше, тя гледеше в пространството, без изобщо да го забелязва какво прави около нея. Дори когато разговаряха, очите ѝ често ставаха безжизнени и Дрю разбираше, че макар да му отговаря

на място, Ардън всъщност не го слуша. Дори Мат, към когото винаги бе проявявала безкрайно търпение, започна да усеща гнева ѝ.

Отначало бе решил, че месечният ѝ цикъл я е извадил от равновесие. Но това продължи прекалено дълго. После с внезапна надежда помисли, че може да е бременна, ала когато с шеговитата усмивка я попита, тя избухна в сълзи и го обвини, че я търси само като кобила за разплод. Той едва се сдържа да не изругае и да излети от стаята. Вместо това отиде до нея, взе я в прегръдките си и започна да я успокоява, уверявайки я в безграничната си любов. Ардън само се разплака още по-силно.

Да пукнеш, ако знаеше какво я тревожи! Обаче нещо имаше. Защо не искаше да отвори душата си, да му се довери? Би могъл да ѝ помогне. Знаеше това. Мислеше, че тя толкова добре се е приспособила към него. Сякаш нищо не я смущаваше. По дяволите, какво не бе наред?! Беше ли тя нещастна от техния брак? Тази мисъл мъчително прободеше гърдите му.

— Аз... всъщност няма нужда да идвам, нали? — Ардън прехапа нервно устни. — Искам да кажа, струва ми се, че ти ще се справиш много по-добре, без аз... без всички ние да се мъкнем подире ти. Тези срещи и...

Дрю се вгледа в нея, забравил за вечерята.

— Никога не съм мислил, че ти и Мат се „мъкнете подире ми“. Аз искам да сте с мен. Колкото до другото, надявах се, че и ти ще присъстваш на деловите срещи. Искам да си видима и неделима част от всяко начинание в моя живот. Тъй като тази работа ще е от решаващо значение за нашето бъдеще, мислех, че ще имаш желание да се включиш. — Очите му се впиха в нея. — Има и друга причина, поради която трябва да дойдеш. По-важна от всички останали. Искам да отидеш на лекар.

За да спре треперенето на ръцете си, тя се вкопчи в облегалките на стола, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Н-но това е нелепо. На лекар... Защо?

— Защото мисля, че имаш нужда от основен преглед. Ти настояваш, че ти няма нищо, но аз искам да чуя мнението на професионалист.

— И какъв лекар? — попита Ардън сприхаво. — Психиатър ли?

— Можем да започнем с вътрешни болести... — Погледът му се смекчи. — Ардън, ти не си свръхчовек. Трябва да свикнеш с нов мъж, дете и климат. Разбираемо е, че и психиката, и тялото ти преминават през период на приспособяване. Смятам, че и двамата ще се почувстват по-добре, след като се прегледаш.

Тя без съмнение щеше да се почувства много добре, когато лекарят съобщеше на съпруга ѝ: „Вашата жена е в прекрасно здраве, само дето е неплодна. Съжалявам, господин Макаслин. Чух, че искате още едно дете...“

Какво можеше да направи? Какво?! Ала всъщност нямаше нужда да прави каквото и да е. Защото утре, когато Рон не получи парите, щеше да я издаде на Дрю и все едно всичко щеше да свърши. Нямаше да има никакъв преглед, от който да се безпокои. Засега нямаше да се бори. Това бе много уморително. Душевната болка и чувството за вина бяха изтощили силите ѝ.

— Добре, ще отида на лекар.

— Чудесно! Хам ще ти запише час.

Тази нощ Дрю не прави любов с нея. Изрази любовта си, като я целуна силно и я скри в топлите си прегръдки. Въпреки това тя продължи да трепери през дългите часове на нощта.

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш да ги намериш? — Гласът на Рон бе едновременно заплашителен и отчаян.

— Точно каквото ти казах — прошепна Ардън, страхувайки се да не събуди цялата къща. Едва се бе разсъмвало. Тя се измъкна от ръцете на Дрю, наметна си халата и слезе на пръсти да се обади на телефона, който Рон ѝ бе дал. Не знаеше къде е този телефон и не искаше да знае. Но той отговори при второто позвъняване.

— Днес мога да ти дам малко повече от три хиляди. Това е всичко, което имам, и не мога да намеря повече.

— Много лошо! — извика Рон. — Трябват ми пет.

— Нямам ги — изсъска Ардън.

— Намери ги!

— Не мога. Ти ми даде по-малко от двадесет и четири часа. Бъди разумен.

— Ония момчета, които ме преследват, няма да бъдат разумни.

— Трябваше да помислиш, преди да се забъркаш с тях! — Тя се опитваше да подтисне паниката в гласа си. — Заминаваме. Може би когато се върнем...

— И кога ще бъде това?

— След три седмици.

— Хич и не си мисли! Дотогава няма да съм жив...

Ардън не посмя да изрече на глас, че това би било голямо облекчение, но си го помисли. Рон обаче го почувства.

— И не си въобразявай, че неочакваната ми смърт ще те отърве. Преди да ми разбият черепа, ще им намекна откъде могат да си получат парите и ще ги пусна след теб и новия ти съпруг. Ако си мислиш, че аз съм досаден, миличка, значи изобщо не си ги виждала ония юнаци. По-добре ще ти бъде да се занимаваш с мен.

— Ще ти дам парите — каза тя твърдо. — Просто трябва да накараш твоите кредитори малко да почакаат.

— Не става, Ардън. Днес по обед ще бъдеш в онзи бар с петте хиляди в брой, иначе ще направя една много мила сцена на летището! — Той затвори.

Тя дълго седя, загледана в океана, преди да тръгне нагоре. Всяко движение бе мъчително усилие, сякаш краката ѝ бяха оковани в тежки вериги. Дрю беше прав. Душевните ѝ терзания бяха като физическа болест.

В момента, в който изкачи стълбите, чу откъм стаята смях и боричкане. Отвори вратата и видя, че Мат бе дошъл при баща си в леглото. И двамата бяха голи и се бореха. Дрю гъделичкаше Мат, а той пицеше от смях.

Ардън приседна на края на леглото. Сърцето ѝ преливаше от любов, както очите ѝ от сълзи. Тези двама души бяха всичко, което имаше на света. Те я обичаха. До днес следобед. Тогава щеше да бъде разобличена пред тях като измамница.

Но нейната любов не бе измамна. Трябваше да каже на Дрю сега, веднага, ала се боеше, че той ще се вбеси и няма да я разбере. Бе чакала прекалено дълго. Пък и имаше някакъв малък шанс да се справи с Рон. Може би ако отидеше в бара с колкото пари има, щеше да спечели малко време. Всеки ден с Дрю и със сина ѝ беше ценен. Щеше да събере колкото може.

Дрю ѝ намигна и изправи Мат върху плоския си твърд корем:

— Хубаво момченце, а?

— Да... — Гласът ѝ пресекваше от вълнение.

Мат бе станал шоколаденокафяв, но върху загорялото тяло на баща си изглеждаше доста по-светъл. Дрю се обърна към Ардън и ѝ се усмихна с бащинска гордост, ала като видя замъглените ѝ от сълзи очи, усмивката му угасна.

— Ардън?

Тя се усмихна слабо:

— Толкова ви обичам и двамата. Толкова много! Вие сте моят свят, моят живот, всичко...

Очите на Дрю също заблестяха. Той се смути.

— Господи, колко дни чакам да ми го кажеш отново! Вече бях започнал да се чудя дали не мислиш, че си се излъгала.

Ардън посегна и сложи ръка на гърдите му.

— Не. Получих много повече, отколкото очаквах.

— В тази оргия могат да се включат и повече от двама — предложи той.

Нямаше да е честно да му разреши да я люби, когато лъжите тежаха на сърцето ѝ, но това можеше да е последният път, когато ще усети докосването му, целувката му, любовта му. Сведе скромно очи.

— Винаги съм мислила, че в една оргия повече от двама са прекалено много.

— Ти си абсолютно права. Един от нас трябва да си отиде! — Рязко седна и се озова лице в лице със сина си. — Познай кой! — Отнесе го до вратата, плесна го по дупето и нареди: — Иди да намериш госпожа Лаани. И без това мисля, че си избягал от миенето.

Мат затупурка по коридора, като викаше:

— Я-ани, Я-ани!

Дрю заключи зад него вратата и бързо се върна в леглото. Без да губи време, започна жадно да я целува, докато ръцете му смъкнаха халата ѝ. Тя се изви към него, докосвайки местата, за които вече бе научила, че му доставят най-голямо удоволствие.

— Господи, колко ми липсваше! — възкликна той трескаво, сякаш е била заминала и току-що се връща у дома. — Искях те такава, освободена от каквото и да е онова, което те измъчва. Никога вече не се отдръпвай така от мен, Ардън! Това ме плаши до смърт. Не мога да те загубя. Не мога!

Отчаянието ѝ бе изчезнало. Дрю бе прогонил всички мрачни духове и я даряваше с благословената си любов. Това бе нейното тържество на живота над смъртта, нейната лебедова песен, последното ѝ желание на осъдена. Повтаряше името му и дълго след като всичко свърши, не се откъсна от него. Искаше да запази в паметта си всяко усещане за времето, когато ще е без него — докосването му по влажната ѝ кожа, подлудяващия му аромат, усещането, че я изпълва. Обгърна го по-силно с кадифената си топлина.

Дрю простена от удоволствие и я погледна лукаво:

— Познай нещо...

— Какво?

Той започна отново да се движи.

— Още не сме свършили.

— Но, Дрю... Нямаме време...

— Ще намерим... О, любов моя... да... Ще намерим време.

— Трябва да свърша някои дреболии — съобщи Ардън притеснено, когато след душа се облече и слезе долу. Дрю и Мат закусуваха с фъстъчените кифлички на госпожа Лаани.

— Сега ли? — изненада се Дрю и избърса трохите от устата на Мат. — Няма ли да хапнеш нещо?

— Не, не — отговори тя припряно. — Трябва да взема някои неща за пътуването.

— Добре, обаче не се бави много по магазините. Не забравяй кога заминаваме. Събра ли багажа?

— Да, освен нещата за в последния момент.

Почти бе излязла от стаята, когато Дрю я повика:

— Едва не забравих. Имаш писмо... — Стана и излезе от трапезарията.

Ардън седна до Мат и изяде парченцето кифла, което той ѝ подаде, макар да ѝ се струваше, че не може да преглътне нищо. Любовта с Дрю днес бе най-сладкото, най-пламенното, най-скъпото нещо, което познаваше. По този начин тя мълчаливо се бе сбогувала с него. Сега се вглеждаше в лицето на Мат, докосваше го, галеше русите му къдрици. Как ли щеше да преживее отново раздялата?

— Ето — подаде ѝ един плик Дрю и седна на стола си. Беше от списанието, в което бе отпечатан първия ѝ кратък разказ. Вътре имаше чек за две хиляди долара.

— О! — възкликна Ардън и от очите ѝ избликнаха сълзи. — Съвсем бях забравила... — Несъзнателно притисна плика към гърдите си.

Дрю се засмя:

— Сякаш си облекчена, че го виждаш. Да не мислиш, че не мога да те издържам?

— Не, не — заекна тя. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от радост, ала не можеше да се издаде. — Разбира се, знам, че можеш да ме издържаш. Но нали снощи каза, че... този бизнес...

Той се усмихна с широката лъчезарна усмивка, която Ардън толкова обичаше:

— Скъпа моя, само защото споменах, че известно време ще се ограничаваме, не мисли, че това означава да започнеш да живееш като просякиня. Такова впечатление ли съм ти създал? — Дрю я потупа по ръката. — Изхарчи тези пари за каквото искаш. Те са си твои. Аз ще имам грижата за семейния бюджет.

Ардън седна и повика госпожа Лаани да ѝ донесе кафе.

— Реших, че пазаруването ще почака до Лос Анджелис или Сан Франциско. Сега искам да закуся с мъжа си и сина си.

Дрю се наведе през масата, прегърна я и пламенно я целуна. Мат запляска с ръце.

Ардън се забави доста дълго, докато осребри чека и изтегли пари от сметката си. Запечатата петте хиляди долара в плик и спря до една телефонна кабина, за да звънне в бар „Орхидея“.

— Къде си, по дяволите? Закъсняваш вече половин час.

— Няма да дойда! — Остави го за малко да преглътне новината и продължи: — Когато заминем, парите ще бъдат в нашата пощенска кутия. Тя е на пътя пред къщата и е надписана.

— Какво се опитваш да направиш? Казах ти...

— Ако си искаш парите, там можеш да ги намериш. В два и половина тръгваме за летището. Довиждане, Рон.

— Чакай малко! — извика той. — Кога ще получа следващата част?

— Когато се върнем от пътуването! — Ардън затвори, преди да е успял да каже още нещо. Не се съмняваше, че ще дойде да вземе парите. Той се страхуваше от онези акули повече, отколкото тя от него.

Забърза към вкъщи. Беше доволна, че бе успяла да му плати със собствените си пари, вместо да лъже Дрю и да ги иска от него. Това означаваше една лъжа по-малко. Не знаеше откъде ще намери следващите пет хиляди. Но си бе купила още един месец щастие.

Дрю гледаше от леглото как жена му се мъчи със закопчалката на перлената си огърлица. Тънките ѝ, добре поддържани пръсти, обикновено толкова сръчни, сега трепереха. Тялото, което обичаше, така податливо на ласките му в леглото, бе опънато като струна. Сякаш трябваше само да я докосне, за да се скъса.

Госпожа Лаани бе излязла от апартамента с Мат. Дрю ѝ бе казал да го забавлява няколко часа.

Той стана от леглото, където досега се бе излежавал с вестник. Намръщи се към Ардън, измъкна от ръцете ѝ огърлицата и без усилие я закопча. Погледна я в огледалото и видя онази гореща тревога, онзи страх, замъгляващ зелените ѝ очи, от които се бе опасявал. Те го бяха смутили преди няколко седмици, но сега го смуцаваха още повече. През последните седмици бяха по-щастливи от когато и да било.

Бе спечелил и трите турнира. Сега беше номер три в световния тенис. Малко хора си спомняха, а още по-малко споменаваха за месеците, през които беше извън играта и причините за временното му оттегляне. Бе доказал, че може да се върне. Отново бе шампион. И до него бе Ардън, която празнуваше всяка негова победа. Сега обаче усещаше, че тя се оттегля в черупката си, в която той не можеше да проникне.

За Бога, нямаше да я остави без бой отново да се затвори в нея!

Хвана я за раменете, за да не може да му избяга.

— Прекалено голямо значение отдаваш на този преглед.

— Ти му отдаваш прекалено голямо значение — сопна му се Ардън.

— Това е правото на всеки разтревожен съпруг. Ако ти беше на мое място, щеше да се чувстваш по същия начин.

— Нямаше да те насилвам.

— Щеше.

Щеше, призна си тя. Ала на нея нищо ѝ нямаше! Нищо, освен че след няколко часа Дрю щеше да разбере, че те никога няма да имат друго дете.

Ардън си сложи обиците.

— Много съм си добре, Дрю. Изглеждам ли ти болна?

— Не — отговори той честно. От деня, в който напуснаха Хавай, тя бе всичко, за което един мъж можеше да си мечтае като съпруга, жена, любовница. Само от момента, когато Дрю настоя да отидат на преглед — вече бяха пропуснали два часа за преглед в Лос Анджелис — Ардън отново започна да се държи така предпазливо. А всяко споменаване за връщане у дома спускаше сянка над лицето ѝ. Дрю почувства как сърцето му се свива. Дали тя не подозираше, че с нея става нещо ужасно? Дали нямаше някакви отоци, болки? Господи, не! Имаше ли нещо, което не му бе казала, за да не го тревожи?

— Ардън — започна той и я обърна към себе си. Сините му очи се впираха в нейните, сякаш търсеха признаци за страдание. — Нали не си... Искях да кажа, нали нищо не те боли? Мила моя, ако подозираш, че нещо ти има, по-добре е да се види по-рано. По-опасно е, ако...

Ардън притисна устните му с пръст.

— Шшшт... — Сърцето ѝ се преобърна, като осъзна какви ненужни тревоги му бе причинила. — Не. Не, скъпи, нищо ми няма. Аз съм в цветущо здраве.

Облекчението му бе видимо. Дрю обви ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си. С другата ръка поглади блестящата ѝ коса.

— Харесваш ли нашия дом в Мауи?

— Разбира се — отвърна тя сериозно.

Виждаше бръчката между гъстите му вежди и се мразеше, че я бе причинила.

— Защото всеки път, когато спомена за връщане, ти ми изглеждаш разстроена. Ако не ти харесва, можем да се преместим. Купих това имение като убежище. То вече не ми трябва. Всичко, от което имам нужда, си ти. И Мат. Ако имам вас двамата, мога да живея

навсякъде. За някои хора е трудно да живеят на такова отдалечено място...

— Но аз не съм от тях. Влюбих се в твоя дом още първия път, когато ме заведе там. Сега той е и мой дом. Бих могла винаги да живея там с Мат и с теб.

Дрю я притисна към себе си. Обичаше да чувства тялото ѝ. Познаваше всяка негова извивка. Всеки път, когато я докоснеше, гола или облечена, усещаше как се изпълва със сила. Ардън го бе направила по-щастлив, отколкото бе имал право да очаква, и не можеше да понесе мисълта, че тя не бе напълно щастлива с него.

— Обичам те, Ардън. Казвал ли съм ти го днес?

— Не помня — измърмори тя в ризата му. Господи, той щеше да се почувства предаден, ако научеше за Мат. Това би го убило. — Ала за всеки случай ми го кажи пак.

Устните му го повториха и нежно се спуснаха към нейните.

Ардън отскочи уплашено:

— Дрю, пак започваш...

— Аха... — Той се усмихна като гладен вълк и се опита отново да я придърпа.

— Не можем. Не бива точно преди да отида на преглед.

— О, по дяволите! — изръмжа Дрю и скри лице във врата ѝ. — Бях забравил.

Изведнъж ѝ дойде гениална идея и се притисна към него.

— Всъщност вероятно едва ли има значение...

— Недей — отблъсна я Дрю. — Знам какво си мислиш, но номерът ти няма да мине.

— Сигурен ли сте? — Ардън гледаше доктора с разширени от недоверие очи. Слава Богу, че се бе съгласила да дойде при този лекар в Сан Франциско. Онзи, който Хам ѝ бе намерил, щеше да я познава като бившата госпожа Рон Лоуъри. Този ѝ беше непознат, ала след всичко, което ѝ каза, ѝ се струваше, че винаги ще го чувства приятел. — Абсолютно сигурен ли сте?

Лекарят се засмя.

— Абсолютно сигурен съм, че няма никаква медицинска или друга физическа причина да нямате повече деца. Ако искате гаранция,

че ще забременеете, не мога да ви дам. — Забеляза учудването на Ардън. — Откъде ви дойде идеята, че сте била стерилизирана?

Тя прехапа устни, опитвайки се в един и същ момент да осъзнае факта, че не е безплодна и да потисне убийствената си ярост към Рон. Това се оказа поредният му жесток психопатичен трик.

— Аз... аз... въз... имах възпаление и лекарят, при когото ходех тогава, ми каза, че от него съм станала безплодна.

Докторът изглеждаше озадачен.

— Не виждам следи от никакво възпаление. Вие сте млада жена в прекрасно здраве и със съвсем нормални детеродни органи. — Наведе се към нея през бюрото: — Щастлива ли сте със съпруга си? Обичате ли го?

— Да! — възкликна Ардън разпалено. Направо чувстваше как бремето, което бе носила повече от месец, пада от раменете ѝ. — Да — повтори и избухна в смях.

— Тогава да отидем да му кажем, че сте съвсем добре. — До вратата той я хвана за ръката: — Успокойте се, госпожо Макаслин. Ще имате друго дете.

По пътя към хотела Ардън бе буйна и палава като дете. Почти седна в скута на Дрю и обви ръце около врата му. Използваше всяка възможност да открадне целувка от устните му. Докато той се бореше със стръмните улици на Сан Франциско, тя го хапеше леко по врата и ухото.

— За Бога, Ардън, този лекар да не ти е дал някакво възбудително? Побъркваш ме!

— Колко те побърквам? — прошепна тя и плъзна ръка към корема му.

— Какво сте правили с доктора, че си такава?

— Такава съм, защото имам най-красивия, най-умния, най-сексапилния... — Ардън доближи устни до ухото му — и най-твърдия съпруг в целия свят.

— Добре, тази игра се играе от двама. Знаеш ли, че всеки път, когато погледна към гърдите ти, веднага съм готов да правя любов? Помниш ли онзи прием след турнира в Сан Диего? Ти беше с жълтата рокля с презрамка около врата и аз знаех, че отдолу си без сутиен. През цялото време, докато бърбях с разни хора, мислех колко ми се иска да пъхна ръка вътре и да пипна гърдите ти.

— Дрю! — простена тя, приближи се още малко и притисна гърдите си към ръката му. Чувственият му монолог бе постигнал целта си.

— А пък онзи ден, когато обядвахме с Хам, ти носеше пъстрата пола и сандали на бос крак. Сутринта бях гледал как се обличаш. Под полата имаше само онези лилави гащички с дантелка...

— Престани! — извика Ардън и облегна глава на рамото му. — Няма да можем да минем през фойето.

Това не бе далеч от истината. Когато Дрю окачи на хотелската врата табелката „Не безпокойте“, и двамата едва дишаха от възбуда. Той вече бе свалил сакото, вратовръзката, обувките и чорапите си. Ардън го спря.

— Чакай. Искам аз...

Първо съблече собствените си дрехи с опитните движения на куртизанка. Жоржетената блуза имаше безброй миниатюрни перлени копченца и докато ги разкопчее всичките, очите на Дрю се замъглиха от страст. Устните му трепнаха в усмивка. Той посегна към горното копче на ризата си, но тя го хвана за ръката и го поведе към леглото. Седна до него и внимателно разкопча едно по едно копчетата. Пръстите ѝ нежно обходиха къдравите косъмчета по гърдите му, твърдите мускули, гладката кожа.

— Ардън, моля те! — задъха се Дрю. Тя свали ризата му и срещна пламтящия му поглед. — Искам да те любя...

— Искам аз да те любя... — Разкопча колана, копчето на панталоните, ципа... — Обичам те — прошепна тихо.

След това устните ѝ го отнесоха в рая.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бар „Орхидея“ бе също толкова мрачен, а клиентелата му също толкова противна, както миналия път. Десетината мъже разговаряха по двама или трима, но думите им не достигаха до единствената жена в заведението. Въздухът бе натежал от миризма на бира и цигарен дим.

Никога в живота си Ардън не се бе чувствала по-спокойна. Пътуването от Сан Франциско до вкъщи бе истински празник за всички тях. Дрю още не можеше да се нарадва на победите си. Не по-малко доволен беше и от настроението на Ардън след посещенията ѝ при доктора. Каквото и да бе онова, което я бе тревожило, вече бе изчезнало. Сърцето му все още подскачаше и дъхът му пресекваше всеки път, когато си спомнеше как всеотдайно го люби след това. Би препоръчал такъв един следобед на всяка семейна двойка.

Ардън, както се бе ужасявала от връщането у дома, сега нямаше търпение. Грееше се на любовта на Дрю, радваше се на успеха му. По време на дългия полет над Тихия океан едва удържаше ръцете си далеч от него. Възползваше се от всеки повод да го докосне, а той ѝ отвръщаше по същия начин.

Мат усещаше веселието им и бе в най-добродушното си настроение. Той очарова всички стюардеси, докато накрая госпожа Лаани го придърпа в скута си и момченцето веднага заспа върху щедрата ѝ гръд. Ардън щеше да ревнува, ала Дрю я прегърна, за да „дремнат“. Безброй пъти трябваше тайно да плясва ръката му, която все навлизаше в забранена територия.

Сутринта след завръщането се обади Рон.

— Време беше и ти най-после да вдигнеш телефона. Първите два пъти попадах на икономката и трябваше да затворя.

— Извинявай, че съм ти създала неудобства.

— Я каква самоуверена си станала изведнъж! — Той се засмя неприятно. — Не забравяй, че е време за сметката.

— Къде и кога?

— На същото място, в два часа.

Тя затвори, без да каже нито дума повече.

Сега седеше в същото сепаре, а Рон отново закъсняваше. Отклони любезното предложение на бармана да изпие едно питие за сметка на заведението. Седеше с изправен гръб, с отпуснати на коленете ръце. И вместо да се опитва да не обръща внимание на погледите, този път им отговори с такова високомерие, че ги накара да се отвърнат.

— Радваш ли се, че си отново у дома? — попита Рон и седна срещу нея. — Добре ли пътува?

— Да, и на двата въпроса.

— Твоят съпруг напредва. Гордееш ли се, че имаш такъв известен мъж?

— Бих се гордяла с него, независимо дали е известен, или не.

Той притисна ръка към сърцето си:

— От такава съпружеска всеотдайност ожаднявам! — Извика на бармана и отново се обърна към нея: — Чудя се колко ли горд би бил той, ако знаеше, че си продала тялото си за петдесет хиляди долара.

— Не знам. Но смятам да разбера. Имам намерение да му разкажа всичко... — Рон се втренчи в нея с поглед на влечуго. Не помръдна дори когато барманът остави чашата пред него. — Мръсник — продължи Ардън със спокоен и безизразен глас. Тонът ѝ изразяваше повече омраза, отколкото ако крещеше. Той не заслужаваше да хаби сили да крещи заради него. — Не съм допускала, че който и да е човек, дори долен тип като теб, би могъл да изиграе на някого такъв мръсен номер.

Рон се ухили нагло:

— Разбрала си, че съм те излъгал за стерилизацията ли? — Засмя се със сатанински смях. — Уплаших те, нали?

— Защо ми го каза?

— Защото беше започнала да ставаш прекалено самоуверена. Май си мислеше, че можеш да се отърсиш от мен като от лош сън. Исках да разбереш, че говоря делово.

— Е, ужасно съжалявам, че ще те разочаровам, ала нашите делови отношения приключиха. Твоите заплахи са празна работа. Иначе нямаше да се криеш в такива вертепи и да затваряш телефона, когато не го вдигна аз. Обвини ме, че съм страхливка. Но страхливецът си ти. Трябва да си мъж, за да успееш в реалния свят. А ти така и не

успя. Дори когато ти бяха предоставени всички предимства, не се справи с ролята на лекар, на баща, на съпруг, на мъж. — Тя се изправи с гордо достойнство. — Вече не ме плашиш. Ти ме изнуди и използва за последен път. Повече нищо не можеш да ми направиш. Върви по дяволите!

Обърна се и излезе. Когато стигна до колата, коленете ѝ трепереха, устата ѝ бе пресъхнала. Обаче го направи! Освободи се завинаги от доктор Рон Лоуъри. Довечера щеше да разкаже цялата история на Дрю. Вече не се боеше, че тяхната любов няма да издържи истината. Животът им бе станал общ и вече не можеше да се раздели. Щеше да се подготви добре и да му разкаже всичко. И тогава най-после щеше да бъде свободна.

Докато се провираше през входната врата, бутилката вино едва не се изплъзна от ръцете ѝ.

— Госпожо Лаани — извика Ардън засмяна и се опита да закрепил букета, за да не се смачка от кутията с новата ѝ нощница.

Госпожа Лаани дотича откъм задната част на къщата. Но в момента, в който я видя, Ардън разбра, че не нейното повикване я бе накарало да се втурне така.

— Госпожо Макаслин, много се радвам, че се връщате...

— Какво има?

Икономката завъртя очи към кабинета на Дрю. Вратата беше затворена.

— Господин Макаслин иска веднага да ви види. Каза в момента, в който се върнете... — Обикновено сдържаната жена кършеше ръце.

— Защо? Какво... — Ардън я сграбчи. — Мат! Да не се е случило нещо с Мат?

— Не, той е при мен в кухнята. По-добре идете при мъжа си... — Тя отбягваше очите ѝ.

Ардън започна да действа механично. Държеше се, сякаш всичко бе наред, макар да знаеше, че нещо ужасно не е наред. Госпожа Лаани не беше човек, който се паникьосва от нищо.

— Изстудете виното и подредете цветята във ваза в нашата спалня, моля. Довечера ще ядем пържолите. Моля ви, погрижете се

вечерята на Мат ла е готова по-рано. И оставете тази кутия в моя гардероб.

— Да, госпожо Макаслин — отговори госпожа Лаани, пое от нея багажа и се отдалечи, хвърляйки ѝ съчувствен поглед, от който Ардън се разтревожи още повече.

Приглади полата си и с изненада забеляза, че дланите ѝ са мокри. Подтисна паниката си и натисна дръжката на вратата на кабинета.

— Дрю, аз съм...

Първото, което прикова погледа ѝ, беше бутилката уиски върху полираното бюро. Тя я гледа няколко секунди, после очите ѝ попаднаха върху високата чаша до нея. Около чашата бе обвита една побеляла от напрежение ръка. Ръката на Дрю. Чак тогава я потресе абсурдността на гледката.

Вдигна поглед към очите му и трепна от омразата, която видя в тях. Косата му бе разрошена, зъбите стиснати, а вената на врата му пулсираше бясно.

— Влезте, госпожо Макаслин — произнесе той с глас, който Ардън никога не бе чувала, глас, от който струяха сарказъм и отвращение. — Вярвам, че познавате нашия гост.

Едва тогава тя забеляза мъжа, разположен в дълбокия фотьойл срещу бюрото на Дрю. Той се обърна и Ардън видя подигравателната усмивка на Роналд Лоуъри. Коленете ѝ се подгънаха и тя се опря на вратата.

Дрю се изсмя грубо:

— Правиш се на изненадана да видиш бившия си съпруг, а Рон ми каза, че напоследък сте се срещали доста често.

В гърлото ѝ се надигна буца, но Ардън направи усилие да я преглътне. Трябваше да накара Дрю да разбере точно как стоят нещата.

— Дрю — подзе тя и протегна умолително ръка към него, — Дрю, какво ти каза той?

— Доста интересна история, доста интересна история — отговори Дрю със същия подигравателен смях. — Мислех, че аз съм царят на грешниците. Във всеки случай не вярвах, че каквато и да е човешка подлост може да ме изненада. Поздравявам те!

— Дрю, моля те... — Ардън пристъпи в стаята. — Изслушай ме. Не знам какво ти е наговорил той, но...

— Разрешила ли си на съпруга си да те оплоди с моята сперма? И носила ли си след това девет месеца моето дете? И дала ли си му го... или може би трябва да кажа, продала ли си му го за половината на сто хиляди долара, колкото взе той от мен? Направила ли си всичко това?

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Да, но...

— А след това ти се промени настроението и дойде на Хаваите, за да си проправиш път към моето доверие, към моя живот, така ли?

— Не беше...

— По дяволите, какъв глупак съм бил! — Скочи от стола, пресуши чашата с уиски и я стовари обратно на бюрото. После им обърна гръб, сякаш бяха отвратителни за гледане.

— Не беше така! — извика тя. — Не беше!

Дрю се извъртя към нея, без да обръща внимание на молбите ѝ да я разбере.

— Колко още смятахте да измъкнете от мен? — Питаше нея, не Рон.

— Нищо...

— Нищо ли? Нищо! Моите пари, моя син? Кога щеше да бъде достатъчно? Вече беше отровила живота ми с твоята измама.

Ардън преглътна, опитвайки се да улови мислите, които се блъскаха в главата ѝ. Не можеше да мисли, когато Дрю я гледаше така.

— Той ми се обади преди няколко седмици. Каза, че ще ти съобщи коя съм, ако... — Трепна от изсумтяването му, ала продължи упорито: — Ако не му дам двайсет хиляди долара. Той е комарджия и е затънал в дългове. Затова му трябваша пари и по-рано — парите, които си му платил за Мат. На мен също ми трябваша пари, заради Джоуи. И исках да се освободя от Рон. — Объркано потърка челото си. Дрю изправи стола и седна. Цялата му поза изразяваше пълно безразличие към нейния проблем. Трябваше да го накара да разбере! — Платих му пет хиляди долара, преди да заминем за континента. Това бяха мои пари, Дрю, не твои. Мои. Бих му дала и двойно повече, за да ти спестя тази сцена.

— Значи до безкрайност щеше да му плащаш, за да не разбере за каква кучка съм се оженил? Твоята загриженост за мен ме трогва!

Тя изхлипа и поклати глава:

— Не, Дрю, не. Аз щях да ти го кажа сама...

— Кога? Кога, Ардън? Интересно ми е да науча. Когато Мат тръгне на училище ли? Или когато завърши колеж? Или когато минава под венчило? Тогава ли щеше да ме дръпнеш за ръката и да ми пошепнеш: „Между другото, аз съм жената, която го е родила?“

Думите му я шибаха като камшик.

— Не можех повече да живея с тази тайна. Обичам и теб, и Мат. Щях да ти го кажа... тази вечер.

Той се запревива от смях — грозен, подигравателен смях.

— Тази вечер! Не е ли трогателно? — Погледна я изпод свъсените си вежди: — Наистина ли очакваш да ти повярвам сега, след като си ме лъгала от самото начало?

— Не съм те лъгала!

— Цялата тази проклетата история е била лъжа! — изрева Дрю и отново скочи като изстрелян от стола. — Само като си помисли как ме избудалка... — Поклати глава и се засмя безрадостно. — Толкова скромна и порядъчна, толкова възпитана, толкова разбираща, толкова... — Махна с ръка.

Вниманието му се насочи към Рон, който седеше като лешояд, очакващ да довърши кървящата мърша.

— Измитай се!

Злорадата усмивка на лицето на Рон се стопи.

— Един момент! Не сме се разбрали как ще се оправим...

— Ако мислиш, че ще ти дам и един цент, значи си идиот, освен че си престъпник. И ако не се разкараш веднага, ще те смажа от бой и после ще те предам на полицията!

Рон се изправи. Трепереше от гняв.

— Ще запееш друга песен, когато разправя на журналистите пикантната история как ти и твоята женичка дойдохте да ме молите да намеря майка за вашето бебе. Като връх на всичко, сега си женен за истинската му майка. Може пък и да не им разкрива, че изкуствено съм осеменил Ардън? Може да ги оставя да мислят, че Мат се е появил по естествен начин. Тогава ще излезе, че е копеле...

Ардън потрепери, но Дрю театрално вдигна рамене:

— И кой мислиш, че ще повярва на такава завързана история? Особено разказана от лекар, загубил работата си и уважението на колегите си, който е натрупал дългове към всички, включително

мафията, а сега живее като нехранимайко? На кого мислиш, че ще повярват? На мен или на теб? Знаменитости от моя калибър често стават жертва на такива щуротии в опит да им се измъкнат пари, и пресата много добре го знае. Ще ти се изсмеят в лицето, Лоуъри.

Ардън виждаше как самоувереността на Рон се изпарява заедно с потта му.

— Адвокатът... Документите са у него. Той ще потвърди.

— Сигурен ли си? Ако ти беше на негово място, на чия страна щеше да застанеш? На страната на един световноизвестен тенисист, който е във възход, или на страната на един пропаднал тип, който се мъчи да отмъсти на жена си, задето го е напуснала? Дори приятел като теб не би могъл да е толкова глупав. А и да беше, аз мога да му платя повече, за да мълчи, отколкото можеш да му платиш ти, за да говори.

Лицето на Рон бе добило цвят на маджун. Дрю заобиколи бюрото.

— Повтарям, измитай се оттук! И ако още веднъж дори си покажеш лицето пред някой член на моето семейство или пред прислугата, ще те затворя така здраво, че само твоите приятелчета от мафията ще могат да те измъкнат. А ти знаеш какво ще направят те, когато те намерят...

— Не можеш да се отървеш толкова лесно от мен, Макаслин!

— Мога и ти го знаеш. Затова си се напикал от страх.

Рон погледна към Ардън. Очите му бяха пълни с омраза.

— Поне съсипах и теб! Той сега те мрази точно както аз винаги съм те мразил... — Излезе от стаята и след малко се чу отварянето и затварянето на входната врата.

Минутите се нижеха. В кабинета нямаше никакво движение. Мъртвешки покров се бе спуснал над тях. Дрю гледаше през прозореца към вечното движение на океана. Ардън гледаше гърба му и се чудеше как би могла някога да го накара да я разбере дотолкова, че да ѝ прости. Защо не му каза? Защо?! Представяше си как щеше да я прегърне и да прошепне в ухото ѝ: „Ти си направила това, което е трябвало да направиш. Не мога да те обвинявам. Знам, че ти се омъжи за мен, защото ме обичаш, не защото искаш да бъдеш с Мат. Знам. Разбирам.“

Ала сега той кипеше от гняв и накърнена гордост. Тя не позна лицето, което се обърна към нея.

— Ти още ли си тук? Мислех, че си тръгнала с първия си съпруг, за да видиш каква нова авантюра можете да подхванете двамата.

Ардън наведе глава.

— Това не беше авантюра, Дрю. Направих го заради Джоуи.

— Значи Джоуи наистина го е имало? Бях започнал да се съмнявам.

— Направих го, за да продължа живота му! — избухна тя. — Направих го, защото това беше единственият начин да се отърва от непоносимия брак с един човек, когото мразех все повече и повече с всеки изминал ден. Когато престанеш да изпитваш самосъжаление, може би ще разбереш какво ми е било.

— Да изпитвам самосъжаление! — изкрещя той. — Не изпитвам нищо, освен отвращение към сляпата ми глупост. Повдига ми се, само като си помисля как не смеех да се приближа към теб, като селяндур, който за пръв път кани дама на танц. Как успяваше да останеш сериозна? Как не умря от смях?

— Не беше така, Дрю — възрази Ардън нетърпеливо. — Отначало, да, исках да се запозная с теб заради Мат. Исках да видя сина си! — извика тя. — Такъв грях ли е това? Но когато те срещнах, исках и теб... Дори повече, отколкото исках Мат. — Това признание й струваше скъпо, ала Ардън знаеше, че е истина.

— Ти не искаше нищо друго, освен да ме съблазниш.

— Да те съблазня! — Тя не вярваше на ушите си. — Да не си загубил паметта си, освен разума си? Ако това беше всичко, което исках, щях да го направя още първата вечер.

— О, не, не и ти! Ти го беше замислила много по-хитро. Ако ме беше вкарала веднага в леглото си, можех никога вече да не се върна. Не, ти ме хвана на въдицата с добре премисленото си дърпане. За един мъж, около когото през цялото време се тълпят жени, това е най-сигурната стръв.

— Да, ти можеше да си избереш което искаш момиче. Те вървяха след теб на тълпи. Така че не ме изкарвай изкусителка, която те е подмамила в капана с обещанието за секс, който никъде другаде не можеш да намериш. — Твърдоглавието му започваше да я ядосва. — Ти беше допълнителна награда, която не бях очаквала. Моята цел беше да стана твоя приятелка, не любовница. Но се влюбих в теб и не намерих смелост да ти разкрия коя съм, защото се страхувах, че ще

реагираш точно така, както реагираш сега. Твоята гордост, твоята избухливост ти пречат да мислиш.

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от вълнение под копринения пуловер. Дрю се усети, че ги гледа и откъсна очи от тях, сипейки яростни ругатни.

Дори и сега, когато знаеше това, което знаеше, Ардън му действаше като никоя друга жена. Бе толкова дяволски красива! Все още я желаше. Все още бе жив споменът за първия път, когато я видя под чадъра на онази маса в бара. Привличаше го нейното спокойствие. Искаше му се да е близо до нея, да погълне тази ведрост, която тя сякаш излъчваше. Как бе успяла да го заблуди? Защо не бе забелязал пресметливостта в очите ѝ? Трябва да я бе имало, колкото и да се опитваше сега да отрича. Та нали бе замислила всичко, още преди да го види! Добре, част от гнева му наистина бе предизвикан от накърнена гордост. Ала на кой мъж би му харесало да открие, че е бил подлъган да се влюби и ожени? Че е бил управляван като кукла на конци. Кой мъж, който има поне някаква гордост, би изтърпял това?

Продължаваше да си повтаря, че я мрази. Защо тогава му се искаше да я целува до самозабрава, да излее в нея яда си, който бе само на крачка от страстта? Защо още копнееше за усещането за нейното тяло, за радостта — от нейния смях, за балсама на нейната любов? Мразеше я най-много заради слабостта, която чувстваше заради нея.

— Веднъж се опитах да ти кажа — прошепна Ардън едва чуто. — Но ти отговори, че по-добре да запазим за себе си всички тайни на миналото. Че ако те не влияят върху начина, по който се обичаме, по-добре да си останат неизречени.

— Не съм знаел, че твоята малка тайна е толкова важна... — Отново говореше с онзи надменен тон, с онова нагло пренебрежение, от което тя настръхваше и едва сдържаше собствения си гняв.

— А какво ще кажеш за своята тайна, Дрю? Никога не си ми казал, че Мат не е роден от Ели, възлюблената ти съпруга, а от жена, която не би познал, ако я срещнеш на улицата. Ти искаше да се омъжа за теб, без да го знам, нали?

— Какво значение има това?

— Никакво! — извика Ардън. — Нали точно за това говоря. Щях да обичам теб и Мат по същия начин, дори да не бях негова майка.

— Щеше ли, Ардън?

Въпросът избухна като взрив в стаята. Няколко секунди отеква в нея, после настана пълна тишина.

— Да, Дрю — отговори тя тихо, ала настойчиво. — Щях.

Той я изпепели с изумителните си сини очи.

— Но аз никога няма да съм сигурен в това, нали? Веднъж вече ти ми продаде тялото си заради сина си. Не си ли направила точно същото и сега?

С безпомощно отчаяние Ардън го проследи с поглед как отиде до бюрото и грабна бутилката с уиски. После се върна до прозореца, надвеси се навън, разби я в стената и я запокити в храстите.

— Няма да ти позволя да ме върнеш към това — процеди Дрю. — Аз отново съм победител и няма да позволя на никого да ми го отнеме.

— Правите грешка!

Ардън остави току-що сгънатата блуза в куфара и се обърна. До вратата стоеше госпожа Лаани. Изглеждаше уютно домашна и нормална с праметнатата през рамо кърпа за съдове. Ардън копнееше да отиде при нея, да облегне глава на майчинската ѝ гръд и да даде воля на сълзите, които отдавна трябваше да са свършили, но сякаш нямаха край. Не спираше да плаче вече цяла седмица, от момента, в който Дрю замина.

Без да ѝ каже нито дума, той излезе от кабинета си и тихо си събра багажа. После извика на Мо да го закара до летището. Три пъти се обажда по телефона да пита как е Мат, обаче винаги говореше с госпожа Лаани, никога с нея. Беше в Лос Анджелис и, доколкото можеше да се разбере, упражняваше с Хам сервиса си и двамата завършваха преговорите по своя бизнес.

— Не смятам, че е грешка — отговори тихо Ардън и отново се обърна към отворения върху леглото куфар.

Чу стъпките на госпожа Лаани в стаята.

— Той е упорит мъж, госпожо Макаслин. Горд. Трябваше да съм глуха, за да не чуя кавгата ви, след като онзи ужасен човек си тръгна. Значи вие сте майката на Мат. Трябваше да се сетя.

— Лесно ми беше да се вживея в тази роля — усмихна се Ардън.
— Понякога мислех, че любовта ми е толкова явна, та вие или Дрю...
ще разберете, но... — Думите ѝ угаснаха в горчива въздишка.

— Това беше шок за господин Макаслин, ала когато поразмисли,
ще разбере колко неразумно се е държал.

— Той имаше цяла седмица да мисли. Не знам какво възнамерява
да прави, но не мога просто да седя тук като осъдена, очакваща
екзекуцията си. Аз съм натрапница. Преди да се запознае с мен, Дрю
вече играеше състезателен тенис. Двамата с Мат са много близки.
Нямат нужда да се намесвам в живота им повече, отколкото вече съм
го направила.

Госпожа Лаани се изпъна и скръсти ръце пред корема си:

— Значи ще се правите на мъченица и ще се изменете
малодушно — заключи тя укорително.

Ардън седна на леглото и вдигна очи към нея.

— Опитайте се да ме разберете. Цял живот съм била малодушна.
Винаги правех онова, което мъжът ми искаше, дори когато знаех, че не
е правилно. Преди това баща ми се грижеше за мен и вземаше решения
вместо мен. Малодушие би било да остана тук и да понасям
презрението на Дрю, да живея с него, както живях с омразата на
бившия си съпруг. Той всъщност ме мразеше за това, че съм се
превърнала в изтривалка. Сега го разбирам. Измисляше какви ли не
начини да ме унижава, може би с надеждата, че ще покажа някакъв
характер и поне веднъж ще му кажа не.

— Ала господин Макаслин никога не би се държал така —
възрази бурно госпожа Лаани.

— Да, той не би могъл да бъде жесток. Но аз ще виждам как
година след година уважението му се топи. Защото толкова ще се боя
да не го засегна отново, че ще съм готова да правя всичко, което той
поиска. Ще се изкушавам по всякакъв начин да му угаждам от страх,
че отново и отново ще хвърля в лицето ми моята единствена грешка.
Ще се чувствам принудена да му доказвам любовта си, като никога не
му противореча. И много скоро той ще ме намрази. А още повече ще
намразя аз себе си. — Погледна към икономката, която смяташе за своя
приятелка. — Не мога отново да живея така. Ако Дрю досега не е
разбрал колко го обичам, никакви демонстрации няма да могат да го
убедят. Не мога цял живот да опитвам.

— Ами Мат... — Очите на госпожа Лаани бяха пълни със сълзи.

— Да, Мат... — Ардън се усмихна нежно при спомена за седмицата, прекарана с него. Не се разделяха през цялото време, докато беше буден, а нощем тя влизаше в стаята му, сядаше до леглото и го гледаше как спи. — Надявам се Дрю да ми разрешава от време на време да го виждам. Не съм толкова неразумна, че да се съдя с него за родителски права. Това е единственият живот, който Мат познава. Нямам намерение да го разрушавам. — По бузата ѝ се изтърколи една сълза. — Само че той всеки ден се променя. Ще минат месеци, аз няма да го виждам и ще пропусна толкова много от тези чудесни промени.

— Моля ви, размислете! — Госпожа Лаани вече открито плачеше. Ардън ѝ завиждаше, че може да си го позволи. — Обичате ги прекалено много и двамата, за да си отидете...

— Обичам ги прекалено много, за да не си отида — отговори Ардън тихо.

Същото обясни и на Мат късно през нощта. Той отдавна бе потънал в невинния сън на дете.

— Не знам какво ще ти каже татко ти за мен. Надявам се, че някой ден ще разбереш коя съм и ще ми простиш, задето съм те изоставила. Опитвах се да спася живота на брат ти, Мат. — Устните ѝ трепнаха от печална усмивка. — Бих искала да познаваше Джоуи. Щяхте да се харесате. — Избърса стичащите се сълзи. — Баща ти е състезател, Мат. Той не може да понесе да загуби без честна игра.

Спомни си за мача му с Гонсалес. Дрю го загуби, но не съжаляваше, защото бе играл силно и честно. Ардън не му бе позволила да играе честно. Бе го излъгала, че играта е честна, докато всъщност победата бе предварително осигурена. Той се бе оказал ционка, а не участник в играта. Това не можеше да ѝ прости.

— Обичам баща ти, Мат. И не искам да изоставям никого от вас. Ала и за теб няма да е добре да растеш в семейство, в което той ме търпи, мразейки ме, а аз го мразя за това. Някой ден може би ще научиш, че любовта не може да съществува, ако в нейно име се пожертва самоуважението на единия. Аз вече за никой мъж не мога да бъда просто предмет, нещо, което върви с къщата, без собствена воля, без мнение, с което трябва да се съобразяват. Моля те, разбери защо трябва да си отида... — Докосна меките руси къдрици. Прокара пръст по пухкавата му бузка, по свитото юмруче. — Трябваше да те оставя и

преди, Мат. И тогава, както и сега, не беше защото не те обичам... — Стана, добра се опипвайки до вратата и намери ключа за лампата. Не погледна назад, преди стаята да е потънала в мрак — мрак, не толкова непрогледен, както мрака в душата ѝ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мотелската стая гледаше не в която трябва посока на булевард „Калакауа“, ако човек искаше да има изглед към Уайкики. Комплексът бе виждал и по добри дни. Сега бе само един евтин мотел, изблъскан и смален от настъплението на съвременната архитектура. Подхождаше на средствата и нуждите на Ардън. Не бе по-лош от което и да е друго място, в което да убие дългите самотни дни.

Не беше съвсем без никакви занимания. Правеше дълги разходки по брега. Мислеше за Мат, чудеше се какво ли прави. Мислеше и за Дрю, какво ли прави и той, дали му липсва. И пишеше. Разпокъсани мисли и впечатления изпълваха бележник след бележник. Бе обзета от непреодолимото желание да излива чувствата си върху хартия.

Точно с това бе заета на четвъртия ден след заминаването си от Мауи. Музата обаче я бе напуснала, защото вече петнадесет минути гледаше безпаметно белия лист. Върху листа падна сянка, тя вдигна очи и видя на прозореца Дрю.

Една малка вечност се гледаха през замъгления екран на стъклото. Ардън сякаш бе загубила способността си да разсъждава. Моливът падна от вдървените ѝ пръсти и тупна на покрития с евтин килим под. Без да каже нито дума, Дрю се насочи към вратата.

Тя трябваше да убеди мускулите си да се раздвижат. Успя да се изправи на треперещите си крака. Неловко приглади косата си и прокара длани по старите джинси, с които бе обута. Смешно, но ѝ се прииска сутринта да си бе сложила сутиен под тениската. Колкото и да бе глупаво, чувстваше се уязвима, незащитена. Зад дантелената броня щеше да е по-самоуверена. Пристъпи към вратата и я отвори, въпреки че той не бе почукал.

Лицето му изглеждаше толкова измъчено, че отначало се уплаши да не би да се бе пропилил отново. Ала въпреки тъмните кръгове, очите му бяха ясни, а прекрасното му тяло — подвижно и гъвкаво. Косата му бе по-дълга от обикновено. Носеше бели шорти и жълто поло. За нея никога не бе изглеждал по-добре. До болка ѝ се искаше да го докосне.

Дрю огледа бегло безжизнената стая и се обърна към нея:

— Здравсти.

— Здравсти.

— Добре ли си?

Ардън сведе очи към пода и веднага пак ги върна към лицето му. Не можеше да се въздържи да не го гледа.

— Да... — Усещаше, че бе напрегнат не по-малко от нея. Сякаш излъчваше топлина, на която тялото ѝ реагираше. Гърдите ѝ се изпълниха с чувства. — А ти? Добре ли си? А Мат?

— Върнах се на Мауи едва тази сутрин.

— Аха...

— Дълго не съм бил вкъщи, но Мат ми се стори съвсем добре. Искам да кажа, здравословно. Госпожа Лаани казва, че напоследък много плачел. — Изглежда намираше палмовото дърво отвън за особено пленително. Загледан в него, добави: — Липсваш му.

Тя наведе глава.

— И той ми липсва... — Остра болка прободеше сърцето ѝ. „И ти ми липсваш!“

— Аз... въз... Чак като се върнах, разбрах, че си заминала. — Дрю се изкашля, без да има нужда и звукът прозвуча много силно в тясната стая. — Веднага се върнах в Хонолулу.

Ардън се обърна към прозореца и се загледа навън. Сърцето ѝ биеше така силно, че можеше да преброи всеки удар, а ръцете ѝ трепереха.

— Как ме намери?

— С една торба монети.

Тя извърна глава.

— Моля?

— Взех от банката една торба монети, намерих телефонен автомат и започвах да въртя.

— Аха... — Ардън отново се обърна към прозореца и едва тогава си позволи да се усмихне. — Реших да остана на Хаваите, докато си уредя нещата в Лос Анджелис. Тъй като... тъй като не знаех кога ще се върна, преди да замина, освободих апартамента. Сега чакам една приятелка да ми се обади, след като намери къде да живея.

— Значи се връщаш? Искам да кажа, в Лос Анджелис?

Имаше ли зад въпроса му тревога? Тя не смееше да го погледне. Ами ако треперенето на гласа му издаваше облекчение?

— Така мисля — смутолеви Ардън.

Чу го да се приближава. Спря пред масата, на която тя работеше. В пръстите му зашумоляха листите, които бе разпиляла.

— Пишеш ли?

— Да — призна Ардън дрезгаво. Той нямаше намерение да спори. Щеше да я остави да си отиде. Обричаше я на стерилно, безцветно, безжизнено съществуване. — Пиша, когато съм в настроение — добави небрежно.

В кратката пауза, която настъпи, отново чу в пръстите му шумолене на хартия.

— А в какво настроение си била, когато си писала това?

С периферното си зрение тя видя как един измачкан лист се спуска към масата. Обърна се бавно и първо погледна изненадано към Дрю. Очите му се впиваха в нейните и Ардън бързо отмести поглед към листа.

Веднага позна собствения си почерк. След като прочете първия ред, разбра, че това бе едно стихотворение, което бе писала преди повече от месец. Както всичко, което пишеше, и то най-отгоре на страницата имаше дата.

Бяха в Сан Франциско. Госпожа Лаани бе завела Мат на закуска в ресторанта на хотела. Те бяха поръчали за себе си в стаята. След като лениво хапнаха в леглото, още по-лениво правиха любов. Когато Дрю отиде на тренировка, Ардън посегна към бележника и химикалката си и, все още замаяна, съчини това стихотворение.

Бе посветено на него, на онова, което той означаваше за нея. Първите два реда бяха:

*„След като твоят живот преобрази моето тяло,
сега любовта ти преражда духа ми.“*

Буквите се размазаха от сълзите, замъглили очите ѝ.

— Мисля, че настроението ми не се нуждае от обяснения... — Погледна крадешком към Дрю и видя, че и неговите очи са влажни.

— Вчера го намерих смачкано в ъгъла на куфара.

— Бях забравила какво съм направила с него.

— Още преди няколко дни реших, че съм най-големият мерзавец в историята. Имаш всичкото право да ме мразиш заради глупостите, които ти наприказвах, да не говорим за проклетата ми гордост и избухливост. Щях да те моля за прошка. Когато намерих това, добих кураж да се върна вкъщи и да те погледна в очите. Реших, че ако някога си изпитвала такива чувства към мен, може отново да ги намериш в сърцето си.

— Ти ли щеше да ме молиш за прошка?!

— Да. Защото се държах като малоумен, като човек, който не умее да губи, като разглезен хлапак.

— Но, скъпи, твоят гняв беше оправдан. Аз те подлъгах да се ожениш за мен.

Бяха се навели един към друг. Сега той я привлече в прегръдките си, притисна я силно към тялото си и зарови лице в блестящата ѝ коса.

— Ти не си направила такова нещо. Ожених се за теб, защото те обичам. Искях да си моя жена. И още го искам. Господи, едва не умрях, когато госпожа Лаани ми каза, че си заминала. Не ме изоставяй, Ардън...

— Аз не исках! — извика тя. — Тръгнах си само защото мислех, че не можеш да понасяш да ме гледаш... — Ардън го отблъсна и се вгледа в очите му. — Но не мога всеки ден да живея като осъдена. Трябва да знам, че разбираш защо съм направила онова, което съм направила. Ако отново трябва да взема решение, при същите обстоятелства бих решила същото. Не искам до края на живота си да бъда порицавана за това.

— Ела тук — каза Дрю нежно и я заведе до леглото. Седнаха на избелялата покривка и той хвана ръцете ѝ. — Това, което си направила, не е грешно. Необичайно, може би, но не грешно. Когато Лоуъри каза на Ели и мен, че е намерил здрава млада жена, която е съгласна да ни роди дете, ние в съзнанието си я поставихме на пиедестал. В деня, в който Мат се роди, мислехме, че това е най-прекрасната жена на земята. — Докосна с любов лицето ѝ, косата ѝ и продължи: — Не мога да обясня защо се държах така, когато научих, че ти си тази жена. Предполагам, че съм се чувствал предаден, защото не си ми казала още в началото, че ти си майката на Мат. Боли ме, че дотолкова не си вярвала в любовта ми към теб. Когато разбрах истината за теб,

трябваше да направя онова, което ми се прииска да направя, когато за пръв път видях сина си. Трябваше да падна на колене и да ти благодаря от дъното на душата си.

— И не си ли мислиш нищо лошо за мен, задето съм продала детето си?

Дрю избърса сълзите от бузите ѝ с върховете на пръстите си.

— Не си мислех нищо лошо за теб, преди да знам коя си. Защо трябва да мисля лошо сега? Знаем, че си го направила, за да се опиташ да спасиш живота на Джоуи. Ако аз трябваше да спасявам Мат, бих направил сделка и с дявола.

— Аз точно това направих.

Той се усмихна накриво:

— След като опознах по-добре бившия ти съпруг, не бих могъл да не се съглася с теб. Просто не ми се вярва, че по едно време го смятах за пратеник на провидението.

— Не се ли страхуваш, че ще създава още неприятности?

— Не вярвам да посмее. Той е един безгръбначен страхливец.

— Трябваше да го разбере още първия път, когато дойде при мен на Мауи. Толкова се уплаших от онова, което би могъл да направи. Например да отвлече Мат. Всичко беше възможно.

— Той повече от нас има от какво да се бои. Но ако наистина ни създаде проблеми, знаем, че мога да се справя с всичко, докато вие с Мат сте до мен. — Нежно целуна ръката ѝ. — Нали ще се върнеш с мен у дома? И никога няма да си отидеш?

— Това ли искаш?

— Винаги съм го искал, още от първия път, когато те видях, докоснах, целунах... — Устните им се сляха и двамата паднаха на леглото. Това беше една сладка и в същото време гладна целувка, която разпали страстта им. Но моментът не бе подходящ да се подчинят на физическите си желания, затова Ардън беше благодарна, че Дрю бе достатъчно чувствителен и също го осъзна.

Той се изправи и огледа стаята.

— Господи, какво потискащо място! Да си вървим у дома.

Мат бе въодушевен от възторжената си публика. Родителите му седяха върху ориенталския килим на пода в хола и ръкопляскаха на

лудориите му, които с всяка минута ставаха все по-дивашки. Премяташе се презглава, подскачаше, тичаше в кръг, докато накрая падна по гръб, чукна си главата в крака на рояла и се разплака.

— По-добре го сложете да спи, преди да се е ударил повече — предупреди ги госпожа Лаани. Откакто видя Дрю и Ардън да влизат през входната врата, хванати за ръце, прашни, но сияещи, не спираше да рони сълзи от щастие.

— Хайде, шишко, нали чу какво казват началниците! — За да го успокои, Дрю го вдигна на раменете си. Мат се вкопчи в гъстата коса на баща си. Ардън прегърна Дрю през кръста и тримата тръгнаха по стълбите.

Прекалено късно се бяха сетили да усмирят Мат. Той бе неуправляем. Не даваше да му облекат пижамата и непрекъснато повтаряше „пиш-пиш“.

— Може пък да не е лъжлива тревога — предположи Ардън.

Дрю не вярваше. Чудеше се колко още неща ще ги забавят, преди и те да си легнат. Тялото му бушуваше. Бързо взе решение.

Пижамата бе свалена, след нея и дебелия нощен памперс. Мат бе занесен в банята и поставен пред гърнето, където си свърши работата за гордост на майка си и за изненада на баща си. После засия и се остави на техните целувки и прегръдки в знак на поздравления. Дори госпожа Лаани бе повикана да се включи в празненството. Но такова възхищение бе уморително и щом отново му облякоха пижамата, Мат се сви на топка и заспа, прегърнал Мечо Пух.

— Направили сме страхотно дете — прошепна Дрю.

— Наистина — съгласи се Ардън и се сгуши в него. — Преди да дам на Рон петте хиляди долара, той ми каза, че когато съм раждала Мат, ме е стерилизирал.

Дрю яростно изруга.

— Нищо чудно, че през онези седмици ходеше като сомнамбул! — Тя потрепери и той я прегърна по-силно.

— Затова толкова не исках да отида на лекар. Страхувах се, че ще разбереш. Вече пазех една тайна от теб.

— Това няма значение, Ардън. Нямаме нужда от друго дете...

— Не! — извика тя тихо, за да не събуди спящия им син. — Той ме излъга. Излъга ме само за да ме тероризира.

— Кучи син — процеди Дрю с чувство.

— Затова бях толкова щастлива, когато излязох от кабинета на лекаря. Помниш ли?

Ръката му се плъзна към гърдите ѝ.

— Как да не помня...

— Докторът каза, че няма никаква причина да не родя толкова деца, колкото искаме.

Той я целуна по челото.

— Аз ще ги обичам. Ала няма да ми пречи, ако ги нямаме. Догодина ще бъда номер едно в професионалния тенис. След това ще мога да се оттегля с достойнство. Имам чудесен син. Имам и жена, която обичам с цялото си сърце. Какво друго може да иска един мъж?

Целунаха още веднъж за лека нощ спящото момченце и излязоха от стаята.

Срещу тях зееше коридорът. Изведнъж и двамата се смутиха. Дрю я погледна:

— Нямам търпение да те заведа отново в леглото си, но знам, че обичаш да бъдеш ухажвана.

Очите ѝ светнаха унесено.

— Това беше преди да се омъжа.

— А сега?

— Сега искам да правя любов със съпруга си.

— Трябва да се изкъпя.

— Аз също.

— Аз ще отида в банята на долния етаж. Петнадесет минути? — Тя се усмихна, доволна, че я оставя сама да се приготви за него. — Или по-малко?

Бързо си взе един душ, изми косата си с шампоан, изсуши я, напарфюмира се и намаза кожата си с лосион. Нощницата, купена в деня, в който нейният свят се срути, още лежеше в дългата плоска кутия. Извади я от виолетовия целофан и я облече. Полупрозрачната материя само подчертаваше голотата ѝ отдолу.

Когато Дрю дойде, увил една кърпа около бедрата си, Ардън се бе облегла на възглавниците. Без да отделя поглед от нея, той дойде до леглото, развърза кърпата и я остави да падне на пода.

— Много е красива — забеляза за новата ѝ нощница.

Очите му се спуснаха от стройната ѝ шия към закръглените гърди и оттам към извивката на бедрата и целомъдрено кръстосаните

крака.

— Благодаря.

— Този цвят ти отива.

— Помня. Аз също го харесвам.

Дрю се усмихна широко:

— Трябва да се погрижа за тена си. Миналата седмица избелях.

— Наклони се към нея и плъзна ръка в деколтето ѝ. — Ти също.

Тя се задъха от подлудяващото му докосване. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха под пръстите му.

— Ардън — прошепна той и легна до нея. — Обичам те. Не можех да понасям да не съм с теб. Нека никога вече да не се разделяме.

— Никога — закле се тя и зарови пръсти в косата му.

Дрю разтвори нощницата ѝ и облегна глава на кадифената ѝ кожа.

— Миришеш много хубаво. — Целуна пъпа ѝ. — Ти си родила моя син. Носила си го... тук.

— Да... — Ардън зарови лице в гърдите му. — Всеки път, когато усещах бебето да мърда, си мислех за теб. Чудех се как ли изглеждаш, молах се да бъдеш добър баща на детето ми, представях си какво бих ти казала, ако те срещна.

— Аз също мислех за теб. Знаех, че си здрава, затова не си те представях като много дебела или много слаба. Но бях любопитен на какво приличаш, каква си като човек, какво те е накарало да родиш дете от непознат. Чудех се дали някога мислиш за мен...

Любовната им игра продължи, докато в тях се разля желание като топъл гъст мед. Той запечата устните ѝ с целувка, с която провъзгласяваше безкрайната си страст. Ръцете му се спуснаха към гърдите ѝ. Светът се завъртя около тях, без време, без посока, в безпросветен хаос. Това не ги интересуваше. Те бяха създали един в друг своята собствена вселена. Много време мина, преди да се върнат в един по-земен и по-малко великолепен свят.

— Ардън, обичам те...

— И аз те обичам. От първия път, когато те срещнах. Безвъзвратно.

— Разкажи ми всичко. От самото начало. Каж ми всички подробности, колкото и да са маловажни. Искам да знам как си се чувствала, когато си разбрала, че си бременна. Какво си мислила и

изпитвала, когато си разбрала, че аз съм бащата на твоето дете. Как си ме намерила. Нека преживея всичко заедно с теб...

И тя започна, старателно, без да пропуска нищо, нито болката, нито радостта. Тихият ѝ глас се смесваше с хладния океански бриз, който полъхваше от отворения прозорец и галеше преплетените им голи тела. Често влюбени устни прекъсваха разказа с обещанието, че най-хубавите глави от съвместния им живот още предстоят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.